-Asociația Surori Musulmane-

MARI FEMEI ÎN ISLAM VESTITE CU PARADISUL

Mahmud Ahmed GHADANFAR

Revizuire: ***Safiur-Rahman MUBARAKPURI***

Editura **Femeia Musulmană**

Autor: Mahmud Ahmed Ghadanfar

Revizuitor: Şeikh Safiur-Rahman Al-Mubarakpuri

Traducători: Esin Cupi, Alexandra Mihaela Hanu

Corectură: Alina Isac, Casiana Sorina Băloi

Redactare: Alexandra Mihaela Hanu

Copertă: Virginia Speteanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

GHADANFAR, MAHMUD AHMAD

Mari femei în Islam vestite cu Paradisul / Mahmud Ahmad Ghadanfar ;
revizuită de Sheikh Safiu-Rahman al Mubarakpuri. - Bucureşti : Femeia Musulmană, 2009

ISBN 978-606-92067-4-4

I. Mubārakpūrī, Safī al-Rahman

396(=411.21):929

Asociaţia Surori Musulmane

www.surorimusulmane.ro

surorimusulmane@yahoo.com

www.femeiamusulmana.blogspot.com

Prefaţă

Toată lauda se cuvine lui Allah Preaînaltul, Domnul Lumilor. Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra ultimului său trimis, Profetul Muhammed, asupra familiei sale şi asupra companilor săi.

Asociaţia Surori Musulmane este onorată să vă prezinte această valoroasă carte "Mari femei în Islam vestite cu Paradisul". Ea a fost scrisă, compilată în limba urdu de către un mare savant şi scriitor de cărţi islamice, Mahmud Ahmed Ghadanfar, tradusă în limba engleză de către Jamila Muhammed Qawi şi în limba română de către surori ale noastre din cadrul asociaţiei care s-au oferit să participe în mod voluntar la acest proiect. Allah să îi răsplătească cu bine în această lume şi în Lumea de Apoi pe toţi cei care s-au implicat în vreun fel sau altul.

Această carte conţine scurte biografii ale mamelor drept-credincioşilor şi ale şaisprezece dintre femeile companioane. Acestea sunt femeile pure şi virtuoase ale Islamului care au fost onorate

pe vremea Profetului Muhammed S cu vestea vieţii lor veşnice în Paradis.

Toate mamele drept-credincioşilor au avut caractere nobile şi conduite alese, ele mulţumindu-L pe Allah într-atât de mult, încât El a trimis o randuire specială pentru Khadijah (RadiyAllahu anha!). Aişah g a avut o minte strălucitoare şi o memorie remarcabilă şi a avut distincţia să fie sursă a multe hadisuri (relatări profetice) datorită şederii ei îndelungate alături de Profet. Ştiinţa ei în multe domenii ale religiei precum *Tefsir*, *Hadis*, *Fiqh* şi *Şeri'ah*, înţelepciunea ei în interpretare, măiestria în învăţăturile Profetului – toate aceste calităţi au făcut-o să fie dintre cele mai remacabile personalităţi ale vremii.

Femeile companioane erau foarte active atât în ceea ce privea religia, dar şi în viaţa politică şi în afaceri. Este cunoscut curajul lor de pe câmpul de luptă atunci când acordau primul ajutor soldaţilor, când îi îngrijeau pe răniţi şi când furnizau apă şi alimente. Ele au răspândit mesajul Islamului şi au demonstrat în multe circumstanţe că au contribuit la convertirea multora dintre necredincioşi.

Sperăm ca această carte să fie una de nelipsit din biblioteca surorilor noastre, studiul ei în-

curajându-le să facă tot posibilul să le urmeze pe aceste nobile femei ale Islamului, Allah să fie mulţumit de fiecare dintre ele.

Ne rugăm la Allah Preaînaltul să îi răsplătească cu tot ce e mai bun în această lume şi în Lumea de Apoi pe toţi – pe scriitor, pe traducători, pe editori şi pe toţi cei care (menţionaţi sau nemenţionaţi) au contribuit în vreun fel la realizarea acestei cărţi de valoare! Amin!

Asociaţia Surori Musulmane

Bucureşti, 2010

MAMELE

DREPT-CREDINCIOŞILOR

Khadijah Bint Khuwaylid

رضي الله عنها

Abu Hurairah (Allah să fie mulţumit de el!) a relatat că Gibriil / îngerul Gavriil (Pacea fie asupra lui!) a venit la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi i-a spus: *„O, Trimis al lui Allah! Aceasta este Khadijah, vine la tine cu un vas cu supă de carne [sau ceva de mâncare sau de băut]. Când o să ajungă la tine, binecuvânteaz-o din partea Stăpânului ei [Allah] şi din partea mea şi dă-i vestea bună că va avea un palat din qasab în Paradis, unde nu va fi nici zgomot şi nici vreo osteneală.”*

(Al-Bukhari)

Tăria de caracter şi calităţile nobile ale Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!) i-au atras onoarea de a fi binecuvântată de către Allah Preaînaltul prin intermediul îngerului Său Gibriil (Pacea fie asupra lui!).

O întruchipare a loialităţii, integrităţii, adevărului, a comportamentului bun, modest şi a mărinimiei, Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost generoasă, înţeleaptă şi înţelegătoare, crescută într-o atmosferă de bunăstare şi lux. Ea fost prima persoană care a avut o credinţă statornică în cele enunţate de către Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi care a acceptat Islamul ca religie şi mod de viaţă. Ea a fost binecuvântată cu onoarea de a fi salutată cu *Pace* de către Allah Preaînaltul şi îngerul Gibriil (Pacea fie asupra lui!). Ea a fost prima femeie din toate timpurile care a avut o astfel de onoare. A fost prima soţie a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), el nerecăsătorindu-se pe toată durata vieţii ei. Au trăit împreună în pace şi înţelegere mai mult de douăzeci şi patru de ani. În casa ei, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit revelaţiile lui Allah Preaînaltul prin intermediul îngerului Gibriil (Pacea fie asupra lui!). În timpul

asediului pe care Profetul (Pacea şibinecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a trăit în Mekka, în Şi'aab Abi Talib, ea se afla alături de el, sprijinindu-l permanent şi sacrificându-şi tot confortul vieţii.

Când aceasta a decedat, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea inima zdrobită din cauza pierderii unei tovarăşe delicate, care i-a fost alături în timpul celor mai dificile perioade din viaţa sa. El a urmărit personal pregătirile mormântului ei şi a coborât în el pentru a-l verifica. Apoi i-a coborât el însuşi trupul în mormânt. Astfel a luat sfârşit viaţa femeii care a fost cea mai mare susţinătoare a Islamului în perioada lui de început. Ea a fost mama Fatimei (Allah să fie mulţumit de ea!) – prima femeie căreia i-a fost vestit Paradisul, bunica dragilor nepoţi ai Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) – Hasan şi Husein (Allah să fie mulţumit de ei!), consideraţi a fi primii tineri din Paradis.

***

'Abdullah bin 'Abbas (Allah să fie mulţumit de el!) a relatat că într-o zi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a desenat patru linii pe pământ şi i-a întrebat pe companionii săi dacă au înţeles pentru ce erau aceste linii. Ei au

răspuns respectuoşi că el ştia mai bine. El le-a spus apoi că aceste linii erau pentru cele mai însemnate doamne (femei) ale Universului. Acestea erau Khadijah bint Khuwaylid, Fatimah bint Muhammed, Maryam bint 'Imran, mama profetului Iisus (Pacea fie asupra amândurora!) şi Aasiah bint Mazahim, soţia Faraonului (Allah să fie mulţumit de ele!).

Prima numită are onoarea de a fi mama tuturor drept-credincioşilor sau a musulmanilor practicanţi; a doua, Fatimah, fiica Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cea căreia i-a fost dată fericita veste de a fi îndrumătoarea femeilor Paradisului. Fecioara Maria (Pacea fie asupra ei!), pură şi neprihănită, este singura femeie care a dat naştere – lui Iisus (Pacea fie asupra lui!), un profet al lui Allah – fără a fi fost atinsă de vreun bărbat.

'Asiah, cea care a trecut printr-o suferinţă îndelungată, soţia dreaptă a crudului Faraon, l-a sfătuit pe soţul ei să-l adopte pe copilul Moise (Pacea fie asupra lui!). Aceasta se întâmpla pe vremea când uciderea copiilor era legea ţinutului. Toţi nou-născuţii băieţi ai neamului lui Israel erau ucişi din cauza prezicerii că unul dintre ei îl va detrona în cele din urmă pe Faraon şi-l va distruge. Nu numai că l-a crescut pe acesta chiar în palatul Faraonului, ci a fost prima care a acceptat Islamul

aşa cum era predicat de Moise (Pacea fie asupra lui!).

***

'A'işah (Allah să fie mulţumit de ea!) relatează că ori de câte ori Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) vorbea despre Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!), o făcea apelând la cea mai înaltă şi mai mare laudă. Într-o zi, gelozia ei înnăscută de femeie a depăşit buna-cuviinţă şi a vorbit-o pe Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) defăimător, întrebându-se de ce Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi lipsea atât de mult când fusese binecuvântat de Allah cu o soţie mai tânără şi mai bună. Acest lucru i-a displăcut Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), însă, iertător cum era, a suspinat doar şi a răspuns: *„Nu am găsit încă o soţie mai bună decât ea. Ea a avut încredere în mine atunci când toţi ceilalţi, chiar membri ai familiei mele şi ai tribului, nu au crezut în mine, şi a acceptat că eu eram cu adevărat un Profet şi Trimis al lui Allah Preaînaltul. Ea s-a convertit la Islam, şi-a cheltuit toată averea şi toate bunurile lumeşti pentru a mă ajuta să răspândesc această credinţă şi aceasta, de asemenea, într-o perioadă în care*

întreaga lume părea să se fi întors împotriva mea şi mă persecuta. De asemenea, prin ea Allah Preaînaltul m-a binecuvântat cu copii."

***

Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a născut în Mekka, în anul 556 e.n. Numele mamei sale era Fatimah bint Za'ed, iar numele tatălui ei – Khuwaylid bin Asad. A fost un conducător renumit în rândul tribului Quraiş şi un om de afaceri foarte prosper care a murit în timpul faimoasei lupte de la Fujjar. Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a crescut în lux. Ea s-a căsătorit cu Abu Halah Malak bin Nabaş bin Zarrarah bin At-Tamimi. I-a născut doi copii, Halah şi Hind. Ea dorea să-şi vadă soţul prosper şi l-a susţinut financiar pentru a deschide o mare afacere.Însă, din nefericire, acesta a murit. Ceva mai târziu, tânăra văduvă s-a căsătorit cu 'Atiyq bin 'Aith bin 'Abdullah Al-Makhzomi şi a avut o fiică cu el, numită Hindah. Curând, căsătoria s-a destrămat pe motive de incompatibilitate. După aceasta, toată atenţia ei a fost dedicată creşterii copiilor şi dezvoltării afacerii moştenite de la tatăl ei. Iscusimea şi abilitatea ei în afaceri au făcut ca afacerea ei să fie una dintre cele mai răspândite în rândul quraişiţilor. Politica ei era să angajeze oameni muncitori, cinstiţi şi

administratori deosebiţi pentru a se ocupa de afaceri în locul ei. Nu existau reţele de transport şi comunicaţii aşa cum sunt astăzi şi multe depindeau de onestitatea angajaţilor care călătoreau pretutindeni în locul ei. Ea îşi exporta mărfurile pe pieţe îndepărtate, cum ar fi Levant, şi administratorii ei aduceau bunuri din acele pieţe pentru a fi vândute acasă. Mekka, fiind aşezată strategic pe rutele comerciale ale caravanelor şi fiind centrul afacerilor comerciale internaţionale, era o piaţă foarte profitabilă pentru mărfurile aduse înapoi. Administratorii primeau cincizeci la sută din profit, iar acesta era un stimulent suficient pentru ei.

Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) auzise de integritatea, onestitatea şi comportamentul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi i-a făcut o ofertă de muncă, aceea de a conduce caravanele ei comerciale. El a acceptat bucuros oferta şi a început să muncească pentru ea. Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) l-a trimis într-o călătorie de afaceri, bătrânul ei sclav, în care avea încredere, Maisarah, fiind delegat să-l însoţească şi să-l slujească.

Această călătorie s-a dovedit a fi extrem de profitabilă şi Maisarah a fost uimit de câteva scene remarcabile la care a fost martor în această

călătorie. El a fost impresionat şi cu cerit complet de integritatea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), tăria de caracter, aderarea la principii, tranzacţiile sale amiabile şi abilităţile sale comerciale. Pe drumul de întoarcere dinspre Levant[1], Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întins sub un copac pentru a se odihni puţin. Nestora, un călugăr evreu, renumit pentru cunoştinţele sale religioase şi perspicacitatea lui, l-a văzut şi l-a întrebat pe Maisarah cine era. Maisarah i-a spus totul despre Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi despre reputaţia sa de om onest şi inteligent. Nestora i-a răspuns apoi că acest om va fi înălţat prin profeţie în viitor, pentru că niciun om nu s-a odihnit vreodată sub acel copac, cu excepţia profeţilor.

Există relatări care spun că Maisarah a văzut doi îngeri purtând un nor deasupra capului Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a-l proteja de strălucirea orbitoare şi de căldura soarelui. El a fost uimit şi copleşit de un sentiment de recunoştinţă, pentru că i-a fost dată şansa de a beneficia de apropiata tovărăşie a acestui om care

[1] Regiunea vechii Sirii, regiune care include Siria de azi, Libanul, Palestina, Iordania.

va fi ales curând de Allah Preaînaltul ca Trimis al Său.

Când s-a întors acasă, Maisarah i-a povestit Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!) tot ceea ce se întâmplase în timpul călătoriei în Levant. Ea a fost profund mişcată şi impresionată şi a început să se gândească la o cerere în căsătorie a lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Dar cum ar fi putut să-şi exprime gândurile? Ea deja refuzase câteva cereri în căsătorie ale bărbaţilor aparţinând unora dintre cele mai nobile familii ale quraişilor. Cum ar fi reacţionat tribul ei? Ce ar fi spus familia ei? În plus, ar fi putut propunerea ei să fie acceptată de acest tânăr, încă necăsătorit, din tribul Quraiş?

Reflectând asupra acestor întrebări şi frământându-se în sinea ei, ea visă într-o noapte că soarele strălucitor coborâse din ceruri în curtea ei, luminându-i casa. Când s-a trezit, s-a dus pentru interpretarea acestui minunat vis la vărul ei, Waraqah bin Nofal, un orb cunoscut pentru abilităţile lui de a interpreta vise şi pentru vastele sale cunoştinţe, în special în ceea ce priveşte Tora şi Injil (Evanghelia). Când i-a auzit visul, i-a zâmbit senin şi i-a spus să nu se îngrijoreze, pentru că acesta era un vis foarte promiţător. Splendidul soare pe care-l văzuse coborând în curtea ei arăta că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) a cărui venire fusese prevăzută în Torah şi Injil îi va onora casa şi ea va câştiga în viaţă datorită prezenţei lui.

După această întâlnire cu Waraqah, ea deveni mult mai hotărâtă în dorinţa de a se căsători cu Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Însă nu era încă sigură cum să procedeze. Una dintre prietenele ei foarte apropiate, Nafisah bint Manbah, cunoştea afecţiunea ei. Într-o zi, i-a spus Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!) că ceea ce o neliniştea atât de mult nu era aşa o mare problemă şi că o va ajuta chiar ea la rezolvarea ei. S-a dus imediat la Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi, fără prea multe formalităţi, i-a cerut permisiunea de a-i pune o întrebare foarte personală. Când el i-a spus că nu are nimic împotrivă, ea l-a întrebat de ce nu se căsătorise încă. El i-a răspuns că nu avea resurse financiare. Apoi l-a întrebat dacă ar fi dispus să se căsătorească cu o frumoasă doamnă dintr-o familie nobilă şi bogată, care îşi dorea o căsătorie cu el. El a întrebat la cine se referea; când i-a aflat identitatea, el a spus că era de acord, cu condiţia ca şi ea să dorească să se căsătorească cu el. Bineînţeles, Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte încântată. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea la

acea vreme douăzeci şi cinci de ani, iar Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) patruzeci şi cinci de ani. (Conform unei tradiţii, ea avea douăzeci şi opt de ani). Cei doi unchi ai Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Hamzah (Allah să fie mulţumit de el!) şi Abu Talib au venit la unchiul ei, 'Omar bin Asad, pentru o cerere oficială. A fost acceptată şi a fost hotărâtă data nunţii. Cele două familii au început pregătirile pentru nuntă. La data stabilită, familiile şi prietenii s-au adunat, iar căsătoria a fost oficiată. Halimah Sa'adiah, cea care l-a alăptat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în copilărie, a fost invitată special la nuntă şi a călătorit din satul ei la Mekka. Când a plecat, după festivităţi, Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a dăruit bunuri casnice, o cămilă şi patruzeci de capre pentru a-şi exprima recunoştinţa faţă de acea doamnă care-l îngrijise atât de bine pe Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în copilăria sa.

***

Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte binecuvântată în căsătorie şi a avut şase copii. Prima dată a avut doi fii, Qasim şi 'Abdullah; apoi au urmat fiicele:

Zeineb, Ruqayyah, Umm Kulsum şi Fatimah (Allah să fie mulţumit de ele!). Aceşti copii erau minunaţi, inteligenţi şi alcătuiau o familie foarte fericită, liniştită şi mulţumită. Însă toate acestea păreau a nu fi suficiente. Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) simţea că ceva lipsea şi era extrem de neliniştit. El se retrăgea în peştera Hira o lună de zile, o dată pe an pentru a se dedica în întregime rugăciunii şi meditaţiei. Într-una dintre zile a simţit prezenţa unei alte fiinţe care-l ţinea în braţele sale, într-o îmbrăţişare strânsă. Apoi a slăbit strânsoarea şi i-a cerut să citească; Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns că era analfabet. Însă persoana a repetat fraza iar şi iar. În cele din urmă, el a citit aceste *ayaat* (versete) care sunt primele revelaţii ale Coranului. Acestea fac parte din Surah Iqra sau Al-'Alaq din Nobilul Coran:

„Citeşte! În numele Domnului tău Care a creat. Care l-a creat pe om din sânge închegat. Citeşte! Domnul tău este Cel mai Nobil. Este Cel care l-a învăţat cu calemul. L-a învăţat pe om ceea ce el nu a ştiut!" **(Coran 96: 1-5).**

Apoi fiinţa a dispărut. Aceasta a fost o experienţă tulburătoare, aşa că Profetul (Pacea şi

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors acasă transpirând şi tremurând. A chemat-o pe Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!), cerându-i să-l acopere cu un cearşaf sau cu o pătură. După ce s-a întins puţin, s-a mai relaxat. Când s-a mai liniştit într-o oarecare măsură, i-a spus soţiei că se temea pentru viaţa lui şi i-a povestit întreaga întâmplare. Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!), o figură a loialităţii şi seninătăţii, l-a consolat, spunând că Allah Preaînaltul îl va proteja cu siguranţă de orice pericol şi nu va permite nimănui să-l ponegrească, întrucât era un om al păcii şi reconcilierii şi întotdeauna a întins tuturor mâna prieteniei. Întotdeauna ospitalier, nu a minţit niciodată, i-a păsat de greutăţile celorlalţi şi i-a ajutat pe cei care aveau necazuri. Aceste cuvinte liniştitoare şi încurajatoare de afecţiune şi înţelegere ale Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!) i-au dat o încredere şi o putere incomensurabile. Apoi l-a dus cu ea să-l întâlnească pe vărul ei, Waraqah bin Nawfel, care a identificat imediat fiinţa din peştera Hira ca fiind îngerul Jibril (Pacea fie asupra lui!), Mesager al lui Allah Preaînaltul, cel care îl vizitase şi pe Moise (Pacea lui Allah fie asupra sa!). Waraqah, care era foarte bătrân, ar fi dorit să trăiască să vadă vremea când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) va fi forţat de către oamenii lui să

plece în exil. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost foarte surprins şi a întrebat dacă într-adevăr poporul lui îi va face aşa ceva. Waraqah l-a asigurat că era tipic pentru oameni să nu aprecieze sau să urmeze vreun profet ce s-ar ridica din rândul lor. Aşa cum spune şi proverbul: „Un profet nu este niciodată apreciat pe propriul pământ." Waraqah a adăugat că ar fi dorit să fie în viaţă la momentul respectiv, pentru a-l putea ajuta. A adăugat că, dacă ceea ce îi fusese spus era adevărat, atunci cu siguranţă că acest lucru însemna că soţul ei era Profetul lui Allah, cel a cărui sosire fusese menţionată în scripturi.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut şase copii împreună cu Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) – patru fete şi doi băieţi. Cele patru fiice au crescut ca fiice credincioase şi curajoase ale Islamului. Ele au fost numite Zeineb, Ruqayyah, Umm Kulsum şi Fatimah (Allah să fie mulţumit de ele!). Toate au emigrat cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la Medina. Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a căsătorit cu Abul 'Aas bin Rabi'ah şi Ruqayyah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a căsătorit cu 'Osman (Allah să fie mulţumit de el!). Când ea a murit, el s-a căsătorit cu Umm Kulsum (Allah să fie mulţumit de ea!). Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a căsătorit cu 'Ali

bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!). Primele trei fiice au murit în timpul vieţii lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), iar iubita sa fiică Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) a trăit doar şase luni după moartea lui.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut trei fii, doi cu Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi Ibrahim, al treilea fiu, cu Maria Qabtiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!). Primul fiu a fost numit Qasim, iar Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ajunsese să fie cunoscut ca Abu Qasim[2]. Al doilea fiu, 'Abdullah, era de asemenea cunoscut ca Tahir (cel curat) ori Tayyab (cel bun). Ambii au murit în copilărie, iar necredincioşii au fost nespus de fericiţi că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu mai avea moştenitori pentru a-i duce mai departe nobila misiune. Al treilea fiu, Ibrahim, a fost născut de soţia sa, Maria Qabtiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!). De asemenea, a murit în copilărie. Când l-a văzut pe Ibrahim murind, l-a ridicat uşor şi a recunoscut că era neputincios şi nu putea face nimic înaintea voinţei lui Allah Preaînaltul.

[2] *Abu* sau tatăl lui Qasim.

„Știm că moartea este inevitabilă și este un adevăr al vieții. Știm, de asemenea, că cei rămași în urmă îi vor ajunge pe cei plecați mai înainte; dacă nu ar fi așa, ne-am întrista și mult mai mult pentru Ibrahim. Sufletul îl jelește și ochiul varsă lacrimi, dar nu este potrivit să spunem cuvinte care ar putea să-i displacă Domnului nostru, Creatorului și Susținătorului nostru."

În ziua în care Ibrahim a murit, a fost o eclipsă de soare. Arabii din vremurile vechi erau superstițioși și au asociat aceste fenomene ale naturii – eclipsele de lună și de soare – cu moartea unui om important. Mulți musulmani chiar au început să asocieze eclipsa de soare cu moartea lui Ibrahim. Dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a îndreptat imediat spre amvon și în timpul predicii sale, a spus: *„Eclipsele de lună și de soare sunt semnele lui Allah. Ele nu au loc niciodată datorită morții vreunei ființe umane. Când le vezi pe oricare dintre acestea, oferă salat."*

Dușmanii lui au început să-l numească *Abtar,* cel care nu are descendenți, cel a cărui neam a fost oprit. Dar Allah Preaînaltul a avut mai multe binecuvântări pregătite pentru el. Apoi i-a revelat frumoasele versete ale Surei Al-Kawthar, a opta sură a Nobilului Coran:

„Noi ţi-am dat ţie [Al-Kawthar] prisosinţă. Deci împlineşte Rugăciunea pentru Domnul tău şi jertfeşte. Cel ce te urăşte va fi fără copii!" (Coran 108: 1-3).

Când necredincioşii au văzut că Islamul atrăgea din ce în ce mai multe persoane în ciuda tuturor tacticilor lor, ei s-au întrunit pentru a stabili ce paşi ar trebui urmaţi pentru a opri răspândirea acestei noi religii. Au hotărât să declare un boicot total, deschis, politic şi economic, împotriva tribului Banu Haşim. Acesta a avut loc în cel de-al şaptelea an după ce Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a declarat Trimis al lui Allah. De asemenea, anul este cunoscut în istoria Islamului ca *Şi'ab* Abi Talib.

A fost foarte cumplit, deoarece copiii nevinovaţi s-au confruntat cu lipsa hranei, iar adulţii au supravieţuit mâncând frunzele copacilor. Totuşi, grupul adepţilor lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu au întors spatele religiei lor adevărate şi au ieşit din acest calvar mai puternici şi mai curaţi decât înainte.

Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!), care fusese crescută în lux în casa înstărită a tatălui ei, se confrunta acum cu greutăţile economice cu

răbdare şi curaj, calităţi necesare celor ce trebuie să reziste unui asediu.

Nobleţea caracterului şi comportamentului Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!) L-au mulţumit pe Allah Preaînaltul atât de mult, încât i-a trimis urări speciale. Această întâmplare a fost relatată de către Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) lui Abu Hurairah (Allah să fie mulţumit de el!) şi a fost citată într-unul din hadisurile din *Sahih* Al-Bukhari.

Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost soţia şi mama ideală. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trăit în casa ei, care astfel a devenit un loc binecuvântat, datorită prezenţei lui şi a faptului că Gibriil (Pacea fie asupra lui!) venea foarte des să-l viziteze acolo, aducând relevaţiile coranice. Casa ei a devenit centrul Islamului, unde companionii şi companioanele îi vizitau adesea pentru a fi părtaşi la ospitalitatea lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi a soţiei lui.

După *Hijrah* (emigrarea) Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la Medina, casa a fost ocupată de fratele lui ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!). Mai târziu, Mu’awiyah bin Abu Sufyan (Allah să fie mulţumit de el!), care a

transcris câteva dintre revelaţiile divine, a cumpărat această casă şi a construit o moschee. Astfel, locul casei Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!) a devenit loc de rugăciune şi adorare pentru totdeauna. Ea obişnuia să se roage două unităţi de rugăciune, dimineaţa şi seara, împreună cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), chiar înainte ca rugăciunile să devină obligatorii prin porunca lui Allah. Există o întâmplare consemnată în istorie, în ceea ce priveşte acest lucru. După ce a acceptat Islamul, ea a devenit mult mai contemplativă şi mult mai dedicată adorării; ea a găsit în rugăciune un sentiment binecuvântat de pace. 'Afif Kindi relatează că Abbas bin Abdul Muttalib a fost un prieten bun al lui şi obişnuia să-l viziteze des în Yemen, în legătură cu afacerile sale cu parfumuri. Într-una dintre aceste ocazii, când stăteau şi vorbeau în Mina, au văzut un tânăr chipeş apropiindu-se. El şi-a spălat cu grijă mâinile şi picioarele, după care s-a aşezat respectuos cu mâinile încrucişate la piept. Curând, o doamnă respectabilă, de viţă nobilă, şi un băiat chipeş i s-au alăturat. 'Afif l-a întrebat pe 'Abbas ce făceau şi dacă acesta era o nouă formă de exerciţiu. 'Abbas i-a răspuns că tânărul era fiul fratelui său 'Abdullah, iar doamna era soţia lui. Aceasta era o femeie de o mare bunătate şi cinste, o soţie şi o

mamă ideală. Băiatul era fiul fratelui său, Abu Talib. Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a anunţat că el este Trimisul lui Allah şi a început să predice o nouă religie, numită Islam. La momentul potrivit, 'Afif a acceptat Islamul, dar a regretat întotdeauna faptul că nu a fost alături de Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi de companionii săi în rugăciuni şi adorare în acea zi memorabilă din Mina, când a auzit pentru prima dată de Islam.

Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit cu doar cu trei ani înainte de *Hijrah,* de emigrarea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la Medina. A murit la vârsta de şaizeci şi cinci de ani, dedicându-şi aproape douăzeci şi cinci de ani lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi cauzei Islamului. Când Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut-o în chinurile morţii, a consolat-o, spunându-i că aşa a hotărât Allah Preaînaltul şi că lucrurile de care îi era teamă, se vor dovedi favorabile pentru ea. Ochii ei s-au luminat şi şi-a privit dragul ei soţ, iar sufletul i-a părăsit trupul lumesc. Mormântul ei a fost pregătit într-un loc numit Hujjun, în apropiere de Mekka. Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a coborât în el pentru a

vedea dacă totul era aşa cum ar fi trebuit să fie şi, cu propriile mâini, a coborât-o uşor în el. Astfel a trecut în nefiinţă „mama" tuturor musulmanilor, cea care s-a sacrificat în întregime pentru Islam.

În acelaşi an, cel mai mare sprijin şi protector al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) din familie, unchiul său, Abu Talib, a murit. În numai câteva luni au murit doi dintre cei mai apropiaţi companioni, susţinători şi binefăcători. Pe lângă sentimentul personal de pierdere grea şi doliu, Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era profund neliniştit de faptul că munca sa de răspândire a cuvântului lui Allah Preaînaltul se confrunta cu probleme şi obstacole. Unchiul său îl protejase în momentele critice cu influenţaşi autoritatea sa; înstărita lui soţie se dedicase întru totul cu generozitate cauzei Islamului şi, de asemenea, îi oferise un suport moral şi emoţional redutabil. Casa ei a fost un refugiu de linişte pentru el, pentru că ea prelua toate responsabilităţile conducerii gospodăriei şi a creşterii celor patru tinere fiice. Ori de câte ori era chinuit de necredincioşi, ea îi dăruia susţinere morală şi o încredere de neclintit.

Una dintre femeile quraişilor, Khawlah bint Hakim, l-a vizitat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a-l

consola; ea a văzut starea lui de tristeţe şi de durere şi l-a întrebat despre aceasta. El i-a răspuns că era normal să fie marcat de absenţa Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!), din moment ce fusese o mamă iubitoare pentru copiii lui acum neglijaţi; fusese o soţie loială şi înţelegătoare, cu care îşi împărtăşea secretele. Era normal şi uman să-i simtă lipsa din moment ce-i fusese alături în cele mai dificile momente.

Un companion al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne relatează că, ori de câte ori îi era adus Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) un cadou, acesta îl trimitea imediat vreunei doamne ce fusese prietenă cu Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!). 'A'işah (Allah să fie mulţumit de ea!), o soţie preferată a lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), spunea că, ori de câte ori era sacrificată o capră, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) trimitea nişte carne prietenelor Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!); când l-a întrebat despre aceasta odată, el i-a răspuns: *„Am un mare respect faţă de prietenii ei, pentru că ea are un loc special în sufletul meu."*

'A'işah (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus că nu a simţit niciodată un asemenea sentiment natural de gelozie feminină faţă de niciuna dintre

soţiile Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) aşa cum a simţit faţă de Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!).

De asemenea, a relatat că, ori de câte ori Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) vorbea despre ea, el rostea cuvinte mari şi îi lăuda calităţile şi se ruga pentru iertarea ei.

Aşa cum Allah Preaînaltul ne revelează în Surat Al-Fajr din nobilul Coran, li se va spune credincioşilor pioşi:

„O, tu, suflet liniştit! Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat şi intră între robii Mei şi intră în Raiul Meu!" (Coran 89: 27-30).

Saudah Bint Zam'ah

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea Lui Allah fie asupra sa!) a spus: *„Allah mi-a poruncit să mă căsătoresc numai cu femei ale Paradisului."*

'A'işah (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus: „Nu am dorit să văd nicio femeie cu excepţia Saudei bint Zam'ah (Allah să fie mulţumit de ea!), dacă aş putea fi în pielea ei."

Prima femeie care a intrat în familia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) după moartea Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!) – ascultătoare şi generoasă, loială, cu spirit de sacrificiu. 'A'işah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte impresionată de felul ei simplu de a fi. Ea a fost printre primii care au acceptat Islamul şi, de asemenea, a avut onoarea de a emigra de două ori, prima dată în Abyssiniah şi apoi la Medina. Viaţa ei este un exemplu pentru toate femeile musulmane.

Mama ei, Şammus, era din tribul Banu Nejjar, o ramură a quraişilor; tatăl ei era tot din ramura Quraiş, Banu 'Amer bin Loii. Ea a fost căsătorită cu vărul ei, Sakran bin Amar; apoi, după moartea lui, s-a căsătorit cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Toţi fraţii soţului ei, Suheil, Sahel, Hatib şi Salit au avut onoarea de a fi companionii Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Atât ea, cât şi soţul ei au acceptat Islamul de la început şi amândoi au avut onoarea de a emigra în Abyssiniah pentru cauza lui Allah Preaînaltul, alăturându-se celui de-al doilea grup de emigranţi. Ei au fost binecuvântaţi cu un băieţel minunat pe

care l-au numit ’Abdur-Rahman. Înainte de a se întoarce la Mekka, au locuit în Abyssiniah pentru o lungă perioadă de timp.

Într-o zi, Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!) a visat că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a intrat la ea în casă şi a prins-o de ceafă. Când i-a povestit soţului ei visul, acesta l-a interpretat ca însemnând că, după moartea lui, ea se va căsători cu Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Mai târziu, ea a avut un alt vis; a văzut luna coborându-i în poală. I-a povestit lui Sakran şi visul acesta; din nou, el l a interpretat. I-a spus că moartea sa era iminentă, iar ea se va căsători cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Câteva zile mai târziu, el s-a îmbolnăvit şi a murit. Ea rămăsese singură şi părea că nu mai are niciun scop în viaţă.

Una dintre prietenele ei era Khawlah bint Hakim, soţia lui Osman bin Madh’aon. Într-o zi, ea l-a vizitat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi a remarcat că ducea o viaţă singuratică şi tristă, împovărat de responsabilitatea creşterii celor patru fiice şi lipsindu-i foarte mult soţia sa, Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!). El i-a spus că are dreptate şi că Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) fusese o femeie remarcabilă şi o mare doamnă. Ea i-a

sugerat că ar trebui să se însoare. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat-o cu cine ar putea să se căsătorească, cine ar dori să-şi asume responsabilitatea gospodăriei sale şi a fiicelor lui. Ea i-a răspuns că se gândise la o anumită femeie, iar dacă el ar accepta, ar aborda-o pe acea persoană. Aflând identitatea acestei femei, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost de acord. Khawlah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte fericită că sugestia ei fusese acceptată şi s-a dus imediat s-o vadă pe Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!). I-a spus că are nişte veşti bune pentru ea. Când a auzit propunerea, Saudah a fost copleşită de onoarea care i s-a acordat. I-a spus Khawlei (Allah să fie mulţumit de ea!) că ar trebui să discute acest subiect şi cu tatăl său care era bătrân şi care începuse să orbească. Bineînţeles că tatăl ei a fost foarte fericit că fiica sa văduvă fusese aleasă pentru a fi companioana şi soţia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Khawlah (Allah să fie mulţumit de ea!) l-a vizitat apoi pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi i-a adus veştile bune. Curând a avut loc şi nunta, iar Zam'ah a ţinut ceremonia. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu ocazia căsătoriei, i-a oferit soţiei sale Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!) un

mahr[3] de patru sute de dirhami. Fratele ei, ’Abdullah, nu se convertise încă la Islam şi era foarte supărat şi întristat de veşti; el şi-a exprimat mânia într-un mod barbar şi necivilizat, aruncând cu praf înspre el. Mai târziu, când s-a convertit la Islam, şi-a dat seama de greşeală şi de cât de necorespunzător a primit cea mai mare onoare posibilă făcută lui şi familiei sale.

***

Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost, bineînţeles, foarte fericită mutându-se în casa Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!), locul în care Profetul Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) locuia împreună cu fiicele lui: Umm Kulsum şi Fatimah (Allah să fie mulţumit de ele!). Se simţea foarte norocoasă că acum viitorul ei era asigurat. Deseori povestea experienţele memorabile petrecute în Abyssiniah şi vorbea în special despre fiica ei, Ruqayyah (Allah să fie mulţumit de ea!), şi de soţul ei, Osman bin Affan, iar Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o asculta cu mare interes.

[3] Zestre oferită la căsătorie, plătibilă fie în momentul căsătoriei, fie la o dată stabilită în comun.

Odată, Ruqayyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a vizitat Mekka. Surorile au primit-o cu emoţii amestecate, de fericire şi de tristeţe, fericire, pentru că o vedeau după atâţia ani, şi durere – pentru că se întâlniseră pentru prima oară după moartea mamei lor. Saudah a înaintat şi a îmbrăţişat-o pe Ruqayyah (Allah să fie mulţumit de ele!). Ruqayyah şi Saudah (Allah să fie mulţumit de ele!) nu se aşteptau să se întâlnească din nou după zilele din Abyssiniah, acum ca mamă şi ca fiică vitregă. Era o relaţie foarte prietenoasă, iar Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost foarte încântat să-şi întâlnească fiica şi ginerele.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit veşti despre ultimele progrese, despre cum o duceau refugiaţii sahabah şi despre poziţia conducătorului Najaşi. Condiţiile sociale în Mekka continuau să fie rele, musulmanii erau în trataţi cu cruzime şi asupriţi, iar necredincioşii nu erau pregătiţi să-şi schimbe politica. Fiecare zi aducea noi poveşti despre tortura şi tratamentul aspru al musulmanilor, iar singura alternativă părea să fie emigrarea. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), având în vedere toate aceste împrejurări, a decis ca adepţii săi să emigreze la Medina. Câteva zile mai târziu, Allah Preaînaltul i-a ordonat şi lui, de

asemenea, să emigreze. Astfel, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stabilit plecarea în această călătorie sfântă, alături de cel mai de încredere companion, Abu Bekr Siddiq (Allah să fie mulţumit de el!). Ajungând la Medina, ei au fost găzduiţi de către Abu Ayyub Al-Ansari. Odată ce s-a instalat, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a trimis pe Zeid bin Harithah şi pe Abu Rafi'a la Mekka cu câteva cămile şi cinci sute de dirhami pentru a-i aduce pe toţi membrii familiei sale. Aceşti doi companioni de încredere au ajuns acolo şi imediat au plecat spre Medina împreună cu Saudah, Ruqayyah, Umm Kulsum şi Fatimah (Allah să fie mulţumit de ele!). Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!), soţia lui Zeid bin Harithah, şi fiul lor, Osamah, făceau parte, de asemenea, din caravana ce a fost aranjată la locuinţa lui Harithah bin No'aman Al-Ansari (Allah să fie mulţumit de el!) pentru a ajunge la Medina. În timpul şederii în Mekka, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu 'A'işah (Allah să fie mulţumit de ea!) care venise acum să locuiască împreună cu el, în familia sa.

Mai târziu, în diferite perioade ale vieţii sale, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu Hafsah bint 'Omar, Zeineb bint Hajaş, Umm Salmah (Allah să fie

mulţumit de ea!), precum şi cu alte femei care au avut norocul de a fi împreună cu el. Era o perioadă în care deşertul Medinei înflorise într-o grădină ale cărei ameţitoare parfumuri păreau că au fermecat lumea. Străzile pietruite ale Medinei au devenit punctul central al tuturor credincioşilor musulmani şi axa în jurul căreia se învârtea întreaga lume islamică. Activitatea plină de viaţă şi antrenantă care a cuprins acest oraş-stat era sporită de prezenţa carismatică a lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Până şi îngerii păreau invidioşi pe aceşti primi musulmani şi pe rolul pe care-l jucau în răspândirea Islamul în întreaga lume, iar îngerul Gibriil (Pacea fie asupra lui!) a vizitat acest măreţ oraş de multe ori.

***

Când Saudah bint Zam'ah (Allah să fie mulţumit de ea!) a îmbătrânit, s-a temut că Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) va divorţa de ea şi a făcut un aranjament. Dorinţa ei a fost ca, în Ziua Judecăţii, să fie înălţată alături de celelalte soţii ale Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!); astfel, ea i-a spus că îi încredinţează 'A'işei (Allah să fie mulţumit de ea!) timpul

destinat ei. Acesta a fost momentul în care versetul Surei An-Nisa' a fost revelat Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Dacă o femeie se teme de nepăsarea sau îndepărtarea bărbatului ei, atunci nicio vină nu va fi asupra lor dacă ajung la o împăcare, căci împăcarea este mai bună, iar sufletele sunt înclinate spre zgârcenie. Dar dacă vă purtaţi bine şi vă temeţi [de Allah], Allah este Bineştiutor [Khabir] a ceea ce faceţi voi." (Coran 4: 128).

'A'işah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte emoţionată de gestul ei şi au devenit chiar mult mai apropiate decât înainte. Sufletul ei era atât de curat, încât era absolut străină de orice gelozie sau răutate.

Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!) era o femeie înaltă, sănătoasă şi cu simţul umorului. Ibn Sa'ad ne povesteşte cum, într-o noapte, ea făcea rugăciuni opţionale în spatele Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). În dimineaţa următoare i-a spus acestuia cum rugăciunea lui lungă a făcut-o să se teamă că vasele ei de sânge vor ceda şi că nasul îi va sângera! I-a spus că, în timpul plecăciunii, se ţinea de nas! Această imagine comică pe care ea însăşi o relata îl făcu pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!) să izbucnească în râs. Era o persoană simplă şi foarte caldă.

Avea un mers greoi datorită constituţiei sale şi, când s-a dus cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la Hajj, a primit permisiunea specială de a pleca din Muzdelifeh mai devreme, pentru a evita mulţimea. ‘A’işah (Allah să fie mulţumit de ea!), care de asemenea făcea parte din grup, şi-a dorit mai apoi să fi plecat şi ea cu Saudah, de vreme ce îi plăcea mult compania ei şi-i lipsea vioiciunea ei.

Când Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!) a auzit pentru prima oară despre Dajjal[4] de la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a fost îngrozită. Fiind femeia simplă care era, a devenit un obicei pentru ceilalţi să vorbească despre acest subiect şi să o sperie, pentru ca mai apoi să râdă de ea. Odată, ‘A’işah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi mama credincioşilor, Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!), au început să vorbească despre Dajjal în faţa ei. A fost atât de speriată, încât imediat s-a retras într-o cameră întunecată, plină de pânză de păianjen, pentru a se ascunde de monstru. Când Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a intrat

[4] Bărbat cu un singur ochi; Anticristul care va apărea chiar înaintea Zilei Judecății.

înăuntru, le-a găsit pe cele două savurând gluma. Le-a întrebat ce era atât de amuzant. Spunându-i-se ce s-a întâmplat, a chemat-o afară pe Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!), pentru că nu era niciun monstru în jur. Ea a ieşit râzând, ruşinată.

Cu o altă ocazie, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), 'A'işah şi Saudah (Allah să fie mulţumit de ele!) erau împreună şi vorbeau. Prima dintre ele a gătit o mâncare specială şi i-a oferit-o Saudei mai târziu. Dar ea a refuzat. 'A'işah (Allah să fie mulţumit de ea!) era o persoană plină de viaţă şi a ameninţat-o pe Saudah că o va forţa să mănânce. Când ea a continuat să rămână serioasă, 'A'işah (Allah să fie mulţumit de ea!) a murdărit-o pe toată faţa! O astfel de veselie naivă şi spiritul de camaraderie se manifestau în familia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Nu exista niciun fel de răutate sau gelozie în această atmosferă pură. Acesta era rezultatul relaţiilor plăcute ce existau în familia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), întotdeauna manifestându-se dragoste şi afecţiune. Însă când se făcea chemarea la rugăciune, *athan*-ul, de către muezin, Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se ridica imediat şi pleca la moschee ca şi cum nu

ar fi ştiut că toţi membrii familiei se aflau în jurul său.

Istoria a lui At-Tabari, *Kamil* a lui Ibn Athir şi *Sirah* lui Ibn Haşim au reţinut o întâmplare ce a avut loc după victoria bătăliei de la Bedr. Armata musulmană triumfătoare era pe drumul de întoarcere către Medina cu mulţi prizonieri; printre aceştia se afla Suheil bin Amr, fratele lui Sakran bin Amr, primul soţ al Saudei (Allah să fie mulţumit de ea!). El se afla în grija lui Malik bin Dakhtham.

Pe drum, el i-a spus paznicului său că ar fi vrut să îl elibereze şi a reuşit să scape. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost informat, a cerut armatei să se oprească şi a ordonat ca prizonierul evadat să fie prins dacă va fi găsit. Mujahidinii[5] s-au răspândit pentru a-l căuta şi curând l-au găsit, ascuns după un copac. Mâinile i-au fost legate de gât; în această postură a intrat în oraş.

Când Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!) l-a văzut, a exclamat involuntar că mai bine murea de o moarte nobilă decât să trăiască o asemenea zi ruşinoasă. Ea nu şi-a dat seama că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o auzise. El i-a spus că îl stârneşte pe prizonier împotriva lui

[5] Cei ce luptă în Jihad.

Allah Preaînaltul şi a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!); cum putea moartea unui om care luptă împotriva forţelor lui Allah Preaînaltul să fie nobilă? Saudei (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a fost ruşine de acest lucru şi imediat şi-a cerut scuze, spunând că nu a putut să accepte ceea ce a văzut şi că a rostit cuvintele fără să judece, sub impulsul primului gând ce i-a apărut. A spus că era cu adevărat loială şi ascultătoare Voinţei lui Allah Preaînaltul şi a Trimisului Lui (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi că îi părea rău dacă a jignit în vreun fel. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a înduplecat, zâmbind, şi a proclamat că paznicii ar trebui să-i trateze pe toţi prizonierii cu respect. Rezultatul a fost că mujahidinii, pentru prima dată, au hrănit prizonierii care erau în răspunderea lor şi abia după aceea au mâncat şi ei. În cele din urmă, datorită acestui tratament îngăduitor, mulţi necredincioşi, printre care Suheil bin 'Amr şi fraţii săi, s-au convertit la Islam.

***

După *hajj*-ul de rămas-bun al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), el le-a spus soţiilor lui că ar trebui să rămână în

casele lor, pentru că aceasta era dorinţa lui Allah Preaînaltul.

„Şedeţi în casele voastre…" (Coran 33: 33).

Astfel, Saudah şi Zeineb bint Jahaş (Allah să fie mulţumit de ele!) nu au mai călătorit după moartea profetului Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi au rămas la casele lor din Medina, spunând că ele au îndeplinit *hajj*-ul şi *'umrah* în compania Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi vor respecta cerinţa lui Allah Preaînaltul.

Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte generoasă. În timpul conducerii lui 'Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!), acesta i-a trimis Saudei (Allah să fie mulţumit de ea!) un sac plin cu dirhami. Ea a întrebat despre ce era vorba şi, aflând că erau bani, a fost foarte surprinsă şi a spus că erau ca şi curmalele dintr-un sac! Ea a împărţit apoi banii celor săraci şi nevoiaşi.

Există cinci hadisuri autentice atribuite ei, după spusele Imamului Az-Zehebi. Ea a relatat că, atunci când una dintre caprele ei a murit, i-au folosit pielea până când aceasta s-a uzat. Astfel se demonstrează că este permisă folosirea pieii unui

animal mort. În mod similar, în *Musnad*-ul Imamului Ahmed, următorul hadis îi este atribuit Saudei (Allah să fie mulţumit de ea!). Un om a venit la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi l-a întrebat dacă poate îndeplini *hajj*-ul pentru tatăl său bătrân care nu mai putea respecta rigorile pelerinajului. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat dacă i-ar plăti datoriile tatălui său, în caz că ar avea, şi dacă acest lucru ar fi acceptabil. Omul i-a răspuns că ar face acest lucru. Atunci Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus că Allah Preaînaltul este Cel Iertător şi Cel mai Îndurător şi că poate să îndeplinească *hajj*-ul în locul tatălui său.

Califii ce au urmat după moartea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) au considerat o mare onoare să aibă grijă de bunăstarea Mamelor Drept-credincioşilor şi şi-au făcut datoria sârguincioşi faţă de acestea.[6] Saudah (Allah să fie mulţumit de

[6] Mama Credincioşilor, Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!), cu maturitatea, simplitatea şi natura ei prietenoasă a apărut într-un moment oportun în viaţa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), asigurând sprijin soţului ei, dragoste maternă fetelor şi o

ea!) a trăit până la înaintata vârstă de optzeci de ani. A murit în timpul califatului lui 'Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de ea!) şi a fost înmormântată în Gennet-ul-Baqi'.

Aşa cum Allah Preaînaltul ne spune în Surat Al-Fajr din nobilul Coran, celor credincioşi le va fi spus:

„O, tu, suflet liniştit! Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat şi intră între robii Mei şi intră în Raiul Meu!" (Coran 89: 27-30).

atmosferă lipsită de griji şi plăcută în casă. (Nota traducătorului).

Aişah Bint Abu Bekr

رضي الله عنها

‘Aişah a spus:

„Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui) i-a adus imaginea mea, învelită în mătase verde, în vis şi i-a spus: Ea este soţia ta în această lume şi-n Lumea de Apoi.”

(At-Tirmizi în capitolul Fadha’il).

‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost fiica preferată a unuia dintre cei mai apropiaţi prieteni, companioni şi asociaţi ai Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Abu Bekr. Câteva versete revelate în nobilul Qur’an au fost asociate cu ea, iar ea a fost în mod justificat mândră de această onoare. Ea a fost într-o poziţie de invidiat printre Mamele credincioşilor, prin faptul că a fost considerată cea mai importantă dintre ele. Însuşi Allah Preaînaltul a ales-o din ceruri, ca mireasă pentru Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!); o imagine a ei, învelită în mătase, a fost adusă în vis Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) de către Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!). El i-a spus că se va căsători cu ea şi că îi va fi consoartă atât în această viaţă, cât şi în Viaţa de Apoi.

‘Aişah avea pe lângă o minte strălucitoare şi o memorie remarcabilă; şi onoarea de a fi sursa celor mai multe hadisuri, datorită perioadei lungi petrecute cu Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Cunoştinţele ei despre multe din ramurile religiei, cum ar fi Fiqh şi Şeri’ah, înţelepciunea ei în interpretare, cunoaşterea desăvârşită a învăţăturilor Profetului

(Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), corectitudinea şi integritatea ei – toate aceste calităţi, au făcut-o una dintre cele mai remarcabile personalităţi ale vremii. Ea era foarte miloasă şi nici o persoană nevoiaşă nu pleca din casa ei cu mâinile goale. Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) a salutat-o personal. În timpul vieţii ei, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a dat vestea minunată că şi-a câştigat un loc în Paradis. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a murit în timp ce se odihnea pe genunchii ei, această locuinţă devenind ultimul său loc de odihnă. Îngerii îi înconjurau locuinţa chiar şi în timpul vieţii ei, şi pentru totdeauna, binecuvântările lui Allah Preaînaltul se vor revărsa asupra ei, fiind situată în centrul sanctuarului din Medina.

'Aişah a spus că sunt nouă binecuvântări ale lui Allah Preaînaltul, care o deosebesc de toate celelalte femei din lume, cu excepţia lui Maryam bint 'Imran, mama lui 'Isa (Isus) (Pacea fie asupra lui!):

1. Îngerul Gavril (Pacea fie asupra sa!) i-a prezentat imaginea ei profetului Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), învelită în mătase verde şi i-a spus că aceasta era imaginea femeii alese de Allah Preaînaltul pentru a-i fi soţie în această lume şi-n Viaţa de Apoi.

2. A fost singura soţie virgină a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

3. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a murit în timp ce se odihnea pe genunchii ei şi a fost înmormântat în locuinţa ei.

4. De multe ori îngerii îi încercuiau locuinţa cu dragoste şi respect.

5. Deseori revelaţia divină i-a fost trimisă lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în timp ce erau împreună, odihnindu-se în pace şi linişte.

6. A fost fiica prietenului loial şi adevărat al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!).

7. Versetele care o apărau de orice acuzaţie, coborâseră din ceruri de la Allah Preaînaltul, dovedindu-i inocenţa.

8. S-a născut musulmană, a fost crescută într-un mediu curat şi şi-a petrecut anii de formare împreună cu cel mai curat şi cel mai bun dintre oameni, Profetul Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

9. Allah Preaînaltul, Susţinătorul Universului i-a promis Iertarea Divină şi recompense nenumărate.

***

‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea drepturile unei naşteri nobile din ambele părţi ale familiei. Mama ei a fost Umm Rumman (Allah să fie mulţumit de ea!), iar tatăl ei a fost Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!). Umm Rumman s-a căsătorit mai întâi cu ’Abdullah Azdi şi au avut un fiu pe nume ’Abdur-Rahman. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a născut în 614 e.n. Tatăl ei, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) este menţionat în termeni măreţi în nobilul Qur’an. Era un om pur, cu frică de Allah, cel dintâi şi susţinătorul de nădejde al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), pe care-l iubea din toată inima, chiar mai mult decât propria-i viaţă, şi astfel leagănul ’Aişei a fost leagănul Islamului. Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a avut onoarea de a fi înmormântat alături de dragul lui conducător şi Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), în sanctuarul din Medina. El va intra în Paradis în compania Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Distracţia favorită a ’Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!) în copilărie, era jocul cu păpuşile şi legănatul. Odată, într-o vizită la tatăl ei, Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a văzut-o jucându-se cu un cal

înaripat; abia avea cinci ani la vremea respectivă. El a întrebat-o ce era acel lucru şi ea i-a răspuns că era un cal. El i-a zâmbit şi i-a răspuns că ei, caii, nu au aripi! Ea i-a răspuns prompt că Profetul Suleiman (Pacea fie asupra lui!) a avut cai înaripaţi! Această întâmplare evidenţiază câteva lucruri despre ea – era inteligentă, ageră la minte, bine informată asupra problemelor legate de religie şi istorie – şi toate acestea la o vârstă atât de fragedă! Avea memoria unui computer, care nu părea să o înşele vreodată. Rareori uita ceva ce a auzit o dată. La vremea Hijrei - emigrarea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) către Medina, ea avea aproape opt ani şi cu toate acestea, şi-a amintit, după mulţi ani, chiar şi detalii minore despre acea mişcare istorică importantă, când primul stat Islamic era în dezvoltare.

Avea aproape nouă ani când s-a alăturat familiei Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Aceasta a fost perioada în care el a fost lovit de durerea pierderii iubitei lui soţii şi susţinătoare Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!). Atât ea cât şi unchiul lui, Abu Talib, l-au apărat împotriva celor mai puternice căpetenii ale celor două triburi principale ale Arabiei. Cu moartea lor, Profetul (Pacea şi

binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a simţit singur şi izolat. Apoi el şi adepţii săi credincioşi s-au confruntat cu cea mai cruntă persecuţie religioasă cunoscută în istorie.

Când ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a alăturat familiei lui în Medina, ea nu se regăsea într-o locuinţă regală. Un număr de camere micuţe au fost construite în localitatea Beni Nejjar, împrejurul Moscheii Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), iar ea locuia într-una dintre acestea, aflată în partea estică a Moscheii. Era de aproximativ 2 metri lăţime, avea pereţi de pământ, iar acoperişul din frunze şi ramuri. Pentru a evita infiltrarea ploii în acoperiş, acesta a fost acoperit cu o pătură. Acoperişul era atât de jos, încât o persoană aflată în picioare îl putea atinge. Avea o singură uşă despărţitoare, care nu era niciodată închisă; o pătură ţinea loc de perdea. Aproape de cameră, la un nivel puţin mai ridicat, se afla o altă încăpere mică, pe care Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o ocupa cu o singură ocazie- când le boicota pe Mamele Drept-credincioşilor. O rogojină, o saltea subţire, o pernă umplută cu scoarţă de copaci, o pungă din piele pentru apă, o farfurie mică pentru curmale şi un pahar pentru băut apă erau toate lucrurile din cameră. Nu era niciun semn de

bunăstare pământească şi măreţie, însă această mică încăpere a fost plină de comori spirituale. Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) îi plăcea lipsa bogăţiilor şi a confortului material; deseori se ruga să trăiască şi să moară în sărăcie şi să fie înviat în Ziua Judecăţii, în compania celor săraci şi nevoiaşi.

Bilal (Allah să fie mulţumit de el!) era însărcinat cu aranjamentele şi cu procurarea necesităţilor pentru familiile Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). El era cel care obişnuia să distribuie rezerva anuală de cereale. Uneori era necesar chiar să împrumute bani pentru a le acoperi nevoile. Când întreaga Arabie a fost sub autoritatea Islamului, cantităţi enorme de grâne şi bani s-au revărsat în trezoreria centrală. Însă în ziua în care Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a murit, nu exista hrană nici măcar pentru o singură zi în familia sa. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a menţinut această tradiţie a generozităţii şi dărniciei până în ultimele sale zile. În timpul zilelor de prosperitate, bogăţii abundente veneau zilnic, dar ea, până la lăsarea serii le distribuia întotdeauna celor nevoiaşi. Cele mai importante trăsături ale caracterului ei au fost mărinimia

înnăscută şi bunăvoinţa. Generozitatea ei era acum binecunoscută şi niciun cerşetor nu-i părăsea casa cu mâinile goale.

'Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!) a menţionat că 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi sora ei, Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) erau amândouă foarte mărinimoase şi binevoitoare. Cheltuiau tot ce primeau în Numele lui Allah Preaînaltul. Singura diferenţă dintre ele a fost că 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) aduna treptat o anumită cantitate pe care apoi o dădea de pomană; Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!), pe de altă parte, oferea orice ar fi avut în mână. De fapt, ea ar fi intrat chiar în datorii pentru a ajuta pe cineva la nevoie. Când a fost întrebată de ce îşi făcea datorii fără să ezite, ea a răspuns că dacă o persoană avea intenţia de a plăti înapoi datoria, Allah Preaînaltul o va ajuta pe ea sau pe el. A adăugat că ea caută Mila şi Ajutorul Lui.

Odată, 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), la o adunare, a oferit 70.000 de dirhami pentru cauza lui Allah Preaînaltul şi s-a ridicat arătând batista ei goală oamenilor aşezaţi acolo. Într-o seară, a primit 100.000 de dirhami de la Amir Mu'awiyah (Allah să fie mulţumit de el!) care se afla în Levant şi până la lăsarea serii, întreaga sumă fusese dată ca binefacere.

Servitoarea ei i-a amintit că postea şi că ar trebui să-şi păstreze ceva şi pentru ea. Ea o întrebă de ce nu i-a amintit mai devreme. Cu o altă ocazie, 'Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!) i-a trimis 100.000 de dirhami şi în mod similar, aceştia au fost daţi cât mai repede posibil.

Într-o zi, ea ţinea post şi o cerşetoare a venit la uşa ei şi i-a cerut ceva de mâncare. Ea i-a spus servitoarei să-i dea femeii bucata de pâine pe care o aveau. Servitoarea i-a răspuns că nu mai exista nimic cu care putea să-şi întrerupă postul. 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a răspuns tăios că trebuie să o ajute pe femeia înfometată şi că seara va avea grijă de mâncarea ei. Până seara, cineva i-a trimis un vas cu carne gătită; i-a spus servitoarei că Allah Preaînaltul a asigurat-o cu ceva chiar mai bun decât ceea ce oferise ea. A avut o casă pe care a vândut-o lui Mu'awiyah (Allah să fie mulţumit de el!) şi a dăruit banii primiţi pe ea ca milostenie.

Ea îl iubea foarte mult pe fiul surorii ei, 'Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de ea!). Şi el o iubea foarte mult şi întotdeauna se îngrijea de nevoile ei. Odată, el a observat că generozitatea ei trebuia să fie moderată. 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte supărată şi furioasă când a auzit acest lucru; a

jurat că nu îi va mai vorbi niciodată. L-a întrebat cine în lume ar putea s-o oprească să cheltuiască pe calea lui Allah Preaînaltul. L-a întrebat cum a îndrăznit măcar să spună aşa ceva. Şi în cele din urmă, când s-a calmat şi s-au împăcat, a eliberat câţiva sclavi ca pedeapsă pentru încălcarea jurământului.

'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) era foarte sensibilă şi izbucnea în plâns foarte uşor. Odată, când o cerşetoare cu doi copilaşi în braţe a venit la uşa ei, 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea doar trei curmale în casă. Pe acestea i le-a dat ei; femeia a dat câte o curmală fiecărui copil şi una a început s-o mănânce ea. Unul din copii şi-a mâncat parte repede şi o privea lung pe mamă, mâncându-şi curmala. Femeia nu a putut îndura foamea copilului său şi a luat curmala de la gura ei, a rupt-o în două jumătăţi şi a dat câte o parte fiecărui copil. Când 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a văzut această scenă înduioşătoare, nu şi-a putut stăpâni lacrimile.

***

'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost o femeie modestă, pură şi credincioasă, şi totuşi nu a putut scăpa de calomniile şi de răutăţile

puse la cale de ipocriţi. În luna Şa'aban[7] , în al cincilea an Hijrah, Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a condus armata musulmană spre Qadid şi o luptă minoră a urmat între ei şi tribul Banu Mustalaq. Unii ipocriţi făceau parte de asemenea din armată. Câţiva oameni au fost ucişi, dar majoritatea au fost luaţi prizonieri. Armata şi-a stabilit tabăra pe malurile unui râu numit Marisa'.

'Aişah, o fată slabă de paisprezece ani, l-a însoţit de asemenea pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în această expediţie. Ea împrumutase un colier delicat de la sora ei Asma'. Pe drumul de întoarcere, când armata şi-a stabilit tabăra, ea s-a dus departe, în deşert, pentru a-şi face nevoile fiziologice. Brusc, şi-a dat seama că acel colier îi căzuse undeva pe drum. Şi-a reconstituit traseul, căutându-l şi, din fericire, l-a găsit, după o lungă căutare. Până să ajungă la tabără, caravana plecase. Procedura obişnuită era ca femeile care erau separate de mulţimea bărbaţilor să intre în litierele[8] lor şi să tragă perdelele. Apoi, conducătorii cămilelor urcau litiera pe spatele

[7] A opta lună a calendarului Hijrah

[8] Litiera era ca un palanchin sau howdah , dar cu perdele şi aşezat pe cămile, pentru femei

cămilelor. Întrucât ‘Aişah era foarte uşoară, nimeni nu a remarcat lipsa ei. Când s-a întors în tabără, după căutările ei, a descoperit că plecase caravana. Neînfricată cum era, s-a aşezat aşteptând companionii să se întoarcă după ea când aveau să îşi dea seama că lipseşte.

Safwan bin Mu’attal avea responsabilitatea de a verifica locul de campare pentru lucrurile care ar fi putut fi uitate involuntar după plecarea caravanei. La răsăritul soarelui, când a ajuns, el a găsit o siluetă întinsă pe jos şi înfăşurată într-un *jilbab*[9]. Când a observat că era o femeie, s-a îndepărtat după ce a coborât de pe cămilă, pentru ca ea să poată urca. Când ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) l-a auzit, s-a trezit şi a urcat pe cămilă. Apoi, el merse pe jos, conducând cămila de căpăstru.

După-amiază, când caravana tocmai ajunsese la următorul loc de campare pentru odihnă, au văzut-o pe ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) sosind cu Safwan bin Mu’attal. Ea a coborât de pe cămilă în faţa tuturor oamenilor adunaţi acolo. Acest incident a devenit motivul unei defăimări pentru ipocriţi, conduşi de ’Adbullah bin Ubeyy bin Selul. Natura sa intrinsecă, tendinţa sa naturală pentru suspiciuni

[9] Mantie care acoperă întreg corpul.

naive şi slabe, l-au făcut a se deda la bârfe calomniatoare. Întreaga Medina a fost inundată de aceste vorbe murdare că ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) ar fi o femeie uşoară, iar caracterul ei era privit acum cu suspiciuni. Hasan bin Sabit, Hamnah bint Geahşi Mastah bin Athathah s-au alăturat şi ei ipocriţilor în această împroşcare cu noroi. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost în mod normal foarte deranjat când a auzit aceste vorbe despre un membru al familiei sale şi despre soţia sa preferată; însă ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a rămas indiferentă privind toate aceste bârfe referitoare la ea şi Safwan bin Mu’attal.

Într-o noapte, când a ieşit împreună cu vârstnica mamă a lui Mastah bin Athathah, femeia se împiedică şi începu să-şi blesteme fiul. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost surprinsă să vadă aşa ceva şi certând-o i-a spus că acesta era un companion al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) care a luptat cu curaj în bătălia de la Bedr şi că merită respect. Bătrâna i-a răspuns că ea, ‘Aişah, nu ştia de faptul că el a fost implicat într-un complot urât şi înfricoşător; apoi i-a destăinuit ceea ce avusese loc pe la spatele ei. ‘Aişah a fost consternată cum o răutate pur voită poate face o

persoană să decadă. După ce s-a întors acasă, a primit permisiunea lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi s-a dus să-şi viziteze părinţii. Şi ei au confirmat povestea pe care ea o auzise. Avea inima frântă şi a început să plângă. Mama sa înţelegătoare şi iubitoare a încercat să o consoleze, dar nu a reuşit să-i oprească şuvoaiele de lacrimi. I-a spus că datorită faptului că era soţia favorită a lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), oamenii invidioşi de poziţia ei au pus la cale acest complot în mod voit. A sfătuit-o să aibă răbdare, că totul cu Voia lui Allah se va clarifica. Tatăl ei a încercat, de asemenea, s-o liniştească şi s-o calmeze. Însă cu această imagine vie a purităţii şi integrităţii nu putea accepta faptul că oamenii se pot coborî la asemenea minciuni şi că viaţa poate fi o aşa tortură psihică. După două zile şi două nopţi de plâns continuu, ea s-a îmbolnăvit. În a treia dimineaţă, părinţii erau alături de ea încercând s-o consoleze, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a venit s-o vadă. I-a spus foarte blând că dacă cumva a greşit ar trebui să-i ceară iertare lui Allah Preaînaltul. Auzind acestea, lacrimile ei se uscară şi-i ceru mamei să-i răspundă. Însă aceasta a rămas tăcută, îngrijorată şi plină de lacrimi. Când

a văzut că mama ei nu spunea niciun cuvânt, i-a cerut tatălui ei, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) să-i vorbească lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), însă nici el nu a spus nimic. În cele din urmă, ea i-a vorbit soţul ei şi i-a spus că dacă ar nega că ar fi vinovată, nimeni nu ar crede-o; însă ea era inocentă şi numai Allah Preaînaltul ştia asta. Cel mai bun răspuns acestor acuzaţii era să citeze răspunsul tatălui profetului Yusuf:

„ ... Deci [nu-mi rămâne decât] răbdarea cuminte! Şi Allah este Cel la care se cere ajutor pentru cele pe care voi le povestiţi!" (Surat Yusuf:18)

Era atât de răvăşită încât chiar dacă s-a străduit foarte tare, tot nu a putut să-şi amintească numele de Ya'aqub (Allah să fie mulţumit de el!), tatăl lui Yusuf (Allah să fie mulţumit de el!). Chiar în acel moment i-au fost revelate Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) versetele care anunţau nevinovăţiei ei.

Când revelaţia s-a încheiat, fruntea sa era plină de broboade de sudoare din cauza efortului; apoi s-a întors către 'Aişah (Allah să fie

mulţumit de ea!) zâmbind şi a început să recite versetele:

„Cei care au venit cu minciuna sunt un grup dintre voi. Nu o socotiţi a fi un rău pentru voi! Fiecare om dintre ei are păcatul ce l-a agonisit, iar aceluia căruia îi revine cea mai mare parte din ea va avea parte de mare chin. De ce atunci când aţi auzit-o [această calomnie], nu au avut credincioşii şi credincioasele o bănuială bună în sinea lor şi de ce nu au zis: "Aceasta este o minciună învederată?" De ce nu au adus ei întru aceasta patru martori? Iar dacă nu au adus ei martori, înseamnă că aceştia sunt la Allah mincinoşi. Şi de n-ar fi graţia lui Allah asupra voastră şi îndurarea Lui, atât în această lume, cât şi în Lumea de Apoi, v-ar fi ajuns pe voi un chin mare pentru ceea ce aţi vorbit voi. Căci l-aţi rostit cu limbile voastre şi aţi spus cu gurile voastre lucrul despre care nu aveţi nici o ştiinţă şi l-aţi ţinut drept [lucru] uşor, când – de fapt – el este la Allah [un lucru] greu. Şi de ce când aţi auzit-o, n-aţi zis voi: "Nu se cuvine să vorbim despre aceasta! Mărire Ţie! Aceasta este o mare clevetire!" Allah vă îndeamnă să nu vă mai întoarceţi la una ca asta niciodată, dacă sunteţi dreptcredincioşi. Şi Allah vă de-

sluşeşte vouă versetele, iar Allah este Bineştiutor [şi] Înţelept [‘Alim, Hakim]. Aceia care vor ca printre dreptcredincioşi să se răspândească ticăloşia vor avea parte de osândă dureroasă atât în această lume, cât şi în Lumea de Apoi. Allah ştie, în vreme ce voi nu ştiţi. Şi de n-ar graţia lui Allah asupra voastră şi mila Lui şi [faptul] că Allah este Cel cu milă [Ra’uf, Rahim], [voi aţi fi aspru pedepsiţi]. O, voi cei care credeţi! Nu urmaţi paşii lui Şeitan! Aceluia care urmează paşii lui Şeitan el îi porunceşte ticăloşia şi lucrul oprit. Şi de nu ar fi graţia lui Allah asupra voastră şi mila Sa nici unul dintre voi nu ar fi curat nicicând. Însă Allah curăţeşte pe cine voieşte El. Iar Allah este Cel care Aude Tot [şi] Bineştiutor [As-Semi’, Al-‘Alim].” (Surat An-Nur:11-21)

Părinţii ei au fost copleşiţi de un sentiment mândru de uşurare; mândri că fiica lor a fost onorată cu o revelaţie coranică şi uşuraţi că ea a fost absolvită de orice vină. Ei i-au cerut fiicei lor să se ridice şi să-i mulţumească soţului ei, însă ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a răspuns prompt că-i era recunoscătoare lui Allah Preaînaltul, pentru revelarea versetelor în cinstea ei. Iar acestea vor fi recitite până în Ziua

Judecăţii. Acest episod este cunoscut în istoria Islamului ca „*Hadiset-ul Ifk (calomnierea)”*.

După acest eveniment, respectul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pentru ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a devenit si mai mare. ’Amr bin ’Aas l-a întrebat odată pe Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pe cine iubeşte cel mai mult în această lume, iar el a răspuns că o iubeşte pe ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) mai mult decât pe oricine altcineva. Apoi a fost întrebat despre mulţimea bărbaţilor. Iar Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a răspuns că-l iubeşte cel mai mult pe Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!). Odată, ‘Omar i-a spus fiicei sale, Hafsah, să nu încerce să concureze cu ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), pentru că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o respecta şi o preţuia foarte mult. Unul dintre motive a fost măiestria şi cunoaşterea decretelor şi articolele legate de credinţă, cât şi interpretarea strălucitoare a legislaţiei Islamice.

Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) îi plăcea să o asculte pe ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) vorbind şi întotdeauna zâmbea când ea vorbea. Întotdeauna a încercat să-i facă pe plac. Într-o zi

de ‘Eid (sărbătoare), erau acolo nişte africani care îşi prezentau îndemânarea cu sulițele. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a vrut să privească şi ea acest sport, aşa că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a aşezat în faţa ei, pentru ca ea să se bucure de eveniment şi să nu fie văzută. Şi nu s-a mişcat până ce ea nu s-a plictisit. Deseori, ca să se distreze, îşi spuneau unul altuia poveşti. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus povestea unui om numit Kharafah, pe care îl luaseră Jinnii. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a povestit în detaliu despre unsprezece fete care erau prietene şi cum fiecare dintre ele şi-a descris soţul. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o asculta foarte atent în timp ce ea vorbea. Cele unsprezece femei au fost de acord să fie sincere şi să nu ascundă nimic despre soţii lor. Prima a spus că soţul ei era ca o bucată de carne de cămilă aflată pe creasta unui munte – nu exista nici un mijloc de a ajunge la ea; şi oricum nu era nimeni care să o ia.

A doua a spus că erau atât de multe de spus despre soţul ei, încât, dacă ar începe să povestească, nu ar şti ce să omită ; era astfel mai bine să nu înceapă.

A treia prietenă a spus că soţul ei avea o fire aşa de viciată, încât dacă ea l-ar contrazice, el ar divorţa imediat de ea, iar dacă nu – asta ar fi fost o altă problemă. Era ca şi cum ar fi fost căsătorită şi totodată necăsătorită.

Acum era rândul celei de-a patra prietene. Aceasta a zis că soţul ei era ca nopţile din Hijaz, nici prea reci, dar nici prea calde, avea un temperament echilibrat.

A cincea femeie a spus despre soţul ei că era ca un ghepard în casă şi ca un leu în afara ei; dacă-şi dădea cuvântul, nu şi-l încălca niciodată şi nici nu era nevoie să-i fie amintit de el.

A şasea femeie a spus că soţul ei nu urma niciodată calea de mijloc în nimic. Când începea să mănânce, el mânca tot ce se afla în faţa lui; la fel şi cu orice băutură se afla acolo. Chiar şi când dormea, trăgea tot cearceaful pentru a se acoperi. Nici măcar nu întreba cum se descurca soţia lui.

A şaptea a spus că soţul ei era un om de nimic ce avea un temperament groaznic. La furie, putea sparge capul sau sfărâma oasele cuiva.

A opta femeie a povestit că soţul ei era blând şi delicat la atingere ca un iepuraş şi mirosea dulce ca iasomia.

A noua soţie era foarte fericită, descriindu-şi soţul; spunea că e înalt, trăiau într-

o locuinţă imensă şi era un om cu inima deschisă şi mărinimos.

A zecea prietenă a spus că soţul ei era mai bun decât toţi cei descrişi, era un om foarte bogat, care avea multe cămile. Era atât de ospitalier încât deseori era în compania prietenilor şi-i făcea o mare plăcere să-şi sacrifice cămilele pentru oaspeţii săi.

A unsprezecea doamnă era foarte mândră de soţul ei, Abu Zara'a, pentru că era bogat şi o copleşea cu daruri în bijuterii. Imaginea lui zâmbitoare şi plăcută o făcea fericită. El a întâlnit-o prima oară când era doar fiica unui cioban, dar a adus-o într-o casă care era plină de grâne şi avea destule animale, cămile şi cai. Pretutindeni era îndestulare şi o atmosferă plăcută; chiar dacă dormea până târziu dimineaţa, el nu ar fi deranjat-o vreodată. Mama lui era o femeie foarte importantă şi de asemenea foarte bogată. Avea o mulţime de haine şi o casă mare. Fiul ei luase doar o mică parte din spaţiu şi mânca numai cele mai bune delicatese, care erau din carne de capră. Fiica lui preferată era bine educată şi ascultătoare faţă de părinţi. Servitoarea lui Abu Zara'a era o femeie loială ce nu bârfea despre întâmplările din casă; era foarte credincioasă şi onestă şi menţinea

casa curată şi îngrijită. Şi astfel povestea continua şi continua...

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o asculta pe ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) total captivat şi apoi i-a spus că era un soţ la fel de bun cum era Abu Zara’a pentru Umm Zara’a. Însă nici măcar aceste distracţii plăcute nu-l puteau distrage pe Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) de la datoria sa faţă de Allah Preaînaltul. Chiar în momentul în care se simţea atât de bine, dacă chemarea muezinului ar fi fost auzită, s-ar fi ridicat imediat pregătindu-se să meargă la moschee. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) spunea că acesta părea să nu-şi mai recunoască familia sau prietenii; dragostea pentru Allah Preaînaltul avea prioritate înaintea tuturor celorlalte iubiri şi interese.

„Cât de perfect este Allah şi eu Îl preamăresc. Cât de perfect este Allah, Supremul.”

Un alt eveniment ce a adus binecuvântarea revelaţiei a avut loc într-o călătorie de-a ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!) cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Tatăl ei şi mulţi Companioni îi însoţeau. Ei s-au oprit într-un loc în deşert şi din nou, colierul ‘Aişei căzuse. Câţiva Companioni au fost trimişi să-l caute, însă nu era de găsit.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se odihnea în cortul său, când s-a dat chemarea pentru rugăciunea de dimineaţă. Însă nu era apă pentru abluţiune. Companionii erau îngrijoraţi în legătură cu rugăciunile de dimineaţă şi ziceau că ‘Aişah era vinovată pentru această situaţie neplăcută. Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) o certă scurt pe fiica lui pentru crearea acestei situaţii, care ar putea duce la pierderea rugăciunilor de dimineaţă. Exact în acest moment a fost revelat un alt verset Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

„Iar dacă sunteţi bolnavi sau în călătorie, ori dacă unul dintre voi se întoarce din locul unde şi-a făcut nevoile sau aţi atins muierile şi nu găsiţi apă, atunci căutaţi ţărână măruntă curată şi treceţi-vă palmele peste faţă şi peste mâini, căci Allah este Îngăduitor, Iertător [‘Afuww, Ghafur].” (Surat An-Nisa’:43)

Imediat aceleaşi persoane care o criticaseră şi se plânseseră în legătură cu ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) au început s-o laude şi să-şi exprime aprecierea şi mulţumirea pentru o asemenea favoare cu care Allah Preaînaltul i-a binecuvântat datorită ei. Unul din

companioni, Asiyd bin Hudhair (Allah să fie mulţumit de el!) a spus că familia lui Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a fost adesea responsabilă pentru favorurile şi binecuvântările trimise de Allah Preaînaltul. Însuşi Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!), care cu câteva clipe mai devreme îşi certase fiica, era acum numai un zâmbet. El a spus că nu şi-a dat seama până în acel moment cât de mulţumit era Allah Preaînaltul de ea, încât revelase un asemenea verset, care va fi o sursă de binecuvântări pentru întreaga Ummah a musulmanilor, până în Ziua Judecăţii. El s-a rugat pentru ca ea să aibă o viaţă lungă şi fericită, pentru că ea fusese sursa unor mari uşurinţe şi alinări pentru toţi adepţii Islamului. După rugăciune, când cămilele erau gata de plecare, colierul a fost găsit sub una dintre acestea.

***

Până în al nouălea an după Hijrah, puterea Islamului se răspândise în marea parte a Peninsulei Arabice. Centrul Islamului nou înfiinţat, Medina, devenise un oraş-stat înfloritor. Unele dintre soţiile Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) fuseseră

obişnuite cu un stil de viaţă luxuriant înainte de căsătorie, şi când au văzut că acolo existau bogăţii şi confort pe care ar fi putut să le aibă, au făcut o cerere ca alocaţiile lor să fie revăzute şi mărite corespunzător. Această dorinţă a soţiilor lui pentru bunăstarea lumească l-a tulburat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). El a declarat că pentru o lună se va separa de soţiile lui şi s-a izolat într-o cameră mică deasupra locuinţei ’Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!). În această perioadă el a suferit datorită unei răni avute în urma căderii de pe cal. În mod firesc, acest lucru a făcut furori în toată casa. După 29 de zile, el a coborât în locuinţa ’Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!) şi i-a spus că putea, după consultarea părinţilor să hotărască şi să-l aleagă fie pe el şi o viaţă grea, aproape de înfometare, ori putea să-l părăsească şi să ducă o viaţă uşoară şi confortabilă. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) nu a avut nici un fel de ezitare în mintea ei; ea a răspuns imediat că atât ea cât şi părinţii ei, şi-ar fi sacrificat viaţa bucuroşi pentru el, dacă se ivea ocazia. A spus că nu era nevoie să-şi consulte părinţii şi că ea ar prefera viaţa alături de el, în locul lumii, atracţiilor şi tentaţiilor ei. Şi atunci, un zâmbet minunat i-a luminat faţa.

Apoi Allah Preaînaltul a revelat următoarele versete:

„O, Profetule! Spune soţiilor tale: "De voiţi voi această viaţă şi podoabele ei, atunci veniţi, căci eu vă voi da vouă mijloacele cele necesare şi vă voi da vouă dezlegare [prin divorţ], după cuviinţă. Iar de Îl voiţi voi pe Allah, precum şi pe Trimisul Său şi Casa de Apoi, atunci Allah a pregătit pentru cele binefăcătoare dintre voi răsplată mare"." (Surat Al-'Ahzab: 28 – 29)

După ce i-a spus ceea ce simţea despre această problemă, 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), cu naivitate, l-a rugat să păstreze acest lucru secret, pentru că dorea să vadă ce vor spune celelalte, neinfluenţate de decizia ei. I-a spus, zâmbindu-i blând, că el fusese trimis de Allah Preaînaltul ca învăţător şi nu ca dictator ori tiran. Până la urmă, toate soţiile au luat aceeaşi decizie ca 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), iar valul de tensiune ce cuprinsese Medina, se schimbă; şi au revenit aceleaşi vremuri de fericire, de pace şi linişte.

Există înregistrate două evenimente când 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) l-a văzut personal pe Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!).

***

Odată, ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) l-a văzut pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) cu mâinile în coama unui cal, vorbind cu călăreţul. L-a întrebat cine era; Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) păru mai degrabă surprins şi o întrebă dacă îl văzuse. Apoi i-a spus că a fost Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!), cu înfăţişare umană şi i-a cerut ca salutările lui să-i fie transmise ei. Ea s-a rugat imediat ca Allah Preaînaltul să le dea o recompensă bună onorabilului oaspete şi nobilei gazde.

***

Anas (Allah să fie mulţumit de el!) relatează cum odată Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se ruga în locuinţa ‘Aişei, când aceasta a văzut un străin stând în faţa uşii. Ea l-a anunţat pe soţul ei, iar Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a terminat rugăciunea şi a ieşit. Era Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!). Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!)i-a cerut să intre, însă el i-a spus că ei nu intră în locurile în care se află câini sau tablouri. Când Profetul (Pacea

şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a uitat în jur, a văzut un căţel într-un colţ al camerei; când acesta a fost alungat afară, Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) a intrat.

'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a obţinut un statut nobil datorită cunoştinţelor şi înţelepciunii cu care ea a fost binecuvântată. Ea era consultată de către ceilalţi Companioni şi Companioane despre cele mai delicate subiecte ale religiei. Multe dintre tradiţiile şi hadisurile autentice provin de la ea. Din mulţimea Companionilor asociaţi cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), există numai şapte nobili, cărora li s-au atribuit mii de hadisuri. Aceştia sunt:

1. Abu Hurairah 'Abdur-Rahman bin Sakhar Dosi (Allah să fie mulţumit de el!) – 5374 hadisuri
2. 'Abdullah bin 'Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!) – 2630 hadisuri
3. 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) – 2210 hadisuri
4. 'Abdullah bin 'Abbas (Allah să fie mulţumit de el!) – 1660 hadisuri
5. Geabir bin 'Abdullah Al-Ansari (Allah să fie mulţumit de el!) – 1540 hadisuri

6. Sa'ad bin Malik Abu Saeed Khudri (Allah să fie mulţumit de ea!) – 1540 hadisuri
7. Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de ea!) – 2286 hadisuri

Imam Az-Zehebi a scris că 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) era superioară tuturor celorlalte femei în cunoştinţe şi înţelepciune. Ea era un teolog de cel mai înalt rang, la urma urmelor, se născuse şi crescuse sub îndrumarea unui tată ca Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!), şi-şi petrecuse viaţa ca soţie a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) încă de la o vârstă fragedă. Ea a absorbit cunoştinţele de inspiraţie divină şi înţelepciunea din izvorul autentic al Profeţiei; a fost martoră a problemelor şi întrebărilor la care revelaţiile divine răspundeau. Locuinţa ei a fost centrul în care au fost revelate versetele din Mila divină a Lui Allah Preaînaltul. Astfel, i s-a dat titlul *de „Orizontul Femeilor din Islam"*.

În timpul califatelor bine îndrumate *Khulafa-ur Raşidiyn*[10], Fatwa[11] ei a fost acceptată.

[10] Primii patru califi ce au urmat după moartea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!)]; Abu Bakr Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!); 'Omar bin Al-Khattab (Allah să fie

Odată, cineva l-a întrebat pe Masruq dacă ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea cunoştinţe desăvârşite despre legile Şeri’ah în ceea ce priveşte moştenirea. Acesta a jurat că văzuse personal Companioni respectabili, punându-i întrebări despre cele mai delicate subiecte ale legilor moştenirii. ’Urwah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!), fiul surorii ei, o vizita adesea pentru a discuta cu ea probleme religioase. Alţi Companioni îl învidiau pentru că se putea apropia oricând de ea pentru a-şi clarifica îndoielile, întrucât era fiul surorii ei, Asma’ (Allah să fie mulţumit de ea!), prin urmare - Mahram.[12]

***

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o iubea foarte mult şi o respecta pentru stăpânirea pe care o avea asupra problemelor religioase şi pentru alte calităţi demne de laudă. Într-o zi, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost

---

mulţumit de el!), ‘Osman bin Affan (Allah să fie mulţumit de el!), Ali bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!).

[11] Decret judiciar sau verdict

[12] Anumite rude cu care căsătoria este interzisă.

bolnav, nici ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) nu se simţea bine. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că dacă ea ar fi murit înaintea lui, ar îmbăia-o personal, ar înfăşura-o în giulgiu şi coborî-o personal în mormânt şi s-ar ruga pentru ea. Ea i-a răspuns încântată că părea ca şi cum el ar fi glorificat moartea ei; şi i-a spus că în cazul în care ea ar muri înaintea lui, ar trebui să aducă o nouă soţie în locuinţa sa. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zâmbit; dar în timpul bolii, el a părăsit această lume pentru a se alătura Stăpânului său.

***

‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat că era mândră de faptul că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) murise atunci când era rândul ei, în locuinţa ei, pe genunchii ei. Fratele ei, ’Abdur-Rahman, intrase în ultimele sale momente cu un Miswak[13] în mână; Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a uitat lung la el. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a înţeles ce vroia şi l-a întrebat

[13] Ramură mică din copacul numit Araq (cât un beţişor) utilizată pentru curățarea dinților şi a gurii.

dacă putea să-i ofere unul. Când acesta i-a făcu semn că da, ea l-a luat de la fratele ei şi pentru că era dur, l-a înmuiat cu dinţii iar apoi i l-a oferit. El şi-a curăţat dinţii şi înmuindu-şi mereu mâna într-un vas cu apă aflat lângă el, şi-a tot umezit faţa, mereu şi mereu, repetând cuvintele:

„ Nu este nimeni demn de laudă în afară de Allah. Într-adevăr, moartea are chinurile ei."

Apoi a ridicat mâna şi a spus:

„ Spre cel mai bun prieten".

Şi astfel sufletul şi-a luat zborul din închisoarea trupului.

Anterior, 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a avut un vis, în care trei Luni au coborât în locuinţa ei. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a murit, a fost îngropat în locuinţa ei. Apoi tatăl ei i-a spus că o parte a visului ei s-a îndeplinit în acea zi – prima Lună i-a luminat locuinţa. Mai târziu, tatăl ei a fost înmormântat alături de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi mai târziu, 'Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de el!). Astfel, profeţia visului ei fusese îndeplinită.

Imam Az-Zehebi a citat un enunţ al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), acela că sufletul unui Profet părăseşte corpul său în locul pe care îl place cel mai mult. Astfel, este dovedit că a murit în locul

său preferat, locuinţa ’Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!).

***

Ea şi-a părăsit existenţa lumească pentru Paradis în anul 58 Hijrah, în ziua de 7 Ramadhan, la vârsta de 66 de ani.

„Lui Allah Îi aparţinem şi la Allah ne întoarcem.”

Ea a fost înmormântată în cimitirul din Medina, Gennetul Baqi’. Abu Hurairah (Allah să fie mulţumit de el!) a condus rugăciunile funerare. ’Adbullah bin Muhammed bin ’Abdur-Rahman bin Abu Bekr As-Siddiyq şi ’Abdullah bin ’Abdur-Rahman bin Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de ei!) au aşezat-o cu blândeţe în mormântul ei.

„O, tu suflet liniştit! Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat. Şi intră între robii Mei. Şi intră în Raiul Meu” (Surat Al-Fajr: 27 – 30)

Hafsah Bint ‘Omar

رضي الله عنها

Într-o zi, îngerul Jibril (Pacea fie asupra lui!) l-a vizitat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea Lui Allah fie asupra sa!) şi i-a spus despre Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!):

„Ea posteşte adesea, este adoratoare şi va fi soţia ta şi în Paradis.”

(*Mustadrak* Hakim: 4/15).

Hafsah g a fost fiica lui ‘Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) şi nepoata unui alt *sahabi* (companion) faimos – ‘Osman bin Maz’un (Allah să fie mulţumit de el!), cel care a avut norocul de a-l fi avut pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la conducerea rugăciunii funerare şi de a fi îngropat chiar de către acesta în Gennet-ul Baqi, fiind primul *sahabiy* (companion) care a fost înmormântat acolo. Unchiul ei din partea tatălui, martir şi general al armatei musulmane, a fost Zeid bin Al-Khattab. ‘Omar Al-Faruq d a recunoscut superioritatea fratelui său, afirmând că Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) a acceptat Islamul şi a devenit martir înaintea lui. ’Abdullah bin ‘Omar (Allah să fie mulţumit de el!), cel despre care Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a declarat că este un om extraordinar, era fratele ei.

Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost o femeie foarte religioasă care obişnuia să-şi petreacă timpul în rugăciune şi post. O excelentă scriitoare şi oratoare, o adeptă înfocată a Islamului, ea număra şapte membri ai familiei printre războinicii de la Bedr: tatăl ei – ‘Omar bin Al-Khattab, unchiul din partea tatălui – Zeid bin Al-

Khattab, soţul ei– Khanis bin Hathafah, trei dintre fraţii mamei ei – ‘Osman bin Maz’un, Qudamah bin Maz’un şi ’Abdullah bin Maz’un şi Sa’ib bin ’Abdullah bin Maz’un (Allah să fie mulţumit de ei!). Toţi au participat la bătălia de la Bedr şi au luptat atât de curajos pentru cauza Islamului, încât Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a vestit că vor intra în Paradis cu siguranţă.

Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea calităţi atât de nobile şi o fire aşa de prietenoasă, încât ‘A’işah (Allah să fie mulţumit de ea!), a remarcat că, printre soţiile Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), era singura care se putea compara cu ea. Viaţa ei a fost exemplară, crescută fiind de un companion de talia lui ‘Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!).

Cu cinci ani înainte ca Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să fie ales Trimis al lui Allah, a avut loc renovarea Ka’bei. Atunci când Piatra Neagră a trebuit să fie reaşezată în pereţii Ka’bei, a izbucnit o dispută. Aceasta ar fi putut foarte bine degenera într-o lungă serie de lupte între triburi, fiecare dorind să aibă onoarea de a o reinsera în pereţii Ka’bei. În cele din urmă s-a decis ca problema să fie

rezolvată de întâmplare. Oricine ar fi intrat primul în Casa lui Allah Preaînaltul, dimineaţa, ar fi avut dreptul de a aşeza Piatra Neagră.

Încă dinainte de a deveni profet, din tinereţe, Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cunoscut pentru onestitatea, integritatea şi înţelepciunea sa. A doua zi, tocmai el a fost cel care a intrat primul, iar conducătorii triburilor au fost bucuroşi şi au căzut de acord ca el să aibă onoarea de a reaşeza Piatra Neagră. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost prea înţelept pentru a accepta însă o decizie spontană ce ar fi putut să genereze în viitor complicaţii serioase şi rivalităţi. El i-a uimit pe oameni, cerând un cearşaf mare; apoi a luat Piatra Neagră, a aşezat-o în mijlocul cearşafului şi i-a cerut fiecărui conducător de trib să ţină dintr-o margine şi să-l ridice. Luând Piatra Neagră, a aşezat-o în nişa peretelui. Un subiect spinos a fost rezolvat foarte simplu şi inteligent. Vestea înţeleptei şi simplei decizii luate de Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a devenit peste tot subiectul discuţiilor. În acea perioadă, o fetiţă numită Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a născut în familia marelui războinic şi luptător – ‘Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!), companion foarte cunoscut pentru aptitudinile sale

războinice. Fetiţa a crescut şi a fost educată într-un mediu complet islamic, ambii părinţi, dar şi mătuşile şi unchii săi fiind deja convertiţi la Islam. Când a fost suficient de mare, a fost căsătorită cu Khanis bin Hazafah Sehmi. El a fost influenţat de învăţătura lui Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) şi a acceptat Islamul.

Când conducătorii Quraişilor au aflat prima dată că Khanis bin Hazafah a devenit musulman, s-au înfuriat şi l-au supus celei mai rele cruzimi şi asupriri posibile. Din acest motiv, el s-a alăturat caravanei celor persecutaţi, a celor care emigrau spre Abisinia. Se spune că aceasta se întâmpla pe vremea când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu începuse încă educarea noilor convertiţi. Însă lui Khanis bin Hazafah Sehmi (Allah să fie mulţumit de el!) îi era foarte dor de casă şi pur şi simplu nu se putea adapta. Îi lipsea îngrozitor Mekka, locul în care îşi petrecuse copilăria şi tinereţea; astfel, a decis să se întoarcă. Din nou s-a confruntat cu suferinţele care erau impuse noilor musulmani. După un timp, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a propus emigrarea la Medina. Khanis (Allah să fie mulţumit de el!), a răspuns chemării, devenind astfel unul dintre puţinii credincioşi care au trecut de două ori prin rigorile emigrării în semn de ascultare faţă de îndemnul Profetului (Pacea şi

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). În această perioadă, el era împreună cu soţia lui, Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!). Aici el a fost întâmpinat de Rafa'h bin 'Abdul Manzar (Allah să fie mulţumit de el!) şi a locuit în casa lui, ca oaspete. După ce toţi musulmanii au ajuns în Medina, a emigrat şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încredinţat spre păstrare toate lucrurile pe care oamenii i le lăsaseră, lui 'Ali (Allah să fie mulţumit de el!). Scăpând de ochii atenţi ai duşmanului care-i înconjurase casa, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajuns la locuinţa lui Abu Bekr As-Siddiq (Allah să fie mulţumit de el!) şi însoţit de acesta, a pornit în călătoria sa istorică. Prima oprire pe care au făcut-o a fost pentru trei zile la peştera Theur; apoi şi-au continuat a doua parte a călătoriei. Necredincioşii au făcut tot posibilul pentru a-l prinde însă planul lor a eşuat. Abu Gehl, unul dintre cei mai mari duşmani ai săi, a pus o recompensă foarte mare pe capul său – o sută de cămile, însă fără rezultat. Dacă Allah Atotputernicul vrea să protejeze pe cineva, niciun duşman pământean nu-i poate face vreun rău.

Ajungând la Medina, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întărit

legăturile de fraternitate între emigranţi şi gazdele lor, Ansarii. De exemplu, Abu 'Abbas bin Jaber Ansai şi Khanis bin Hazafah Sehmi (Allah să fie mulţumit de ei!) au fost declaraţi fraţi în Islam. Ambii erau studenţi la cea mai bună şcoală dintre toate – şcoala Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) – şi ambii erau călăreţi desăvârşiţi pe câmpul de luptă.

Atât Khanis, cât şi Hafsah (Allah să fie mulţumit de ei!) iubeau noua viaţă din Medina. Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) a făcut eforturi deosebite pentru a memora versetele din Coran şi, de asemenea, contextul în care au fost revelate. Ea medita profund şi acorda atenţie sporită sensului şi interpretării versetelor. Între timp, soţul ei se pregătea entuziasmat de *jihad* şi îşi îmbunătăţea abilităţile războinice. Era în permanenţă atent la mişcările inamicului şi era mereu pregătit să-i înfrunte.

Au sosit veşti că tribul Quraiş din Mekka – după ce a făcut pregătiri minuţioase pentru un război de nimicire a musulmanilor – se îndrepta către Medina. Abu Gehl jurase să ajungă pe câmpiile din Bedr, să stabilească tabăra acolo trei zile, să sacrifice cămile şi să facă o orgie de dans şi muzică, înainte de a ataca micul grup de soldaţi musulmani. Credea că o dată ce oamenii auzeau de forţele sale imense, niciun trib arab nu ar fi avut

curaj să-i înfrunte. Chiar dacă firava armată musulmană ar fi îndrăznit să-l înfrunte, le-ar fi dat o lecţie pe care nu ar fi uitat-o niciodată.

Forţele puternic înarmate a le lui Abu Gehl au pornit; musulmanii, sub conducrerea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), practic neînarmaţi, au ajuns la Bedr şi au aşezat tabăra, preluând controlul singurei surse de apă. Tot ce aveau cu ei era încredere puternica în Allah. Când armata lui Abu Gehl a fost zărită, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat Celui Atotputernic.

Khanis bin Hazafah, ‘Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de ei!) şi unchii din partea mamei şi ai tatălui lui Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!), precum şi vărul ei, făceau parte din acest grup curajoas. Soţul ei a fost hotărât să câştige bătălia pentru Allah şi să facă una cu pământul strălucirea şi grandoarea forţelor lui Abu Jahl. În cele din urmă, forţele s-au întâlnit şi Khanis bin Hazafah (Allah să fie mulţumit de el!) a pornit să sfâşie rândurile de inamici. El a fost rănit grav, dar marea majoritate a liderilor necredincioşilor au fost uciși şi victoria musulmanilor a triumfat. Este una dintre cele mai mari bătălii purtate în istorie, în care o mână de oameni neînarmaţi şi în inferioritate numerică, a pus pe fugă o armată puternică şi bine echipată.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a rămas în Bedr trei zile, timp în care răniţii au fost îngrijiţi; apoi el a condus forţele musulmane victorioase şi jubilând înapoi la Medina. Când Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) a auzit de faptele eroice ale soţului ei, a fost foarte fericită i-a lăudat vitejia în luptă; dar totodată a realizat că în starea lui, avea nevoie de cea mai bună îngrijire posibilă. Imediat a recitat versetele din Surat Al-Anfal, care fuseseră revelate în legătură cu Bătălia de la Bedr:

„Allah nu l-a făcut decât pentru a fi buna vestire, pentru ca inimile voastre să-şi găsească liniştea cu ea. Şi nu este victorie decât numai de la Allah. Allah este Puternic [şi] Înţelept [Al-Aziz, Al-Hakim]." (8:10)

Aceste cuvinte ale lui Allah Cel Atotputernic ce promiteau victoria au inspirat-o şi s-a întors fericită la datoria ei de a-şi îngriji soţul pentru a se reface. Dar nu a fost să fie, pentru că el urma să fie binecuvântat cu o poziţie înaltă. Câteva zile mai târziu a murit din cauza rănilor grave şi a intrat în rândurile celor ce sunt binecuvântaţi cu viaţa eternă în Paradis. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a auzit de moartea lui, a aranjat să fie înmormântat în

Gennet-ul Baqi, alături de unchiul lui Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi a condus personal rugăciunea funerară. Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost bineînţeles răpusă de durere, dar având o credinţă puternică, s-a supus cu respect Voinţei lui Allah. S-a întors către Creatorul ei şi s-a dedicat curajoasă, chiar mai mult decât înainte, rugăciunii şi meditaţiei. La acel moment, avea doar 21 de ani.

***

Pentru tatăl ei a fost foarte dureros să-şi vadă fiica în acea stare. Curajul ei mut în aceste circumstanţe, rugăciunile ei perseverente şi studiul Qur'anului i-a luminat chipul cu o frumuseţe spirituală şi inocentă, dar exista totuşi şi o tristeţe datorată asprei singurătăţi care devenise parte din viaţa ei. După o gândire profundă, 'Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) a decis să-l abordeze pe 'Osman bin Affan (Allah să fie mulţumit de el!), a cărui soţie, Ruqayyah (Allah să fie mulţumit de ea!), fiica Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), murise. A crezut că împărtăşind o legătură comună, aceasta îi va ajuta să-şi aline durerea pierderii onorabilei soţii. Astfel, luând această decizie, s-a dus direct la 'Osman (Allah să

fie mulţumit de el!). După salutul oficial şi exprimarea condoleanţelor pentru moartea soţiei lui, a deschis subiectul cât mai aproape de sufletul său. ‘Osman (Allah să fie mulţumit de el!) şi-a plecat ochii şi după câteva clipe de tăcere, a spuse că avea nevoie de timp pentru a se gândi.

‘Omar Al-Faruq l-a întâlnit din nou după câteva zile şi l-a întrebat dacă se gândise la propunerea lui. ‘Osman (Allah să fie mulţumit de el!) i-a răspuns că momentan nu se gândea la căsătorie. De aici, el s-a dus la Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) şi i-a propus-o pe fiica sa de soţie. Şi el şi-a plecat privirea şi nu i-a răspuns.

‘Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) a fost foarte trist pentru că ambii bărbaţi de care se apropiase fie au ezitat, fie au refuzat căsătoria cu fiica lui. A fost încrezător într-o dorinţă şi o acceptare plină de bucurie, însă lucrurile s-au dovedit contrare. A fost foarte trist şi îngrijorat de întorsătura evenimentelor; într-un fel, a fost un afront pentru el şi poziţia lui de apărător fidel al credinţei. Oamenii, s-a gândit el, ar considera o onoare să aibă cu el o alianţă prin căsătorie. Cu această supărare, el s-a dus la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi i-a explicat situaţia în care se afla. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus

zâmbind, că n-ar trebui nici să se întristeze şi nici să se îngrijoreze, şi că Allah va găsi un om mai bun decât ‘Osman (Allah să fie mulţumit de el!) pentru Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!), iar ‘Osman (Allah să fie mulţumit de el!) în schimb, va găsi pentru el o femeie mai bună decât Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!).

‘Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) a fost mulţumit să audă aceasta chiar de la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar era de asemenea şi nedumerit de identitatea acestei persoane. Câteva zile mai târziu, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi-a căsătorit fiica, pe Umm Kulsum (Allah să fie mulţumit de ea!) cu ‘Osman (Allah să fie mulţumit de ela!). ‘Omar Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) şi-a dat seama că o parte din prevestire se adeverise, dar continua să se întrebe asupra celei de-a două părţi a afirmaţiei Profetului. Cine putea fi un om mai bun decât ’Osman (Allah să fie mulţumit de el!)? Într-o zi, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cerut-o în căsătorie pe Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!). ‘Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de ea!) nu-şi putea crede urechilor; fiica sa avea onoarea de a se alătura grupului ales al femeilor care erau cunoscute „Mame ale drept-credincioşilor”! ‘Aişah şi Saudah (Allah să fie mulţumit de ele!) făceau

deja parte din familiei Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Părea prea bun să fie adevărat. Astfel, Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) se alăturase prin căsătorie Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în al treilea an după Hijrah, înaintea Bătăliei de la Uhud. Ea avea în jur de 22 de ani la acea vreme. Când a însoţit-o la casa soţului ei, ‘Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) i-a spus că nu trebuia să încerce să concureze vreodată cu ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), care era preferata Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi mai bună decât ea în multe privinţe. I-a spus că trebuie s-o respecte sincer şi să trăiască fericită ca membră a celei dintâi familii.

Sa’yid bin Musayyab, un savant învăţat, mărturiseşte că previziunea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că el era un soţ mai bun pentru Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) decât ‘Osman (Allah să fie mulţumit de el!) s-a dovedit adevărată, ca şi afirmaţia că Umm Kulsum (Allah să fie mulţumit de ea!) era o soţie mai bună pentru ‘Osman (Allah să fie mulţumit de el!) decât Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!). După căsătorie, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) s-a întâlnit cu ‘Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) şi i-a spus că adevărul

era că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi spusese că a plănuit să se căsătorească cu Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!). Acesta a fost motivul pentru care nu i-a răspuns, întrucât nu ar fi fost corect să-i trădeze încrederea. Dacă lucrurile ar fi fost altfel, ar fi fost mai mult decât bucuros să-i accepte propunerea în căsătorie. 'Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) şi-a exprimat fericirea, recitând următoarele versete:

„ Aceasta este graţia Domnului meu!, ca să mă încerce dacă eu sunt mulţumitor sau sunt nemulţumitor. Însă acela care este mulţumitor este mulţumitor pentru sine însuşi, cât despre acela care este nemulţumitor, Domnul meu Îşi este Deajuns pentru Sine şi El este Înstărit [şi] Mărinimos [Ghaniy, Karim]." (Surat An-Naml:40)

După ce a obţinut poziţia de Mamă a Drept-credincioşilor, Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) a devenit şi mai dedicată studierii celor mai delicate subiecte ale religiei. A memorat diferite versete, locul şi momentul când au fost ele revelate. Ea ţinea minte conversaţii ale lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care ar fi fost de ajutor pentru o mai

bună înţelegere a Islamului. Deseori obişnuia să discute orice subiect care-i venea în minte legat de Şeri'ah. Jabir bin 'Abdullah Al-Ansari (Allah să fie mulţumit de el!) relatează o întâmplare care i-a fost povestită de Umm Mubasher (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea, Hafsah (Allah să fie mulţumit de ele!) şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) stăteau împreună şi vorbeau. El spunea că toţi oamenii care s-au angajat la supunere la Hudaybiyah sub copac vor merge în Paradis, şi nu în Iad. Ea a întrebat cum era acest lucru posibil. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a supărat, dar însă Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) nu a renunţat şi a citat un verset din Surah Maryam:

„Şi nu se află nimeni printre voi care să nu treacă pe acolo. Aceasta este o hotărâre nestrămutată a Domnului tău." (19:71)

Ca răspuns, el i-a citat versetul următor, tot din Surah Maryam:

„După aceea, îi vom mântui Noi pe cei care au fost cu frică, iar pe cei nelegiuiţi îi vom lăsa acolo în genunchi." (19:72)

Această veste că Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) se contrazicea cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a răspândit în Medina. În acea zi, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost foarte tulburat; iar când ‘Omar Al-Faruq a auzit despre acest lucru, şi-a mustrat fiica. Ea i-a răspuns că şi ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) vorbea în acelaşi mod cu el. Tatăl ei a avertizat-o din nou să nu concureze cu ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi să menţină o anumită decenţă.

Dintre Mamele Drept-credincioşilor, ‘Aişah, Umm Habibah, Saudah şi Hafsah (Allah să fie mulţumit de ele!), toate aparţineau tribului Quraişh. Celelalte proveneau din alte triburi. Zilnic, după rugăciunea ’Asr, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le vizita pe toate pentru puţin timp, pentru a vedea dacă au nevoie de ceva; momentul vizitelor era obişnuit, şi fiecare aştepta cu nerăbdare sosirea lui. De câteva ori, s-a întâmplat să petreacă mai mult timp cu Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!). Acest lucru a supărat-o pe ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi ea le-a vorbit despre aceasta lui Hafsah şi Saudah (Allah să fie mulţumit de ele!). Ele s-au întâlnit şi au aflat că o anumită rudă îi trimisese lui Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) un fel special de miere şi ea obişnuia să i-o ofere zilnic

Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Această miere era preferata lui şi obişnuia să mai întârzie în locuinţa ei, bucurându-se de ea. 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) era atât de ataşată de Profetul Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), încât nu putea suporta ca el să întârzie venirea la casa ei. Datorită respectului faţă de el, nu putea obiecta în mod direct. Astfel că s-a consultat cu celelalte două – Hafsah şi Saudah (Allah să fie mulţumit de ele!) – şi au hotărât ca atunci când el va sosi la fiecare din ele pe rând, să-i spună că gura lui ar emana un miros ciudat. Când el a auzit acelaşi lucru de la toate trei, a crezut că este datorită mierii pe care o luase, şi a hotărât să renunţe definitiv la ea. Dacă aceasta ar fi fost o întâmplare din viaţa unei persoane obişnuite, nu ar fi avut nici o importanţă. Însă aceasta s-a întâmplat ultimului Profet al lui Allah Preaînaltul şi fiecare cuvânt al său şi fiecare acţiune a sa urma să devină lege sau Șeri'ah, pentru toţi musulmanii, din toate timpurile ce urmau să vină. De aceea a avut o semnificaţie deosebită.

Şi astfel Allah Preaînaltul l-a mustrat în versetul din Surat At-Tahrim:

„ O, Profetule! De ce îţi opreşti tu ceea ce Allah ţi-a îngăduit, căutând mulţumirea soaţelor tale? Allah, doară, este Iertător [şi] Îndurător [Al-Ghafur, Ar-Rahim]." (66:1)

Era cam în aceeaşi perioadă când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a încredinţat un secret lui Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi a avertizat-o să nu vorbească nimănui despre acesta. Însă ea i-a spuse 'Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!). Allah i-a revelat apoi Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ceea ce s-a întâmplat. Allah Preaînaltul a revelat acest lucru în următorul verset din Surat At-Tahrim:

„Când Profetul i-a încredinţat o taină uneia dintre soaţele lui, iar ea a povestit-o şi Allah i-a vestit lui aceasta, atunci el a înştiinţat despre o parte şi a neglijat o altă parte. Şi când el i-a spus, atunci ea a zis: "Cine te-a înştiinţat despre aceasta?" A răspuns el: "M-a înştiinţat Atoateştiutorul [şi] Bineştiutorul [Al-Alim, Al-Khabir]!"." (66:3)

Până în al nouălea an după Hijrah, marea parte a Peninsulei se afla sub autoritatea

guvernului Islamic de la Medina; toate hambarele erau pline şi toate bogăţiile ajungeau în centrele din diferite regiuni ale Arabiei. Multe dintre femeile din casa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) fuseseră crescute în lux; astfel, când au văzut acest regat al prosperităţii, au formulat cereri de creştere a alocaţiilor gospodăriei. Când 'Omar Al-Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) a auzit despre aceasta, a fost foarte supărat; i-a spus fiicei sale Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) că ar trebui să-şi întrebe tatăl dacă ar avea nevoie de ceva şi să nu facă nici o cerere Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De asemenea, le sfătui pe toate Mamele Drept-credincioşilor să nu facă nici o cerere. Lui Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) nu prea i-a plăcut acest lucru şi a simţit că el avea obiceiul să se amestece în orice problemă. I-a spus deschis că ar trebui să se abţină de la a se amesteca în treburile soţiilor Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Era în perioada în care Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) căzuse de pe cal şi fusese rănit; având în vedere toate acestea, el a hotărât să se izoleze şi s-a mutat într-o cameră de mai sus, alăturată locuinţei 'Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!). Tot oraşul forfotea

de bârfa pe care ipocriţii o răspândiseră, spunând că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) divorţase de soţiile lui. Dar, de fapt, nici un asemenea lucru nu s-a întâmplat. Toţi Companionii au fost deranjaţi de această situaţie, dar niciunul nu a avut curajul de a se apropia de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi de a vorbi cu el direct. În cele din urmă, ‘Omar Al-Faruq, cunoscut pentru sinceritatea sa, s-a dus la el şi l-a întrebat dacă zvonul era adevărat. Când a negat, Al-Faruq a fost încântat. Apoi l-a întrebat dacă putea să anunţe această veste bună celorlalţi musulmani. Când a primit permisiunea, el a informat fericit comunitatea că totul era în ordine cu familia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Tot oraşul a răsuflat uşurat că Trimisul lui Allah Preaînaltul nu a fost ofensat în vreun fel. În a 29-a zi, el a coborât în locuinţa ’Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea l-a întrebat zâmbind de ce coboară înainte de a se încheia luna. El a răspuns că uneori luna calendaristică consta în numai 29 de zile. Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a promis tatălui ei că nu-i va mai cere vreodată o mărire de alocaţie şi s-a ţinut de cuvânt până la finalul vieţii.

***

Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit în anul 41 după Hijra, la 59 de ani. La momentul morţii, postea. Rugăciunile funerare au fost conduse de guvernatorul Medinei, Marwan bin Hakam. Abu Hurairah şi Abu Sa'yid Al-Khudri (Allah să fie mulţumit de ei!), distinşi Companioni ai Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au fost dintre cei ce au purtat trupul la Gennet-ul Baqi'. Cei doi fraţi ai ei, 'Abdullah bin 'Omar şi 'Asim bin 'Omar (Allah să fie mulţumit de ei!), au aşezat-o cu blândeţe în ultimul ei loc de odihnă. Salim bin 'Abdullah, 'Abdur-Rahman bin 'Abdullah şi Hamza bin 'Abdullah, toţi fiii lui 'Abdullah bin 'Omar (Allah să fie mulţumit de el!) au fost prezenţi, de asemenea, la funerarii.

Astfel, un corect şi învăţat scriitor şi recitator al Nobilului Qur'an, care s-a dedicat din tinereţe rugăciunii, postului şi meditaţiei, a trecut în istorie.

Versete din Surat Al-Qamar exprimă un omagiu vrednic acestei mari Mame a Drept-credincioşilor:

„ Cei care se tem vor fi în grădini şi [printre] pâraie. Într-un loc al adevărului, lângă un Stăpânitor Atotputernic." (Surat Al-Qamar:54-55)

Zeineb Bint Khaziymah

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea Lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Allah mi-a poruncit să mă căsătoresc numai cu femei ale Paradisului.”

Ea este femeia cunoscută ca „Mama celor necăjiţi şi nevoiaşi” pentru că făcea binefaceri oamenilor care meritau.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că Allah i-a predestinat că se putea căsători numai cu acele femei care meritau Paradisul. Şi Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost o femeie care era cunoscută ca „Mama săracilor şi nevoiaşilor", pentru că a fost cea mai generoasă dintre femeile familiei.

Ea s-a născut cu 13 ani înainte ca Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să fie ales ca Trimis al lui Allah. Când s-a autodeclarat Profet al lui Allah, a generat furori în Mekka. Chiar şi cei care-l iubeau şi-l respectau, cei care-l numeau „Cel Sincer" şi „Cel Demn de Încredere", s-au transformat în duşmanii care voiau să-l omoare. Însă au fost şi câţiva care au fost destul de norocoşi să aibă raţiunea de a răspunde imediat chemării lui, cu obligaţia supunerii faţă de Allah Preaînaltul şi faţă de el. Şi-au mărturisit credinţa şi faptul că Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era robul şi Trimisul lui Allah. Printre grupurile de oameni cinstiţi care i-au proclamat prima oară veridicitatea, a fost şi Zeineb bint Khaziymah

(Allah să fie mulţumit de ea!). Ea fusese căsătorită cu ’Abdullah bin Geahş (Allah să fie mulţumit de ea!). Acest Companion foarte respectat a atins martiriul în timpul Bătăliei de la Uhud. Văduvele şi copiii orfani ai Companionilor martiri şi-au găsit protecţie din partea celorlalţi Companioni, care s-au căsătorit cu acestea şi au luat copiii sub protecţia lor. Astfel, Zeineb bint Khaziymah (Allah să fie mulţumit de ea!) care de abia suferise pierderea soţului ei, a obţinut poziţia de invidiat de a deveni soţie a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Soţul lui Hamnah bint Geahş (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost şi el martir în timpul bătăliei de la Uhud şi ea a fost de asemenea lovită de durere. Văzând aceasta, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Locul pe care un soţ l-a avut în inima soţiei lui nu poate fi luat de nimeni altul”.

Hamnah i-a spus, suspinând adânc, că gândul copiilor orfani o tulbura cel mai mult şi l-a rugat să se roage pentru ca Allah Preaînaltul să-i dea răbdare şi putere. Rugile Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pentru ea au fost ascultate şi ea s-a căsătorit cu Talhah bin ’Abdullah (Allah să fie mulţumit de el!). El a fost un soţ ideal şi un tată iubitor pentru copiii orfani ai primului ei soţ.

Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) se afla în aceeaşi situaţie ca şi Hamnah (Allah să fie mulţumit de ea!), dar ea nu a apelat la nici o persoană. Ea şi-a încredinţat toate problemele în totalitate lui Allah şi s-a dedicat rugăciunii şi meditaţiei. Astfel că, atunci când a primit o cerere în căsătorie de la cel mai bun bărbat posibil, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), a fost copleşită de bucuria şansei pe care Allah i-o dăruise. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a luat-o în căsătorie cu un *mehr*[14] de 400 de dirhami şi s-a construit o locuinţă pentru ea aproape de cea a lui Hafsah şi de cea a ‘Aişhei (Allah să fie mulţumit de ele!). Astfel, s-a alăturat grupului de femei pure şi virtuoase ale familiei Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Allah vorbeşte în Nobilul Qur’an despre aceste femei ale familei Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!):

„Allah voieşte să ţină departe de voi, o, neam al [Profetului], ruşinea şi să vă curăţească pe voi întru totul.” (Surat Al-‘Ahzab:33)

[14] Dota oferită la nuntă de soţ pentru soţie.

Şi de asemenea:

„O, voi soţii ale Profetului! Voi nu sunteţi ca nici una dintre femei." (Surat Al-'Ahzab:32)

Zeineb bint Khaziymah (Allah să fie mulţumit de ea!), încă înainte de apariţia Islamului a fost cunoscută ca „Mamă a săracilor şi nevoiaşilor". Aceasta pentru că nu suporta să vadă o persoană înfometată sau în nevoi mari. Ea a fost elogiată în versuri de câţiva poeţi renumiţi ai timpului.

Ibn Kesiyr a scris că ea şi-a câştigat titlul datorită faptelor sale de caritate şi generozitate.

Qastalani scrie că era cunoscută cu acest nume chiar şi în vremurile preislamice.

Această mare calitate a generozităţii a devenit chiar mult mai pronunţată şi intensă, când s-a convertit la Islam, întotdeauna susţinând cu tărie caritatea.

Cele două femei care făceau deja parte din familie – 'Aişah şi Hafsah (Allah să fie mulţumit de ele!) – i-au urat bun venit acestei noi prietene şi s-au străduit să-i ofere compania lor sinceră şi înţelegătoare. Ştiau că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se căsătorise cu Zeineb pentru că era foarte afectată

de moartea primului ei soţ. Datorită comportamentului blând al acestor două nobile femei, durerea ei s-a mai domolit şi se simţea mai liniştită. Însă a trăit doar opt luni după căsătoria ei cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Aceasta avea doar 30 de ani când a murit. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a condus rugăciunile funerare şi a fost înmormântată în Gennet-ul Baqi'. Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost prima soţie care murise în timpul vieţii lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), iar Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) fusese a doua.

Allah să fie mulţumit de ea!

Umm Selemeh Bint Abu Umayyah

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea Lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Allah mi-a poruncit să mă căsătoresc numai cu femei ale Paradisului.”

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a participat la legământul de la Ridwan, aşadar, ea a meritat Paradisul.

Numele ei adevărat era Hind bint Abu Umayyah, care a devenit cunoscută cu numele de Umm Selemeh. Ea era nobilă prin naştere, era inteligentă, învăţată, înţeleaptă şi talentată. A fost căsătorită mai întâi cu ’Abdullah bin ’Abdul Makhzumi, cunoscut ca Abu Selemeh. A fost fiul mătuşii Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), din partea tatălui, Barrah bint Abdul Muttalib. Acesta a aparţinut grupului de oameni ales să fie primul în acceptarea Islamului. Era cunoscut pentru onestitatea, curajul, generozitatea, toleranţa şi răbdarea sa. A fost a unsprezecea persoană care a acceptat Islamul. A fost de asemenea, frate de lapte al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost de asemenea una din primele persoane convertite la Islam. Mama ei a fost ’Atikah bint ’Amer bin Rabiy’ah bin Malik bin Khazimah. Tatăl ei, Abu Ummayyah bin ’Abdulah bin ’Amr bin Makhzum a fost un om foarte înstărit şi faimos în rândul lumii arabe, pentru serviciile sale publice şi pentru caritate. Oamenii care călătoreau cu el nu aveau nevoie să transporte mâncare ori alte

necesităţi pentru călătorie, ei fiind întotdeauna trataţi ca oaspeţi ai lui, acesta suportând toate cheltuielile. Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) părea că a moştenit această trăsătură de la tatăl ei. Ea era întotdeauna prietenoasă şi bună cu vecinii ei. Când s-a căsătorit cu fiul chipeş şi curajos al unei familii la fel de înstărite, Makhzumi, ea a adus un comportament prietenos şi o linişte plăcută în noua ei familie. Era o atmosferă de bună-dispoziţie şi iubire în locuinţa cuplului proaspăt căsătorit.

Însă lucrurile s-au schimbat radical când cuplul a îmbrăţişat Islamul. Toată familia s-a întors împotriva lor; oameni răi şi nedrepţi ca Walid bin Mughirah Makhzumi au început să le creeze probleme. În cele din urmă, când lucrurile s-au înrăutăţit foarte mult, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a sfătuit pe musulmani să emigreze în Abyssiniah[15], unde Regele Creştin era mai tolerant faţă de noua religie. Şaisprezece oameni au pornit în acea primă emigrare istorică a musulmanilor – doisprezece bărbaţi şi patru femei.

Oamenii care au avut această onoare sunt:

1. ‘Osman bin ’Affan (Allah să fie mulţumit de el!)

[15] Etiopia

2. Abu Huzeifeh bin ’Utbah (Allah să fie mulţumit de el!)
3. Abu Selemeh ’Abdullah bin ’Abdul - Asad Makhzumi (Allah să fie mulţumit de el!)
4. ’Amir bin Rabiy’ah (Allah să fie mulţumit de el!)
5. Zubeir bin ’Awam (Allah să fie mulţumit de el!)
6. Mus’ab bin ‘Umeir (Allah să fie mulţumit de el!)
7. ’Abdur-Rahman bin ’Auf (Allah să fie mulţumit de el!)
8. ‘Osman bin ’Auf (Allah să fie mulţumit de el!)
9. Abu Sibrah bin Abi Raham (Allah să fie mulţumit de el!)
10. Hatib bin ’Amr (Allah să fie mulţumit de el!)
11. Suheil bin Wahab (Allah să fie mulţumit de el!)
12. ’Abdullah bin Mes’uud (Allah să fie mulţumit de el!)

Următoarele patru nobile femei au făcut parte, de asemenea, din acest grup:

1. Ruqayyah (Allah să fie mulţumit de ea!) bint Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui

Allah fie asupra lui!), soţia lui Osman bin Affan (Allah să fie mulţumit de el!)

2. Sehlah bint Suheil (Allah să fie mulţumit de ea!), soţia lui Abu Huzeifah bin Utbah (Allah să fie mulţumit de el!)

3. Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!), soţia lui Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!)

4. Lailah bint Abi Haşmah (Allah să fie mulţumit de ea!), soţia lui Amer bin Rabiy'ah (Allah să fie mulţumit de el!).

Când această caravană a ajuns la ţărmul oceanului, două vase comerciale aşteptau plecarea. S-au îmbarcat şi au navigat spre Abyssiniah. Următorul grup de imigranţi care au plecat spre Abyssiniah, a fost format din optzeci şi trei de bărbaţi şi nouăsprezece femei. Gea'fer bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!) a fost printre ei.

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat că viaţa în Abyssiniah era foarte liniştită, fără niciun fel de persecuţie religioasă. Ea a dat naştere mai întâi unei fiice, pe care o numit-o Zeineb. Apoi a avut un fiu, Selemeh, de la care i s-a tras mai apoi şi pseudonimul ei şi al soţului ei[16].

[16] Obiceiul arab spune că părinţii sunt numiţi după numele primului fiu născut al lor. Companioana noastră născuse un băiat

Următorul copil a fost de asemenea, un fiu, ‘Omar. Iar în cele din urmă, au mai avut o fiică, pe care au numit-o Durrah. Prin urmare, viaţa era foarte calmă şi timpul trecea fără evenimente, în pace şi fericire. Conducătorul Etiopiei, Negeaşi, era foarte bun cu imigranţii. Când liderii necredincioşilor au auzit aceste lucruri, s-au înfuriat şi s-au gândit că musulmanii deveneau o sursă reală de pericol pentru ei. Au decis să ia măsuri puternice pentru a reduce influenţa Islamului.

După o gândire îndelungată, au dezvoltat un plan de acţiune. I-au trimis pe liderii politici ai lumii arabe, ’Amr bin ’Aas şi ’Abdullah bin Abi Rabiy’ah cu daruri scumpe pentru Negeaşiy, pentru a-l convinge să-i predea pe imigranţii musulmani în custodia lor. Înainte de a-l întâlni personal pe conducător, s-au întâlnit cu consilierii importanţi şi cu miniştrii, încărcaţi cu daruri şi pentru ei. Aceasta era pentru a pregăti terenul pentru discuţiile finale cu însuşi Negeaşi. Şi-au prezentat punctul de vedere şi argumentele pentru cererea foarte convingătoare în custodie a imigranţilor şi au apelat la ei pentru a-i ajuta în

---

pe care l-au numit *Selemeh*, astfel că numele ei s-a transformat în *Umm Selemeh* (Mama lui Selemeh), iar numele soţului ei – *Abu Selemeh* (Tatăl lui Selemeh).

convingerea conducătorului. Miniştrii i-au asigurat de o cooperare deplină şi ajutor.

În cele din urmă, s-au prezentat în faţa lui Negeaşiy şi după ce i-au oferit darurile lor şi salutările respectuoase, au început să-şi prezinte cazul. Pe refugiaţii musulmani, care fuseseră persecutaţi pentru credinţa lor religioasă, i-a prezentat ca rebeli nebuni, care semănau discordia între familii şi triburi, datorită concepţiilor lor „eretice". Taţii erau împotriva fiilor, iar fratele lupta cu fratele. Se îndepărtau de tradiţii şi credinţa strămoşilor lor şi urmau o oarecare nouă credinţă ciudată. Le-a fost permis să trăiască în pace datorită generozităţii şi concepţiilor liberale ale lui Negeaşiy, dar nu erau de încredere. Puteau crea probleme şi în ţara lui, de vreme ce nu credeau nici în religia creştină. Cea mai bună soluţie ar fi fost să-i predea Quraişilor, care ştiau cel mai bine cum să se descurce cu ei.

Negeaşiy a luat în considerare opinia curtenilor. Ei au fost de acord cu punctul de vedere al Quraişilor, că aceasta era o dispută internă şi că refugiaţii politici trebuiau încredinţaţi reprezentaţilor Quraişilor. Negeaşiy avea un suflet corect, o vedere largă şi era un om cinstit. Aşa că l-a chemat pe liderul refugiaţilor pentru a-şi prezenta cazul. Delegaţia l-a ales pe

Gea'fer bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!) ca lider.

Când delegaţia a ajuns la curtea lui Negeaşiy, l-au salutat şi şi-au ocupat locurile. 'Amr bin 'Aas i-a găsit vinovaţi imediat, spunând că erau prea aroganţi; ar fi trebuit să urmeze protocolul curţii şi să se plece în faţa conducătorului. Negeaşiy i-a întrebat de ce nu au remarcat manierele curţii regale. Gea'fer (Allah să fie mulţumit de el!) i-a răspuns că ei trebuie să se prosterneze numai în faţa Creatorului, nu în faţa vreunei creaţii a Atotputernicului. Aceasta ar însemna adorarea unei fiinţe alta decât Allah.

Negeaşiy i-a spus că a auzit că ei au adoptat o nouă religie străină. Gea'fer (Allah să fie mulţumit de el!) i-a explicat în mod elocvent principiile Islamului.

El a spus:

„Înălţimea Voastră, noi am fost un popor ignorant, care obişnuia să adore idoli, să mănânce stârvuri şi să facă orgii cu băutură. Vrajba internă şi tribală erau obişnuite pentru noi, şi acestea ar fi putut continua sute de ani. Nu păstram relaţii bune cu propriile noastre cunoştinţe şi cu rudele; uitasem că vecinii noştri au drepturi asupra noastră. Cel puternic îl asupra pe cel slab. Pe scurt, trăiam ca animalele. Apoi Allah a trimis un Profet pentru a ne îndruma pe calea cea dreaptă. Era

unul dintre ai noştri, dintr-un trib şi o familie cunoscută. Cu toţii am recunoscut că era un om de o excepţională integritate, onestitate şi modestie. Ne-a invitat să-l adorăm pe Allah, să spunem întotdeauna adevărul şi să fim cinstiţi în afacerile noastre şi să ne ţinem promisiunile. Ne-a învăţat ce este legal şi să ne abţinem de la ce nu este permis. Ne-a spus că orfanii, săracii, cei nenorociţi şi femeile – toţi aveau drepturi în societate şi că era greşit să încălcăm aceste drepturi. Ne-a învăţat valorile castităţii şi cinstea şi ne-a cerut să ne abţinem de la bârfă şi calomnie. A spus că trebuie să ne amintim de Allah prin rugăciune şi post; trebuie să ne plătim datoriile faţă de săraci, astfel încât să existe o distribuire dreaptă a banilor. Şi astfel curând, am simţit că eram alţi oameni. Lipsa legilor, crima, depravarea şi vrajba continuă – toate au fost uitate. Aceiaşi oameni au devenit acum o comunitate dreaptă; fiecare doreşte pentru fratele său ceea ce doreşte pentru el însuşi.

Poporul nostru s-a întors împotriva noastră datorită comportamentului nostru exemplar şi au început să ne chinuie. Dar nu eram pregătiţi să ne scufundăm din nou în această mocirlă a răului, şi când persecuţia a ajuns la apogeu, am decis să fugim şi să venim la voi, pentru că auziserăm că stăpânul vostru era drept,

iar voi eraţi toleranţi, compătimitori şi ospitalieri cu refugiaţii."

Negeaşiy i-a răspuns apoi că auzise că Profetul lor a primit revelaţii de la Allah şi că ar dori să audă câteva din acestea.

Gea'fer (Allah să fie mulţumit de el!) a recitat Surah Maryam într-un mod emoţionant, încât Negeaşiy începuse să tremure, iar lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji şi barbă auzind cum vorbeşte Coranul despre Iisus şi Fecioara Maria. Curtenii rămăseseră fără cuvinte. În cele din urmă, revenindu-şi, Negeaşiy a spus că părea că aceste versete şi cele din Biblie aveau aceeaşi origine Divină. Oamenii de la curtea sa erau uimiţi şi credeau că aceeaşi magie pe care Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o folosise pentru a-i vrăji şi a-i hipnotiza pe oamenii din Mekka, funcţiona acum şi asupra conducătorului lor. Negeaşiy le-a spus apoi emisarilor din Qurais că aceştia erau oameni cu un bun caracter şi că puteau să continue să trăiască în Etiopia atât timp cât doreau. În plus, a spus că va continua să acorde orice fel de protecţie necesară, iar delegaţia din Mekka putea pleca luându-şi înapoi darurile. Dacă cineva i-ar fi dat chiar şi un munte de aur în schimbul acelor oameni cinstiţi, nu i-ar preda. 'Amr bin 'Aas şi 'Abdullah bin Abi Rabiy'ah s-au simţit cu adevărat inferiori după

această umilinţă directă şi au început să se uite unul la altul. Cum puteau să apară în faţa liderilor, după eşecul misiunii lor?

Tot ce au pus la cale nu avusese niciun rezultat. Apoi au plecat, dar nu spre casă; nu puteau renunţa atât de uşor şi au început să discute strategii alternative pentru a câştiga în final.

În cele din urmă, 'Amr a venit cu o idee. A zis că i-ar spune lui Negeaşiy ceva ce l-ar înfuria cu adevărat. Avea încredere că acest plan nu putea da greş. 'Abdullah l-a întrebat ce-i va spune regelui.

'Amr a spus că musulmanii îl priveau pe 'Isa (Pacea fie asupra lui!) ca pe o fiinţă umană şi slujitor al lui Allah, însă Creştinii îl numeau fiu lui Dumnezeu. Această nouă descoperire, s-au gândit ei, va schimba cu siguranţă atitudinea lui Negeaşiy. A spus că întreaga curte va fi fascinată de noua descoperire.

A doua dimineaţă, după ce ajunseră la curtea lui Negeaşi, l-au salutat şi i-au expus informaţia, şi au mai spus că uitaseră să i-o aducă în atenţie. Aceşti musulmani erau atât de insolenţi, încât refuzau să-l recunoască pe 'Isa (Pacea fie asupra lui!) ca fiu al lui Dumnezeu şi susţineau că el este un muritor de rând şi slujitor al lui Allah. I-au cerut regelui să-i cheme pe

musulmani şi să-i întrebe care era părerea lor referitoare la Iisus (Pacea fie asupra lui!).

Musulmanii au fost convocaţi la curte şi întrebaţi despre statutul lui Iisus (Pacea fie asupra lui!). Gea'fer (Allah să fie mulţumit de el!) i-a spus că Profetul lor (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a spus că 'Isa[17] (Pacea fie asupra lui!) a fost slujitorul şi Trimisul lui Dumnezeu; şi că a fost de asemenea, spiritul şi cuvântul lui Allah Preaînaltul. Negeaşiy era atât de fericit să audă acest răspuns complet, încât şi-a lovit palma de podea şi a exclamat că ceea ce auzise era complet adevărat şi că nu era absolut nici o diferenţă între această afirmaţie şi ceea ce Iisus (Pacea fie asupra lui!) afirmase despre el însuşi. Apoi le-a spus musulmanilor imigranţi că puteau locui în linişte şi bunăstare în ţara lui; că nimeni nu va îndrăzni să le facă vreun rău, nici măcar în cea mai mică măsură. Apoi s-a întors către reprezentanţii Quraişilor şi le-a spus că se puteau întoarce în ţara lor, cu darurile lor; pentru graţia lui Allah, el şi poporul lui aveau destule şi chiar mai mult.

Delegaţii, stânjeniţi, s-au întoars cu mâinile goale; misiune eşuată! Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a scris despre această memorabilă primă emigrare a musulmanilor, şi a

[17] Iisus în limba arabă.

descris măreţia lui Negeaşiy într-un mod atât de sensibil, încât deveni parte importantă şi integrantă a istoriei Islamice.

***

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) povesteşte că viaţa lor în Abyssiniah era foarte liniştită, iar Negeaşiy era foarte binevoitor, dar tuturor le era dor de Mekka. Au continuat să spere la vremurile când pacea va domina în cele din urmă, astfel încât să se poată întoarce în ţara lor dragă. Într-o zi, au sosit veşti că ‘Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!) a acceptat Islamul şi condiţiile din Mekka s-au schimbat complet. Se spunea că datorită autorităţii şi influenţei lui ‘Omar, persecutarea musulmanilor ajunsese la final. Au fost toţi atât de emoţionaţi de această veste bună, scrie Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!), încât au hotărât să pornească spre casele lor. ‘Osman bin ’Affan (Allah să fie mulţumit de el) a plecat şi el cu familia sa. Ajungând la Mekka, şi-au dat seama că a fost doar un zvon şi că lucrurile erau chiar mai rele decât înainte. Musulmanii erau ţinta celor mai groaznice crime şi persecuţii. Însă a fost prea târziu.

O tradiţie acceptată afirmă ceea ce s-a întâmplat de fapt. Necredincioşii l-au auzit pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie

asupra lui!) recitind versete din Nobilul Qur'an şi s-au prosternat involuntar la un verset, odată cu el. Ca toate zvonurile, şi acesta s-au răspândit, că şi Quraişiţii se convertiră la Islam. În realitate nu era aşa.

Obosiţi de problemele constante cu care se confruntau, s-au hotărât să plece spre Abyssiniah din nou. În această perioadă, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le poruncise musulmanilor credincioşi să emigreze în Medina. Delegaţia de acolo adusese vestea că cei care juraseră supunere faţă de Allah şi Trimisul Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) la 'Aqabeh, invitaseră musulmanii să se stabilească acolo, iar el acceptase. *Ansarii*[18] din Medina spuseseră că vor avea grijă de fraţii lor imigranţi.

Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) cu familia sa plecă spre Medina pe cămile. Când membrii familiei au văzut acest lucru, au prins căpăstrul cămilei şi i-au spus că putea să plece unde dorea, dar că trebuie să le-o lase pe fiica lor. I-au spus că totul părea ca o glumă – mereu pleca spre un loc sau altul, Abyssiniah, apoi Medina!

[18] Ansar înseamnă în limba arabă cel care ajută. Locuitorii musulmani ai Medinei care i-au primit şi ajutat pe musulmanii meccani să îşi construiască o viaţă in noul lor oraş.

Părea că nu-i va oferi niciodată o viaţă liniştită şi aşezată.

Familia lui Abu Selemeh, auzind acestea, s-a înfuriat foarte tare. Au venit şi i-au luat fiii, spunând că nu îi putea lua cu ea; erau sânge din sângele lor şi-i vor creşte ei. Astfel, într-un moment, întreaga familie a fost împărţită în trei locuri diferite. Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) a plecat spre Medina, soţia lui a rămas cu părinţii ei, iar fiii cu bunicii. A fost aşa un şoc – să fii rupt de soţ şi de fii – încât pur şi simplu nu-şi putea opri lacrimile. Zilnic obişnuia să viziteze locul de unde fuseseră rupţi de lângă ea soţul si copiii şi-i plângea pe cei dragi ei. Într-o zi, unul dintre membrii tribului a trecut pe acolo, a văzut-o îndurerată şi a întrebat-o ce s-a întâmplat. Ea i-a povestit despre starea ei. Acesta s-a dus apoi să dea puţin din înţelepciunea sa bătrânilor ambelor familii, mustrându-i pentru comportamentul lor crud faţă de o femeie nobilă şi neajutorată. Izbucnirea lui emoţională şi sinceră i-au făcut să realizeze cât de nedrepţi au fost şi s-au înduplecat. I-au înapoiat fiii, iar familia ei i-a dat permisiunea de a pleca la Medina.

Dar cum putea ea călători singură? Nimeni nu dorea să o însoţească. În cele din urmă, prinzând curaj şi consolarea că acum îşi avea fiii cu ea, a plecat spre Medina. Când a ajuns la

Tan'yim l-a întâlnit pe 'Osman bin Talhah Abdari, care până în acel moment, nu se convertise încă la Islam. El a întrebat-o unde călătorea singură. Ea a răspuns că mergea să i se alăture soţului ei. El a fost surprins că nici un membru al familiei nu o însoţea. Ea i-a spus că nimeni nu a fost de acord să vină cu ea şi că depindea în totalitate de Allah Atotputernicul, care era Apărătorul şi Protectorul ei; numai El o putea proteja. 'Osman bin Talhah 'Abdari a apucat căpăstrul cămilei şi i-a spus că o va ajuta să ajungă la destinaţie.

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus că un om aşa decent şi cu inima curată, cu nicio urmă de răutate, era greu de găsit. De câte ori ajungeau înt-un loc de înnoptat, lega cămila de un copac şi se ducea departe să se întindă şi să se odihnească. Astfel, ea avea de asemenea intimitate şi putea să se odihnească liniştită, relaxată, împreună cu copiii ei. Când era timpul să reînceapă călătoria, el aducea cămila şi o făcea să se aşeze. De îndată ce se urca pe spatele cămilei împreună cu copiii, el lua căpăstrul în mâini şi pornea la drum pe jos. După câteva zile, au ajuns în Quba, care se afla în împrejurimile Medinei. Banu 'Amr bin 'Auf se afla acolo; el a spus că, de vreme ce Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) se afla şi el acolo, putea să o lase şi să se întoarcă. Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de

ea!) spune în cartea ei, că acest comportament civilizat şi bunătatea lui, au impresionat-o profund. Când în sfârşit şi-a văzut familia după atâta timp, bucuria ei nu a avut limite. Astfel, această familie dezbinată era din nou în pace şi copiii aveau avantajul unei bune creşteri, pe care numai părinţii uniţi şi fericiţi o pot realiza.

Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a participat la Bătălia de la Bedr, şi acum, avea din nou onoarea de a lupta pentru cauza Islamului, în Bătălia de la Uhud. Dar, în această din urmă bătălie, Abu Osamah Jashmi l-a rănit destul de grav cu suliţa. A suportat tratamentul timp de o lună, însă în zadar. Rana, aparent vindecată, era doar la suprafaţă, şi continua să se infecteze în interior. După aproape două luni de la Bătălia de la Uhud, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a primit vestea că Banu Asad plănuia să atace musulmanii. Le-a ordonat oamenilor săi să se pregătească de luptă şi l-a declarat pe Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) comandantul forţelor Islamice, în ciuda faptului că eroii valoroşi şi cu experienţă ca Abu 'Ubeideh bin Al Gerrah şi Sa'd bin Abi Waqqas (Allah să fie mulţumit de ei toţi!) erau prezenţi. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a dat steagul armatei lui Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) a prezentat

stategia ce urma a fi adoptată. I-a spus să ajungă pe teritoriul lui Banu Asad şi să instaleze tabăra acolo, apoi să-i atace pe duşmani înainte ca aceştia să aibă ocazia să facă la fel. Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) a ascultat ordinele Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi împreună cu grupul lui de 150 de oameni, a năvălit brusc asupra lui Banu Asad, imediat ce a trecut graniţa. Sunetul armelor şi strigătele de bătălie ale mujahidinilor, care juraseră să câştige ori să moară, l-au provocat pe Banu Asad, care fusese luat prin surprindere. Aceasta a fost o bătălie crucială pentru Islam, întrucât fusese o compensaţie pentru înfrângerea de la Uhud. O victorie decisivă era esenţială pentru a impresiona triburile din teritoriile înconjurătoare. Astfel, fiecare mujahidin îşi risca viaţa pentru a lupta şi câştiga. Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) a uitat de rana gravă şi a luptat cu vitejie; se mişca precum fulgerul şi inamicii căzeau sub sabia sa. Dar rana lui se vindecase numai la suprafaţă şi începuse să sângereze. Bătălia a fost câştigată, iar Banu Asad a fost zdrobit. Musulmanii au luat o pradă de război bogată în urma unor mari lupte. După 29 de zile, în ziua a opta Safar, în anul 4 după Hijrah, armata a revenit în Medina. Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) era total extenuat. Când Umm Selemeh (Allah să fie

mulţumit de ea!) a văzut rănile sale grave, a devenit extrem de îngrijorată.

Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) zăcea într-o stare foarte gravă când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) venise să-l viziteze. El a realizat că se apropia de moarte şi a încercat să-l consoleze. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a rugat pentru el, iar Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) s-a rugat şi el, cerându-i lui Allah să-i dea familiei sale un protector şi un susţinător ca el. De asemenea, L-a rugat să-i dea lui Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) un soţ care să nu-i dea nici tristeţe, nici greutăţi.

După această rugăciune, el a murit. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a închis ochii cu mâinile lui. Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) se gândea adesea la ultima dorinţă a soţului ei şi se întreba cine putea fi mai bun decât el. Ea l-a întrebă pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ce ar trebui să-i ceară lui Allah pentru ea. El a învăţat-o să se roage pentru iertarea ei şi a lui Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) şi să-i ceară lui Allah să-i un viitor mai bun.

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) spune că s-a rugat astfel şi Allah Preaînaltul i-a ascultat rugăciunea. După ce şi-a încheiat

perioada prescrisă de aşteptare, Abu Bekr Sidiyq (Allah să fie mulţumit de el!) i-a trimis o cerere în căsătorie, însă ea a refuzat. Apoi a cerut-o ‘Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!) şi ea a refuzat din nou. Apoi a cerut-o Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Ea i-a spus că avea trei rezerve în legătură cu cererea lui. Era impulsivă şi temperamentală; simţea că putea fi nemanierată cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi astfel să piardă recompensa tuturor faptelor ei bune. În al doilea rând, era o femeie în vârstă; în al treilea rând, avea mulţi copii. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a răspuns că se va ruga lui Allah, şi cu Voinţa lui Allah, temperamentul ei se va schimba. În ceea ce priveşte vârsta, şi el, de asemenea, era în vârstă. În al treilea rând, în ceea ce privea neliştea copiilor ei – acesta era motivul principal pentru care o ceruse – dorea să fie apărătorul lor şi să împartă responsabilitatea. Ea scrie că acest răspuns i-a adus o mare bucurie şi astfel a avut onoarea de a face parte din familia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Astfel, Allah le-a îndeplinit ruga amândurora, atât a ei, cât şi a lui Abu Selemeh (Allah să fie mulţumit de el!) şi s-a căsătorit cu Profetul (Pacea şi

binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în luna Shawal, în anul 4 după Hijrah.

***

'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) avea obiceiul să-şi viziteze soţiile pe rând, după rugăciunea de 'Asr. El le întreba despre bunăstarea lor şi dacă aveau nevoie de ceva. Începea cu locuinţa Umm Salamei (Allah să fie mulţumit de ea!) pentru că era cea mai în vârstă dintre ele şi îşi termina vizita la locuinţa 'Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!).

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!), datorită frumuseţii ei, cunoştinţelor şi înţelepciunii, ocupa o poziţie înaltă. După armistiţiul de la Hudaibiah, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a ordonat Companionilor săi să sacrifice animalele pe care la aduseseră în acest scop şi să-şi radă capetele. Însă toţi păreau şovăitori şi nu i-au ascultat ordinul. Când Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a văzut situaţia, i-a sugerat că nu ar trebui să vorbească acest subiect cu nimeni, ci doar să iasă din cort şi să facă sacrificiul şi să-şi radă capul. Atunci va putea vedea efectul acţiunii

sale. Şi s-a întâmplat ceea ce se aştepta ea – toţi Companionii l-au urmat.

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) era o femeie foarte abilă şi înţeleaptă. Era educată şi foarte devotată bunăstării săracilor şi nevoiaşilor.

Câteva versete din Nobilul Qur'an au fost revelate Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) când el se afla în locuinţa ei. De exemplu, acest verset din Surat al Ahzab:

„Allah voieşte să ţină departe de la voi, o, neam al [Profetului], ruşinea şi să vă curăţească pe voi întru totul." (Surat Al-Ahzab:33)

De asemenea, versetul Surei Al-Taubah i-a fost revelat când se afla cu ea.

„Şi sunt alţii care şi-au recunoscut păcatele lor, care au amestecat o faptă bună cu alta rea. Poate că Allah va priomi căinţa lor, căci Allah este Iertător, Îndurător [Ghafur, Rahim]." (Surat At-Taubah:102)

De asemenea, a mai spus:

"Şi [a primit El căinţa] şi de la cei trei care au fost lăsaţi în urmă, până ce pământul le-a fost lor prea strâmt, cu toate că el era întins, iar sufletele lor au devenit şi ele prea strâmte şi atunci au ştiut ei că nu este adăpost de Allah decât numai la El. Apoi a primit căinţa lor, pentru ca ei să se poată întoarce [la El], căci Allah este Primitor al căinţei [şi] Îndurător [Ta-Tawwab, Ar-Rahim]." (Surat At-Taubah:118)

Acest verset se referă la întoarcerea către Allah Preaînaltul a lui Ka'b bin Malik, Hilal bin Umayyah şi a lui Mararah bin Ar-Rabi, în sinceră căinţă. Aceşti trei Companioni, fără un motiv anume, au evitat să se alăture armatei musulmane la Bătălia de la Tabuk. Prin urmare, ei au fost proscrişi de către Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi de restul Companionilor. Se simţeau atât de vinovaţi încât s-au tot rugat pentru Iertarea Divină, până când în sfârşit, Allah Preaînaltul le-a acordat-o. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) dormea în locuinţa lui Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!), când acest ultim verset i-a fost revelat. S-a trezit noaptea târziu şi i-a spus ei că rugăminţile pentru iertare a celor trei Companioni

fuseseră acceptate. Ea l-a întrebat dacă aceste veşti bune ar trebui să le fie transmise imediat şi lor. El i-a răspuns că nu trebuie deranjaţi atât de târziu în noapte; după rugăciunea de dimineaţă, Al-Fajr, a trimis după ei şi i-a felicitat. Au fost nespus de fericiţi şi aşa au fost toţi ceilalţi Companioni.

***

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a avut de asemenea onoarea de a participa în multe bătălii importante din istoria Islamului. Ea a fost cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în Bătăliile Bani Mustalaq, Ta'if, Khaibar, Hunein şi în cucerirea Mekkăi. A fost prezentă la semnarea tratatelor de la Hudeibieh şi Ridhwan, jurămintele de supunere care au avut loc.

Salman Farsi (Allah să fie mulţumit de el!) relatează că cineva i-a menţionat că Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) coborâse din Ceruri şi se afla în discuţii cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Când s-a dus acolo, a văzut că persoana care era cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) era Dahiyyah Kalbi şi că Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) era şi ea prezentă. Când

conversaţia s-a încheiat, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a întrebat dacă ştiau cine era acea persoană. Ea i-a spus că era unul dintre cei mai credincioşi adepţi ai săi, Dahiyyah Kalbi. În consecinţă, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus zâmbind, că de fapt a fost Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) cu înfăţişare umană.

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte învăţată în chestiuni religioase. Ştia 387 de hadisuri ale Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pe dinafară. Cunoştea foarte bine cele mai subtile puncte ale legii Islamice privind legăturile adoptive prin alăptare şi divorţ. 'Abdullah bin 'Abbas (Allah să fie mulţumit de el!) obişnuia să se consulte cu ea în multe privinţe ale Şeri'ah (legea islamică). Se află în fruntea listei numelor Companionilor a căror judecăţi cu privire la anumite aspecte ale Shariei erau considerate valide.

Aceasta este lista Companionilor care erau cunoscuţi pentru abilitatea de a da verdicte legislative:

1. Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!)

2. Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!)
3. Abu Sa'yid Khudri (Allah să fie mulţumit de el!)
4. Abu Hurairahh (Allah să fie mulţumit de el!)
5. 'Utman bin Affan (Allah să fie mulţumit de el!)
6. 'Abdullah bin 'Amr bin 'Aas (Allah să fie mulţumit de el!)
7. 'Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!)
8. Abu Musa Ash'ari (Allah să fie mulţumit de el!)
9. Sa'd bin Abi Waqqas (Allah să fie mulţumit de el!)
10. Salman Farsi (Allah să fie mulţumit de el!)
11. Geabir bin 'Abdullah (Allah să fie mulţumit de el!)
12. Mu'aaz bin Jabal (Allah să fie mulţumit de el!)
13. Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!)
14. Talhah bin 'Ubeidullah (Allah să fie mulţumit de el!)
15. Zubeir bin 'Awam (Allah să fie mulţumit de el!)

16. ’Abdur-Rahman bin ’Auf (Allah să fie mulţumit de el!)
17. ’Imran bin Husain (Allah să fie mulţumit de el!)
18. ’Obadah bin Samit (Allah să fie mulţumit de el!)
19. Mu’awiyah bin Abi Sufyan (Allah să fie mulţumit de e!)

Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!), avea cu greu un egal în ceea ce priveşte cunoaşterea limbajului. Când vorbea, cuvintele şi frazele ei erau bine alese şi potrivite corespunzător pentru exprimarea ideilor. Limbajul scris era potrivit pentru exprimarea literară. Mulţi Companioni şi adepţi au scris despre tradiţiile atribuite ei.

***

Ea a trăit până la vârsta de 84 de ani şi a murit în anul 62 după Hijrah. A trăit să-l vadă pe conducătorul Khulafa’ Ar-Rashideen. Zeineb bint Geahş(Allah să fie mulţumit de ea!) a fost prima dintre Mamele Drept-credincioşilor care a murit, iar Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!), ultima. Aceasta se întâmpla în timpul conducerii lui Yezid bin Mu’awiyah şi a fost înmormântată

alături de celelalate soţii ale Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în Gennet-ul Baqi'.

„O, tu cea în [totală] odihnă şi mulţumire! Întoarce-te la Domnul tău – mulţumită şi mulţumitoare. Intră atunci printre slujitorii Mei [onoraţi] şi intră în Raiul Meu!"

Zeineb Bint Geahş

رضي الله عنها

Într-o zi, Trimisul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea Lui Allah fie asupra lui!) le-a spus Mamelor Drept-credincioşilor: „Dintre voi, cea care ea mă va întâlni prima în Viaţa de Apoi este cea ale cărei mâini sunt lungi.”

Dintre Mamele Drept-credincioşilor: „Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost femeia care a murit prima şi a devenit oaspete al Paradisului.”

Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) făcea deseori acte de caritate. La generozitate se face referire prin expresia „mâini lungi”.

Ea a fost fiica lui Umaimah bint ’Abdul Muttalib bin Hashim, care a fost mătuşa din partea tatălui Trimisului lui Allah Preaînaltul. Fratele ei a fost distinsul general ’Abdullah bin Geahş (Allah să fie mulţumit de el!). Un alt frate a fost un cunoscut autor de poezie religioasă, Abu Ahmed bin Geahş(Allah să fie mulţumit de el!). Sora ei a fost o altă renumită femeie-companion, Hamnah bint Geahş (Allah să fie mulţumit de ea!). Mama ei a fost Umaimah bint Abdul Muttalib bin Hashim (Allah să fie mulţumit de ea!). Unchii din partea tatălui ei au fost „Liderii martirilor”, Hamzah bin ’Abdul Muttalib (Allah să fie mulţumit de el!) şi ’Abbas bin ’Abdul Muttalib (Allah să fie mulţumit de el!), care a fost recunoscut pentru actele sale de caritate. Mătuşa ei din partea tatălui a fost Safiyyah bint ’Abdul Muttalib bin Hashim (Allah să fie mulţumit de ea!).

Cunoscută pentru generozitatea ei şi mila pentru nevoiaşi, sobrietatea, abstinenţa şi evlavia în rugăciune, ea s-a căsătorit prima dată cu Zeid bin Harithah, fiul adoptiv al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). După divorţ, s-a căsătorit cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), la porunca expresă al lui Allah Preaînaltul, în scopul

distrugerii obiceiului barbar de a oferi acelaşi statut copiilor adoptaţi ca şi propriilor copii. La petrecerea dată la nunta ei, a fost revelat versetul despre Hijab.

Ea era o femeie cu o bunătate înnăscută, care obişnuia să-şi dedice o mare parte din timpul ei rugăciunii şi postului. La moartea ei, ea a lăsat o casă care a fost cumpărată de Weliyd bin ’Abdul Malik pentru 50.000 de dirhami şi inclusă de acesta în incinta Moscheii Profetului din Medina. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus lui ‘Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!) că era o femeie cu frică de Dumnezeu, ospitalieră şi modestă. Era atât de generoasă şi de sensibilă, încât săracii şi nefericiţii oraşului au izbucnit în lacrimi când au aflat că şi-au pierdut binefăcătoarea şi susţinătoarea. Ea a fost de asemenea una dintre norocoasele cărora Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a spus că vor merge în Paradis.

***

Ea s-a născut cu aproximativ 30 de ani înainte de Hijrah Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). A fost influenţată de învăţăturile fratelui ei, ’Abdullah

bin Geahş (Allah să fie mulţumit de el!), în convertirea la Islam. Frumoasă, inteligentă, înţeleaptă şi născută într-o familie nobilă, era invidiată de mulţi.

Popularitatea crescândă şi influenţa Islamului au stârnit o furie violentă în rândul Quraişilor; noii convertiţi s-au confruntat cu torturi de nedescris. Unii erau puşi să se întindă pe paturi de cărbuni, în timp ce alţii erau târâţi goi prin nisipurile arzătoare ale deşertului. Alţii erau înveliţi în rogojini şi atârnaţi în fum, pentru a-i sufoca şi pentru a-i opri din respirat. Fiecare zi înfăţişa noi metode ale artei torturii acestor oameni, care juraseră supunere lui Allah. Unicul scop era de să renunţe la credinţa şi practicile Islamului. Mekka devenise prea mică pentru a-i cuprinde atât pe ei cât şi pe Quraişi. Profetul i-a îndemnat pe adepţii şi prietenii săi să fie răbdători şi curajoşi, dar în cele din urmă le-a poruncit să emigreze; prima oară în Abyssiniah şi apoi la Medina. Sub conducerea lui ’Abdullah bin Geahş (Allah să fie mulţumit de el!), familia Geahş a plecat. Caravana îl includea pe poetul orb Ahmed bin Geahş (Allah să fie mulţumit de el!), care era admirat pentru măiestria sa lingvistică. El a scris un poem epic descriind amănunţit torturile impuse de Quraişi, motivele emigrării şi faptele

eroice ale musulmanilor. Acest poem este considerat a fi o operă de artă a literaturii arabe.

Muhammad bin ’Abdullah bin Geahş, Zeineb bint Geahş, Hamnah bint Geahş, care era soţia lui Mus’ab bin ‘Umeir şi Umm Habibah bint Geahş, soţia lui ’Abdur- Rahman bin ’Auf (Allah să fie mulţumit de ei!), au fost toţi companioni în această călătorie. Din moment ce toţi membrii familiei au plecat, casa lor rămăsese liberă. Profitând de această ocazie, Abu Sufyan, conducătorul Quraişilor a ocupat-o. Această casă, în care oamenii obişnuiau să se roage lui Allah şi să citească Nobilul Qur’an, era acum în mâinile idolatrilor.

’Abdullah bin Geahş (Allah să fie mulţumit de el!) a fost supărat să audă aceasta şi cu ocazia cuceririi Mekkăi, i-a vorbit Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Când l-a văzut pe acest adept înfocat în asemenea suferinţă, l-a întrebat dacă nu ar prefera să aibă o casă mult mai bună în Paradis. Binînţeles că ’Abdullah (Allah să fie mulţumit de el!) i-a răspuns că ar prefera mai degrabă o casă în Rai. La care Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a consolat, spunându-i că avea într-adevăr o casă mult mai bună acolo.

***

Timpul trecea liniştit în Medina, iar legăturile dintre imigranţi şi Al-Ansari, locuitorii originari, au creat o atmosferă de dragoste şi afecţiune frăţească. Părea că erau membrii unei singure familii unite. Cel mai bun în societate nu era nici conducător nici sclav, nici bărbat nici femeie, nici bogat nici sărac, ci era o persoană cu frica lui Dumnezeu, cu un caracter bun şi moral.

În contextul unei asemenea societăţi ideale, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a sugerat verişoarei sale Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) că hotărâse să o dea spre căsătorie lui Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!), fiul său adoptiv şi sclav eliberat. Când Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a auzit aceasta, a fost uimită; i-a spus că ea era dintr-o familie nobilă şi că nu era nici dornică, nici dispusă să se căsătorească cu un sclav eliberat. Ea se îndoia că s-ar putea înţelege unul cu celălalt. El i-a răspuns că-l alesese pe Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) pentru ea şi că ea ar trebui să-l accepte. Înainte ca Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) să-i poată răspunde, un verset i-a fost revelat Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Acesta a fost versetul din Surat Al-Ahzab:

„Nu se cuvine ca un drept-credincios şi nici o drepcredincioasă să mai aleagă, dacă Allah şi Trimisul său au hotărât în privinţa lor un lucru. Iar acela care se răzvrăteşte împotriva lui Allah şi a Trimisului Său se află în rătăcire învederată." (33:36)

Astfel Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) şi Zeid (Allah să fie mulţumit de ela!) s-au căsătorit, dar au divorţat pentru că, datorită faptului că erau din medii sociale total diferite, nu au fost niciodată fericiţi, iar viaţa conjugală era departe de a fi paşnică.

***

Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost subiectivă în ceea ce-l priveşte pe Zeid şi chiar de la început, relaţiile au fost tensionate. Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) a simţit că respectul şi importanţa pe care un soţ trebuia să le primească de la soţie nu i-au fost niciodată oferite. Dezamăgit de căsătoria sa, el s-a dus la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi i-a spus că era foarte supărat, pentru că el şi Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) păreau total incompatibili. Sfatul pe care l-a primit de la mentorul său, Allah l-a cuprins în Nobilul Qur'an.

„Păstreaz-o pentru tine pe soaţa ta şi fii cu frică de Allah!' (Surat Al-'Ahzab:37)

Dar în ciuda tuturor eforturilor, căsătoria nu a funcţionat, şi în cele din urmă, Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) a divorţat de Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!).

***

Arabii credeau că era o greşeală ca un bărbat să se căsătorească cu văduva sau cu femeia divorţată a fiului adoptiv. Allah a dorit abolirea acestui obicei necivilizat, şi l-a trimis pe Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) să-i spună Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), în secret, că Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) va fi soţia lui într-o zi. El a fost foarte mâhnit, pentru că era contrar normelor comportamentale acceptate. Se temea de condamnarea socială şi se simţea foarte ruşinat şi încurcat de implicări. Însă decizia fusese luată în Ceruri de către Allah Preaînaltul şi curând, el a primit revelaţia:

„Şi i-a spus aceluia asupra căruia Allah Şi-a trimis harul Său, cum şi tu ai trimis harul tău asupra lui! "Păstreaz-o pentru tine pe soaţa

ta şi fii cu frică de Allah!". Tu ai ţinut ascuns în sufletul tău ceea ce Allah a voit să descopere. Tu te-ai temut de oameni, măcar că Allah este mai vrednic să te temi de El. apoi, când Zayd a întrerupt orice legătură cu ea, Noi Ţi-am dat-o ţie de soaţă, pentru ca dreptcredincioşii să nu mai aibă reţinere în privinţa soţiilor fiilor adoptivi, dacă aceştia întrerup orice legătură cu ele. Şi porunca lui Allah trebuie să fie împlinită." (Surat Al-'Ahzab:37)

Când Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) şi-a încheiat perioada de aşteptare, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a trimis o cerere în căsătorie prin intermediul lui Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!). Când s-a dus la ea, Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!), frământa aluat; stând cu spatele la ea, el i-a transmis mesajul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), acela că dorea ca ea să se alăture grupului distins al Mamelor Drept-credincioşilor. Ea i-a spus că nu putea răspunde imediat, pentru că va trebui să-şi consulte Creatorul. A început să se roage la Allah pentru îndrumare. Era încă în mijlocul rugăciunii, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a primit revelaţia că această căsătorie fusese deja realizată în Ceruri de către

Allah Însuşi. După această Poruncă Cerească, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a dus la Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!), fără să respecte nici una din formalităţile ce trebuiau respectate cu prietenii şi cunoştinţele. Nu a anunţat-o dinainte şi nici nu i-a cerut permisiunea. Există câteva puncte important de remarcat în legătură cu această căsătorie:

- Numai Qur'anul a fost de bază, ca gardian sau martor.
- S-a abolit un obicei barbar care echivala o relaţie de sânge cu o relaţie adoptivă, în care tatăl nu se putea căsători cu fosta soţie sau văduvă a fiului adoptiv.
- Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) obişnuia să le răspundă foarte mândră celorlalte Mame ale Credincioşilor că această căsătorie a ei cu iubitul ei Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) nu a fost oficiată de familia ei, ci de Allah sus în Ceruri.
- Când ipocriţii l-au criticat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pentru căsătoria lui, AllahPreaînaltul a replicat:
-

„Nu este nici un păcat pentru Profet întru ceea ce i-a poruncit Allah. Aceasta este Legea lui Allah pentru aceia care au fost mai înainte. Porunca lui Allah este o hotărâre hărăzită. Aceia care transmit mesajele lui Allah şi se tem de El şi nu se tem de nimeni afară de Allah [să ştie că] Allah este de ajuns pentru a ţine socoteala [la toate].'' (Surat Al-'Ahzab:38-39)

Şi pentru a clarifica mai mult cele mai subtile puncte, a revelat versetul care fac parte, din nou, din Surat Al-Ahzab:

„Muhammed nu este tatăl nici unuia din bărbaţii voştri, ci el este Trimisul lui Allah şi încheietorul Profeţilor, şi Allah este Atoateştiutor." (Surat Al-'Ahzab:40)

Cu acest prilej, Allah Preaînaltul a revelat porunca, clarificând poziţia fiilor adoptaţi astfel:

„Şi nici nu i-a făcut pe copiii voştri înfiaţi să fie asemenea fiilor voştri. acestea sunt cuvinte ce ies din gurile voastre. , însă Allah spune Adevărul şi El îl călăuzeşte [pe om] pe drumul cel drept. Chemaţi-i după părinţii lor, căci astfel este mai cu dreptate faţă de Allah." (Surat Al-'Ahzab:4-5)

Cu ocazia acestei căsătorii, Allah a destăinuit o revelaţie cu privire la Hijab şi de asemenea a clarificat că nici un bărbat nu se poate căsători cu vreuna din Mamele Drept-credincioşilor după Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Aceste două porunci au fost revelate în versetul aceleiaşi Sure:

„O, voi cei care credeţi! Nu intraţi în casele Profetului decât dacă vi se dă vouă încuviinţare, pentru o mâncare, fără să aşteptaţi prepararea ei. Dar dacă sunteţi chemaţi, atunci intraţi, însă după ce aţi mâncat, împrăştiaţi-vă, fără a zăbovi la poveşti. Aceasta i-ar pricinui neplăcere Profetului şi el s-ar ruşina de voi [să vă poftească să ieşiţi], însă Allah nu se ruşinează [să vă spună] adevărul. Iar dacă le rugaţi pe ele pentru un lucru, atunci rugaţi-le de după o perdea. Aceasta este mai curat pentru inimile voastre şi pentru inimile lor. Şi nu se cade ca voi să-i pricinuiţi vreo neplăcere Trimisului lui Allah, nici să vă căsătoriţi vreodată cu soţiile sale, după el. Acesta ar fi pentru Allah un mare [păcat].” (Surat Al-‘Ahzab:53)

***

‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) spune că în termenii valorii şi poziţiei, Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) era egala ei. A spus că nu văzuse niciodată o altă persoană care să fie atât de dornică să se apropie de Allah Preaînaltul. Pentru a câştiga apropierea de El, era mult mai darnică decât majoritatea, iar comportamentul ei generos cu rudele era impecabil. Când ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost acuzată pe nedrept, întreaga Medina a fost contaminată cu batjocuri şi vorbe murdare; de fapt, chiar şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost dezorientat. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a întrebat-o pe Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) care era părere ei despre ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!). Caracterul nobilul al acestei femei este dezvăluit de răspunsul ei; ea a răspuns imediat că nu doreşte să fie implicată şi nu doreşte să-şi spurce şi să-şi păteze urechile, ochii şi limba cu asemenea acuzaţii îngrozitoare. Jurând pe Allah a spus ea, o găsea pe ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) ca fiind cu adevărat o femeie cu frică de Dumnezeu şi cu un caracter exemplar. A găsit în ea cele mai minunate trăsături ale integrităţii, sincerităţii şi onestităţii. A spus că nu văzuse la ea nimic altceva

în afară de bunătate şi virtute. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat că Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a profitat foarte repede de situaţie şi a lansat remarci defavorabile despre ea, pentru că până la urmă, într-un fel, erau rivale. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) spune că nu a uitat niciodată faptul că Zeineb a stat alături de ea în cele mai grele momente ale vieţii ei, când aproape toată lumea se întorsese împotriva ei.

Odată Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) o numit-o pe Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) evreică şi acest lucru l-a mâhnit profund pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). De fapt, el a fost atât de supărat, încât a încetat să mai vorbească cu ea. Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a simţit vinovată şi şi-a dat seama că făcuse o gravă greşeală şi-l ofensase pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). În cele din urmă, i-a cerut ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!) să pledeze cazul ei faţă de el şi să-i spună că se căia sincer; ea era singura care putea discuta cu el într-o manieră aşa directă. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a vizitat-o pe ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), ea a căutat un moment oportun şi a adus vorba de acest subiect, pledând cazul pentru Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!). Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie

asupra lui!) a iertat-o şi viaţa de familie a revenit la normal.

Când Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit, ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi-a amintit o ocazie când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că dintre Mamele Drept-credincioşilor, prima care se va întâlni cu el în Viaţa de Apoi, cea care ,,avea mâinile cele mai lungi”. Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) era scundă în comparaţie cu celelalte şi implicit mâinile-i erau scurte. Toate femeile au luat afirmaţia add literam şi au început să-şi măsoare braţele. Abia la moartea lui Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) şi-au dat seama ce însemna aceasta. Însemna într-adevăr că persoana cu braţele cele mai lungi era persoana cea mai generoasă sau darnică, care se gândea numai cum să-i mulţumească pe alţii. Exista o profeţie implicită în această afirmaţie, care s-a clarificat când Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit. Însemna că ea-l va întâlni în Paradis înaintea celorlalte. Şi ea a murit înaintea oricăreia dintre soţiile Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus că Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a muncit cu propriile-i mâini şi ceea ce a câştigat astfel, a cheltuit în lucrări de caritate. Ea spune că era cu frică de Dumnezeu, dreaptă şi

adepta cumpătării. Toate acţiunile ei aveau ca scop mulţumirea lui Allah Preaînaltul. Uneori putea să-şi piardă firea, dar imediat se căia şi îşi cerea iertare. Avea un suflet curat şi niciodată nu avea resentimente ori ranchiună.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) avea un program foarte bine organizat. După rugăciunea 'Asr, vizita diferite locuinţe pentru a se interesa despre bunăstarea femeilor familiei sale. Era întotdeauna foarte corect în atenţia pe care le-o acorda acestora şi timpul pe care-l petrecea cu fiecare dintre ele. Odată Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a primit o miere mai specială de la o rudă şi s-a întâmplat ca aceasta să fie preferata Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Ori de câte ori i-o oferea, el petrecea un timp mai îndelungat în locuinţa ei, pentru că dura să o savureze cu adevărat şi să se bucure de ea. Celelalte soţii s-au simţit nerăbdătoare şi neliniştite aşteptându-şi rândul. Atunci, 'Aişah, Saudah şi Hafsah (Allah să fie mulţumit de ele!) au pus la cale un plan. Fiecare dintre ele urma să-i spună că gura lui mirosea deosebit. Şi dacă toate i-ar spune acelaşi lucru, cu siguranţă le-ar fi crezut şi şi-ar fi dat seama că singurul lucru care i-ar fi putut cauza un miros neplăcut ar fi fost mierea pe care tocmai o servise. Din moment ce era foarte

preocupat de igiena personală, cu siguranţă ar fi încetat să mai mănânce mierea. Desigur că cele trei Mame ale Credincioşilor au făcut ce au făcut, nu din răutate, ci pentru că-l iubeau şi doreau ca el să vină la ele mai devreme. De fapt, chiar Allah Preaînaltul vorbise despre ele în Qur'an cu cele mai înalte cuvinte de respect.

„O, voi soţii ale Profetului! Voi nu sunteţi ca nici una dintre femei." (Surat Al-'Ahzab:32)

Şi s-a întâmplat exact cum au plănuit; Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a manifestat dezgust faţă de miere şi a hotărât să nu o mai mănânce vreodată. În cazul unei persoane obişnuite, aceasta nu ar fi fost o problemă. Dar Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a jurat să nu aibă ceva ce nu fusese de fapt interzis de Allah Preaînaltul; acest lucru ar putea conduce orice adept al său să-şi interzică de asemenea ceva ce nu a fost interzis de Allah.

Astfel că Allah l-a mustrat:

„O Profetule! De ce îţi opreşti tu ceea ce Allah ţi-a îngăduit,, căutând mulţumirea soaţelor tale? Allah, doară, este Iertător [şi]

Îndurător [Ghafur, Rahim]." (Surat At-Tahrim:1)

Ca rezultat, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a rupt angajamentul pe care-l luase şi a îndeplinit penitenţă pentru aceasta, în conformitate cu poruncile lui Allah.

***

Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!) a făcut o mică moschee în colţul casei ei şi obişnuia să petreacă o bună parte din timp acolo, în rugăciune şi meditaţie. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se ruga şi el acolo, uneori. Ea credea cu tărie în căutarea sfatului la Allah prin rugăciune şi implorare, înainte de a lua vreo hotărâre. Toate marile decizii ale vieţii ei au fost luate în acest fel. De fapt, chiar şi când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a cerut-o în căsătorie, ea s-a întors la rugăciune pentru îndrumare.

Această femeie dreaptă a murit în timpul califatului lui 'Omar Faruq (Allah să fie mulţumit de el!), la vârsta de 53 de ani. Când a realizat că era pe cale să-şi întâlnească Creatorul, le-a spus oamenilor din jurul ei că deja îşi pregătise un

giulgiu pentru ea. Dacă ‘Omar Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) îi trimite unul pentru ea, unul ar trebui folosit, iar celălalt ar trebui dat ca milostenie. A fost o femeie atât de decentă, încât în faţa corpului ei neînsufleţit a fost trasă o perdea, chiar dacă era învelită într-un giulgiu.

‘Omar Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) a condus rugăciunile funerare şi toate rudele ei apropiate – Osamah bin Zeid, Muhammed bin ’Abdullah bin Geahş, ’Abdullah bin Abi Ahmed bin Geahşşi Muhammed bin Talhah bin ’Abdullah (Allah să fie mulţumit de ei!) – au coborât în mormânt pentru a o aşeza cu blândeţe în ultimul ei loc de odihnă, în Jannat-ul Baqi.

„O, tu suflet liniştit! Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat. Şi intră între robii Mei. Şi intră în Raiul Meu ”(Surat Al-Fajr:27-30)

Giuwayriyah bint Harith

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea Lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Allah mi-a ordonat să mă căsătoresc numai cu femei ale Paradisului.”

‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus:

„Nu am văzut nicio femeie cu excepţia lui Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!), care să devină o sursă de binecuvântare pentru oamenii tribului ei, (Allah să fie mulţumit de ea!), pentru că sute de oameni au fost eliberaţi din sclavie datorită acţiunilor sale.”

Islamul începuse să se răspândească rapid şi o mare parte a Peninsulei Arabe se afla sub influenţa sa încă din anul al- 5-lea după Hijrah. Medina devenise, până în acea perioadă, centrul unui stat Islamic stabil şi care se extindea rapid. Forţele islamice se aflau într-un progres triumfal, inspirat de puterea spirituală.

Tribul lui Banu Khuza'ah era înţelegător faţă de cauza Islamului şi faţă de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), cu excepţia uneia din ramurile lui, Banu Mustalaq, care plănuise să atace Medina. Căpetenia acestui trib era Harith bin Abi Dharar, care era un bărbat arogant, ameţit de propria putere şi bogăţie. Avea o fiică frumoasă, Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!), care se născuse chiar înainte de apariţia Islamului. Ea a fost crescută în mijlocul luxului şi avea rafinamentul şi graţia unei prinţese. Inteligentă şi înţeleaptă, ea stăpânea limbajul şi stilul literar. Aceasta era o realizare foarte apreciată de arabii contemporani. Ea a avut o căsătorie fericită cu unul dintre tinerii în tribului Banu Khuza'ah, Musafa' bin Safwan.

***

În această perioadă, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a primit veşti că Harith bin Abi Dharar făcea pregătiri amănunţite pentru atacarea forţelor musulmane la Medina. Astfel, el a trimis pe unul din cei mai de încredere Companioni, Buraidah bin Haseeb (Allah să fie mulţumit de el!), să cerceteze situaţia şi să aducă fapte şi informaţii despre inamic, în scopul realizării unei strategii potrivite. Buraidah (Allah să fie mulţumit de el!) s-a întâlnit cu Harith şi mulţi alţi oameni importanţi care-i erau apropiaţi. El a observat că acolo era multă activitate şi că tinerii erau ocupaţi cu pregătirile de război. Erau şi multe arme care puteau fi văzute şi din discuţiile cu oamenii, era evident că plănuiau să meargă la război. Buraidah (Allah să fie mulţumit de el!) s-a întoars şi l-a informat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) despre tot ceea ce văzuse şi auzise. Forţele musulmane erau acum alertate de liderul lor şi începuseră şi ele să se pregătească de bătălie. Într-o clipă, o armată de 700 de oameni era gata de plecare, sub conducerea generalului lor, însuşi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) l-a însoţit în acest marş.

Marisa' era un important punct strategic pentru tribul Banu Mustalaq, întrucât era sursa

care-i alimenta cu apă potabilă, ca şi pentru alte scopuri. Forţele musulmane au ajuns în această importantă poziţie şi au trimis un mesaj celor din Banu Mustalaq, să accepte Islamul. Dacă acceptau, puteau continua să locuiască în pace şi siguranţă pe pământurile lor, ca şi înainte. Dar în loc să accepte Islamul, ei au ieşit pe câmpie şi au declarat război. Unul dintre soldaţii din Banu Mustalaq a tras o săgeată care s-a înfipt în corpul unui Mujahid. S-a dezlănţuit apoi lupta sălbatică. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a ordonat trupelor sale să-şi păstreze rândurile şi să lanseze un atac unit asupra inamicului, care a fost încolţit şi nu a găsit nici o cale de scăpare. 10 oameni au fost ucişi şi aproximativ 700 au fost capturaţi. Soţul Juveriei (Allah să fie mulţumit de ea!), Musafa' bin Safwan, a fost printre cei care au fost ucişi. Printre prizonieri se aflau de asemenea şi femei. Mujahideenii au luat de asemenea, 200 de cămile şi 500 de capre.

Când au ajuns în Medina, prăzile de război au fost distribuite Mujahideenilor. Potrivit obiceiurilor acelor vremuri, bărbaţii şi femeile au fost distribuiţi ca sclavi. Giuwayriyah bint Harith (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost dată renumitului Companion al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Sabit bin

Qais Al-Ansari. Toţi cei care au văzut-o pe Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!) au rămas uimiţi de frumuseţea ei extraordinară. Crescută aşa cum a fost, în una din cele mai importante familii ale vremii, nu era numai frumoasă, dar şi graţioasă, elegantă şi elocventă. Cu prima ocazie, ea s-a dus la Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi şi-a pledat cazul. I-a spus că era fiica unei căpetenii şi obişnuia să dea ordine. Datorită unor circumstanţe nefericite a ajuns în această situaţie fără scăpare. De pe un tron de aur căzuse în praf. Ea fusese dată lui Sabit bin Qais Al-Ansari pentru răscumpărarea cu aur; dar de unde putea lua ea aurul pentru a-l oferi în schimbul eliberării ei? Cum putea oare să trăiască viaţa unui sclav? A pledat pe lângă Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să ia în considerare situaţia jalnică şi disperată în care se afla.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost mişcat de cererea ei tristă şi a întrebat-o dacă i-ar place să trăiască femeie liberă şi să facă parte din familia lui, dacă el i-ar plăti răscumpărarea. Ea nu visase la o asemenea ofertă. Emoţionată profund de acestă neaşteptată ridicare a poziţiei ei, a exclamat că ar fi mai mult decât bucuroasă să accepte. A fost eliberată şi jurând supunere în Islam, ea s-a căsătorit cu

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Când Mujahideenii au auzit de convertirea ei şi de căsătoria cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), au eliberat şi ei toţi sclavii tribului Banu Mustalaq. Aşadar, în acest fel, nu numai că a devenit liberă, ci a devenit de asemenea Mamă a Credincioşilor. Această faptă a ei a avut neaşteptatul rezultat al eliberării din sclavie a întregului ei trib. Şi astfel, Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a devenit o sursă a binecuvântărilor pentru tribul ei.

***

Când ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a văzut-o pentru prima dată pe Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a exclamat că era frumoasă ca o zână. Cu altă ocazie, ea a spus că ajunsese să vadă o femeie care s-a dovedit a fi o asemenea sursă enormă de binecuvântări pentru poporul ei. Prin intermediul ei, Allah Preaînaltul a binecuvântat 100 de familii ale tribului ei cu libertatea.

Înaintea căsătoriei cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) numele ei a fost Barah, însă Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a

schimbă în Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!). Zeineb bint Geahş, Zeineb bin Umm Selemeh şi Maimunah bint Harith s-au numit de asemenea Barah, însă Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a schimbat şi lor numele.

În cartea sa, „Dala'l An-Nabuwwah", Imam Beihaqi a citat-o pe Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!), spunând că, cu trei zile înaintea sosirii Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), ea a zărit luna venind spre ea din direcţia Medina şi căzând în poala ei. Ei nu-i plăcea să vorbească despre asta nimănui, dar când au fost cuceriţi şi ea luată prizonieră, a sperat că visul ei se va împlini. Apoi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a eliberat-o şi ulterior s-a căsătorit cu ea.

În cartea sa, „Siyar A'lam Nubala", Imam Zehebi o citează, spunând că atunci când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a căsătorit cu ea, era o fată de douăzeci de ani. Imam Zehebi adăugă faptul că era o femeie extrem de frumoasă.

Ceva mai târziu, tatăl ei şi toţi bărbaţii care fuseseră eliberaţi cu ocazia căsătoriei ei s-au prezentat în faţa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi au acceptat Islamul ca religie a lor. Astfel, Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!) fost

binecuvântată cu o dublă onoare – prima, eliberarea concetăţenilor ei din sclavie şi apoi aducerea lor pe calea Islamului.

***

În marea majoritate a timpului, ea putea fi găsită absorbită în rugăciune. Odată, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a plecat de acasă, a găsit-o adâncită în meditaţie. La întoarcere, după-amiază, a găsit-o încă în exact aceeaşi poziţie de rugăciune şi implorare. El a întrebat-o dacă se rugase continuu de când plecase el. Când ea i-a confirmat, el a întrebat-o dacă i-ar place să înveţe patru fraze care i-ar putea aduce mai multe recompense de la Allah, decât toate rugăciunile de dimineaţă. Apoi a învăţăt-o următoarea frază:

„ Cât de perfect este Allah şi Îl laud pentru numărul creaţiilor Sale şi mulţumirea Sa şi pentru greutatea Tronului Lui şi pentru măsura Vorbelor Sale."

Atât Muslim cât şi Abu Dawood au citat-o pe Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!), povestind un incident similar asemănător celui de mai sus. Ea a spus că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) după ce o lăsa dimineaţa, recita cele patru afirmaţii de mai

sus, de câte trei ori fiecare, şi aceasta îi aducea mai multe recompense de la Allah Preaînaltul decât toate rugăciunile de dimineaţă ale ei.

Ibn Sa'd a menţionat că din pământurile luate după Bătălia Khaibar, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a oferit Juveriei (Allah să fie mulţumit de ea!) 80 wasaq[19] de curmale şi 20 wasaq de orz.

După ce a murit Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), primul calif, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a fixat o sumă egală ca să fie dată Mamelor Drept-credincioşilor pentru cheltuiala gospodăriilor lor. 'Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!), totuşi, a fixat suma de 12.000 de dirhami pentru celelalte, dar pentru Giuwayriyah şi Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ele!), el a stabilit numai 6.000 de dirhami pentru fiecare. Desigur, ele au refuzat această sumă. El explică faptul că celelalte au luat dublu datorită emigrării. Ele au fost nemulţumite şi l-au acuzat că ar acorda întâietate celorlalte. Apoi 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a atras atenţia că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia să nu facă nici o diferenţă şi împărţea totul în mod egal între soţiile lui. Aşa încât 'Omar

[19] 1 wasaq reprezintă aproximativ 124 kg

bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!) a hotărât revocarea deciziei şi le-a oferit tuturor o sumă egală de 12.000 de dirhami.

Giuwayriyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit la vârsta de 65 ani, în Rabi'ul-Awwal, în anul 50 după Hijrah, în timpul califatului lui Mu'awiyah bin Abi-Sufyan. Guvernatorul Medinei, Marwan bin Hakam a condus rugăciunea funerară şi a fost înmormântată în Gennet-ul Baqi'.

„O, tu suflet liniştit! Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat. Şi intră între robii Mei. Şi intră în Raiul Meu "(Surat Al-Fajr:27-30)

Safiyyah bint Huyayi

رضي الله عنها

Profetul Muhammed (Pacea şi binecuvântarea Lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Fără îndoială, tu eşti fiica unui Profet, unchiul tău este Profet şi tu eşti soţia unui Profet.”

Ṣafiyyah bint Huyayi a fost fiica preferată a lui Huyayi bin Akhtab, căpetenia tribului Banu Nazir. Mama ei era Barah bint Şamwal, sora lui Rafa'ah bin Şamwal. Ea a fost căsătorită prima oară cu Salam bin Mashkam, dar s-au despărţit curând pe motivul incompatibilităţii. Al doilea ei soţ Kananah bin Rabi' bin Haqiyq, a fost ucis în Bătălia din Khaibar, iar ea luată prizonieră de război. Unul dintre Companioni, Dahyah Kalbi (Allah să fie mulţumit de el!) i-a cerut Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o fată sclavă, iar el i-a dat libertatea de a-şi alege singur. El o ales-o pe Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!). Ceilalţi i-au sugerat, că din moment ce era fata căpeteniei, ar trebui s-o păstreze pentru el şi să-i dea lui Dahyah Kalbi (Allah să fie mulţumit de el!) o altă sclavă. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a făcut întocmai cum i-au sugerat; apoi a decis s-o elibereze şi s-a căsătorit cu ea.

De asemenea, mai există şi o altă tradiţie. Wahşi bin Harb (Allah să fie mulţumit de el!) a relatat cum Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a întrebat care este părerea lor despre Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!). Ei i-au spus că este mai potrivită pentru el şi mai

bună dintre celelalte. Astfel el a eliberat-o şi a luat-o în căsătorie.

Sirat Ibn Hişam, Dalail An-Nabuwwah de Beihaqi şi Dalail An-Nabuwwah de Asbahani – au semnalat ceea ce Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a avut de spus despre viaţa ei, înainte de căsătoria cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Tatăl ei şi unchiul din partea tatălui, Abu Yasir, o iubeau foarte mult şi obişnuiau să locuiască în Medina. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a emigrat şi a sosit acolo, prima dată a locuit în valea Banu 'Amr bin 'Auf şi atât tatăl ei cât şi unchiul s-au dus să-l vadă. La întoarcere, amândoi păreau obosiţi, sătui şi dezamăgiţi. Nu i-au dat atenţie deloc, ceea ce era foarte neobişnuit pentru ea. Era neliniştită de ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Unchiul ei l-a întrebat pe tatăl ei dacă acesta era acelaşi bărbat. A jurat pe Dumnezeu că era cu siguranţă acelaşi. Unchiul ei a vrut să-i confirme din nou dacă era acelaşi bărbat şi dacă îl recunoscuse. Din nou, tatăl ei i-a răspuns afirmativ. Apoi, unchiul ei l-a întrebat despre părerea lui sinceră asupra străinului. Tatăl ei a răspuns că l-ar trata întotdeauna pe acest om ca pe un duşman. Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a auzit acea conversaţie secretă, plină de invidie şi răzbunare şi a fost şocată.

Timpul a trecut şi Tratatul de la Hudaibiah a fost semnat. După aceea, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a întors, Quraişii i-au interzis să intre în Mekka. Vestea că musulmanii s-au supus şi că au acceptat un tratat nedrept s-a răspândit extraordinar de repede, în întreaga Peninsulă Arabă. Oamenii a crezut le-au slăbit puterile, au fost disperaţi şi şi-au pierdut repede speranţa. Când evreii din Khaibar au auzit această veste, au crezut că acesta este momentul potrivit să lovească şi au început să se pregătească să atace Medina. I-au invitat pe toţi evreii din împrejurimi să-şi unească forţele cu ei. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a auzit despre pregătirile de război ale evreilor din Khaibar, i-a luat cu el pe aceiaşi 400 de oameni care plecaseră cu el să îndeplinească 'Umrah, dar nu aveau voie în interiorul Mekkăi, după tratatul de la Hudaibiah. Femeile făceau şi ele parte din acest grup de pelerini. El s-a întors de la Hudaibiah în luna Dhul-Hijjah şi a plecat spre Khaibar cu armata sa în primele zile ale lunii Muharram. Când a zărit Khaibar, a ordonat armatei sale să se oprească chiar acolo şi şi-a ridicat braţele în implorarea lui Allah. Ori de câte ori călătorea, avea obiceiul să recite această rugăciune când ochii lui zăreau pentru prima dată un oraş.

„O Allah, Domnul celor şapte ceruri şi a tot ceea ce adăpostesc ele, Domnul celor şapte pământuri şi a tot ceea ce acestea poartă, Domnul şeitanilor şi al tuturor celor pe care ei îi rătăcesc, Domnul vânturilor şi a tot ceea ce acestea mătură. Îţi cer bunătatea acestei aşezări, bunătatea locuitorilor ei şi toată bunătatea ce se găseşte în ea şi caut adăpost la Tine de tot răul acestei aşezări, de răul locuitorilor săi şi de tot răul ce se găseşte în el."

Era amurg când au ajuns la Khaibar. El a ridicat tabăra cu armatele sale pe câmpiile aflate chiar la periferia oraşului. Aceasta a fost, din nou, o strategie specifică lui; ori de câte ori îşi conducea oamenii într-o bătălie, plănuia să ajungă acolo până la lăsarea serii. Însă avea convingeri atât de ferme, încât nu ar fi atacat niciodată inamicul în timpul nopţii, cu scopul de a-l lua pe nepregătite.

Armata musulmană şi-a ridicat tabăra chiar în afara Khaibarului, iar oamenii oraşului nu ştiau nimic despre asta. Când s-au trezit dimineaţa şi au început să meargă fiecare la treburile lor gospodăreşti obişnuite, au fost şocaţi să vadă o întreagă armată campată chiar în pragul uşii lor.

Curând după rugăciunea Fajr (zorii zilei), Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a ordonat Mujahideenilor să

avanseze şi să atace. Evreii din Khaibar au început să se împrăştie spre casele lor. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a văzut fugind, a strigat:

„Allah este Mare, Khaibar este abandonat, Khaibar este sfărâmat, Khaibar este distrus şi ruinat!"

Din mila lui Allah Atotputernic, musulmanii au triumfat şi toate forturile Khaibarului au fost luate. Tatăl Safiyyei (Allah să fie mulţumit de ea!), Huyayi bin Akhtab, a fost ucis în bătălia de la Bani Quraizah. Soţul ei, Kananah bin Rabi'ah bin Haqiyq, a fost capturat şi ucis pentru vina unei proaste guvernări. Iar Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost făcută prizonieră de război.

Lui Dahyah Kalbi (Allah să fie mulţumit de el!) i-a fost dată posibilitatea de a-şi alege o sclavă pentru el şi el a ales-o pe Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!). Unul dintre Companioni a sugerat că ar fi mai bine dacă Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ar păstra-o pe Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!), fiica unui lider şi unei căpetenie, pentru el însuşi şi i-ar da o altă sclavă lui Dahyah Kalbi (Allah să fie mulţumit de el!). Atunci, el a ales-o pe sora soţului Safiyyei, Kanana bin Rabi'ah. Profetul a eliberat-o apoi pe Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi s-

a căsătorit cu ea. Zestrea ei a fost libertatea ei, scrie Hafiz Ibn Qayyam.

În călătoria de întoarcere la Medina, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a aşezat tabăra împreună cu armata sa, la 12 mile depărtare de oraş. Una dintre *Sahabiyat* (companioane), Umm Salim Al-Ansariah, a îmbrăcat-o pe Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) în gătelile de nuntă.

În cartea sa, „Sirah A'lam Nubelaa", Imam Zehebi descrie calităţile şi caracterul Safiyyahei (Allah să fie mulţumit de ea!). El spune că ea era nobilă, atât prin naştere, cât şi prin natura sa; era cu teamă de Dumnezeu, inteligentă, frumoasă, răbdătoare, tolerantă şi demnă. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a văzut semnul unei răni chiar deasupra ochiului ei, a întrebat-o cum se rănise. Ea i-a spus că visase cum luna coborâse în poala ei. Când i-a spus soţului despre vis, el a pălmuit-o rău şi i-a spus că aceasta însemna că era îndrăgostită de regele Yathribului. Când s-a căsătorit cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea 17 ani.

Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a călătorit în compania Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) de la Khaibar la Medina. Ea a spus că nu a întâlnit

niciodată o persoană care să fie mai rafinată şi manierată decât el. Era întotdeauna agreabil şi se purta ca un adevărat domn. Când oamenii din Medina au auzit de apropierea sa, au ieşit să-l felicite pe el şi armata lui victorioasă. Chipurile musulmanilor străluceau de fericire, iar cele ale ipocriţilor, erau deprimate şi întunecate. Toate Mamele Drept-credincioşilor aşteptau nerăbdătoare în locuinţele lor să-l întâlnească pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi să-l felicite pentru această mare victorie. Când a sosit vestea că s-a căsătorit cu tânăra şi frumoasa fiică al conducătorului evreu, ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a simţit o puternică durere de gelozie feminină, ceea ce nu era decât ceva natural. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), nu a considerat potrivit să-şi ia noua mireasă la niciuna din casele soţiilor lui. S-a dus direct la casa lui Harithah bin Nu’man Al-Ansari şi a rămas acolo. Femeile din Medina au venit acolo pentru a o întâlni pe Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!); şi toate aveau numai cuvinte de laudă pentru ea.

După ce s-a odihnit pentru un timp, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a dus la fiica sa, Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi şi-a întâlnit dragii nepoţi, Hasan şi Husein. După aceea, a vizitat fiecare soţie

în parte şi s-a interesat de bunăstarea lor. A găsit o anumită înstrăinare şi răceală în comportamentul ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!), dar s-a gândit să ignore acest lucru pentru moment. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) după o vreme, s-a hotărât s-o viziteze pe noua mireasă în locuinţa lui Harithah bin Nu’man Al-Ansari. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a cerut apoi părerea despre Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!). ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), încă tulburată de gelozia ei feminină, i-a răspuns rezervată că o văzuse pe evreică. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a mustrat-o cu blândeţe, spunând că Safiyyei (Allah să fie mulţumit de ea!) nu ar trebui să i se mai spună evreică, de vreme ce acceptase Islamul.

‘Aişah şi Hafsah (Allah să fie mulţumit de ele!) erau prietene foarte apropiate, iar cea din urmă era singura persoană în care prima putea să aibă deplină încredere. De fapt, dragostea profundă pe care ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) o avea pentru Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a făcut-o să-şi exprime sentimentele într-o aşa manieră.

***

Imediat ce Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a mutat în locuinţa ei, a dat dovadă de o educaţie nobilă, adoptând o atitudine plăcută şi prietenoasă cu celelalte Mame ale Credincioşilor. Ea a adus din Khaibar bijuterii scumpe de aur şi le-a prezentat celorlalte soţii. O iubea pe fiica preferată a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi i-a dat cadou cercei de aur. A făcut tot posibilul să câştige un loc în sufletele ’Aişei şi Hafsei (Allah să fie mulţumit de ele!), pentru că şi-a dat seama că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le preţuia şi le iubea foarte mult. Ea a relatat că odată i-a spus acestuia că Hafsah (Allah să fie mulţumit de ea!) o tachina, numind-o fiică de evreu.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus că ar fi trebuit să-i spună Hafsei (Allah să fie mulţumit de ea!) că nu putea fi mai bună decât ea; soţul ei era Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), părintele ei era Harun (Pacea fie asupra lui!) şi unchiul ei era Musa (Pacea fie asupra lui!).[20]

Altădată ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a vorbit despre Safiyyah (Allah să fie

[20] Acest hadis are un sens figurat, referirea fiind făcută pentru arborele genealogic al Safiyyei.

mulţumit de ea!) în termeni foarte compromiţători. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus că, dacă expresiile pe care le-a folosit ar fi fost aruncate într-un ocean, ar fi putut să-l amărască în întregime.

***

O întâmplare despre Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) este menţionată în *Sahih Al-Bukhari*. În timpul ultimelor 10 zile din Ramadhan, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se afla în I'tikaf (izolarea în moschee), ea s-a dus să-l viziteze. După aceea, când ea s-a ridicat să plece, s-a ridică şi el şi a însoţit-o afară. Doi dintre Al-Ansari l-au văzut vorbind cu ea şi l-au salutat.

El le-a spus să se oprească şi le-a explicat că femeia era soţia lui şi venise să-l viziteze.

Ei lăudându-l pe Allah, au spus: *„SubhanAllah, O, Profet al lui Allah!".* Şi s-au supărat că acesta simţise nevoia să-şi explice acţiunile.

El a răspuns că Satana poate deveni parte a oamenilor în aşa măsură încât poate curge prin corp o dată cu sângele. A adăugat că nu dorea ca Satana să semene suspiciuni necurate în inimile lor.

***

Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a acordat foarte mult timp citirii Nobilului Qur'an şi efectul acestuia asupra sufletului ei a fost atât de intens, încât datorită fricii de Allah, lacrimile îi curgeau pe obraji şi plângea în hohote.

În Qur'an, Allah spune că adevăratul credincios este acela a cărui inimă începe să tremure când numele lui Allah Preaînaltul este menţionat înaintea lui. Şi când ascultă citirea versetelor Nobilului Qur'an, credinţa lui creşte. Dacă numele lui Allah Atotputernicul este pronunţat, iar inima lui nu tresare cu teamă, dacă versetele Nobilului Qur'an sunt recitite şi acesta nu găseşte bucurie în a le asculta, atunci este momentul să înceapă să se îngrijoreze de starea credinţei sale şi a încrederii în Allah.

Abu Nu'aym Asbahani a scris în cartea sa „Hiliyyahul-Awlia" că odată, câţiva Companioni s-au adunat în locuinţa Mamei Credincioşilor Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!), l-au pomenit pe Allah, au recitat Nobilul Qur'an şi au făcut rugăciune voluntară. Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) le-a spus acestora că rugăciunea lor voluntară, recitarea şi amintirea lui Allah

Preaînaltul erau toate bune, dar ar trebui să şi lăcrimeze cu frică de Allah.

De fapt, dacă teama de Allah este adânc înrădăcinată în inima cuiva, atunci involuntar, lacrimile vor începe să curgă şi adevărul este că într-adevăr aceste lacrimi ale căinţei sunt cele care curăţă şi purifică sufletul; şi sunt de nepreţuit în ochii lui Allah Atotputernicul. Ochii care varsă aceste lacrimi vor merge în Paradis, pentru că sunt dovada intensităţii şi pasiunii iubirii pentru Allah.

***

Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost o femeie extrem de tolerantă, răbdătoare, drăgăstoasă şi bună la suflet. Imam Zehebi a relatat un eveniment din viaţa ei, în cartea sa, „Siyar A'lam Nubala". A spus că Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea o sclavă care s-a dus la califul 'Omar Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) şi i-a spus că în ciuda faptului că stăpâna ei se convertise la Islam, ea încă mai celebra Sâmbata Sabbatului a evreilor; şi de asemenea, păstrase relaţii bune cu evreii. Califul s-a întâlnit cu Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi a întrebat-o în legătură cu aceste două acuzaţii. Ea a răspuns că după ce Allah le-a spus musulmanilor despre sfinţenia şi binecuvântările zilei de Vineri,

a încetat să mai acorde importanţă Sâmbetei. Cât despre relaţiile ei cu evreii, aceştia erau rudele ei şi ea urma legile lui Allah şi ale Trimisului Său, de a menţine bune relaţii cu apropiaţii. Pentru că erau şi ei oameni, meritau un tratament îngăduitor şi bun din partea ei.

Ea a descoperit apoi mai târziu că sclava ei a fost cea care-i spusese aceste poveşti califului ‘Omar Faruq (Allah să fie mulţumit de el!). A întrebat-o de ce făcuse acest lucru. Fata i-a răspuns foarte nevinovată şi emoţionată, că Satana a fost cel care a stârnit-o.

Ea a eliberat-o imediat pe fată. Aşa cum Allah spune:

„Care dau milostenii atât atunci când au parte din belşug, cât şi atunci când sunt la necaz, care-şi stăpânesc mânia şi care iartă oamenilor, căci Allah îi iubeşte pe cei care plinesc fapte bune.” (Surat Al-Imran:134)

Ea era extrem de informată şi petrecea marea majoritate a timpului recitând Nobilul Qur’an, din care ştia pe de rost mai multe Sure. După ce a trăit o viaţă foarte plină, a murit în anul 50 după Hijrah, în timpul califatului lui Mu’awiyah (Allah să fie mulţumit de el!) şi a fost

înmormântată în Gennet-ul Baqi'. A lăsat 100.000 de dirhami, care au fost distribuiţi după dorinţa ei.

„O, tu suflet liniştit! Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat. Şi intră între robii Mei. Şi intră în Raiul Meu "(Surat Al-Fajr:27-30)

Umm Habibah Ramlah Bint Abi Sufyan

رضي الله عنها

Arătând spre Amir Mu'awiyah (Allah să fie mulţumit de el!) şi Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!), Trimisul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Pe Allah, îmi doresc din suflet ca ea, tu şi eu să putem bea vin curat, împreună, în Paradis."

Waraqah bin Naufil, ‘Osman bin Haweerath bin Asad, Zeid bin ’Amr bin Nafil şi ‘Ubeidullah bin Geahş au fost patru prieteni foarte abătuţi de năpasta idolatriei, care era atât de răspândită în Arabia. Deseori obişnuiau să se întâlnească şi să discute cum ar putea acest rău extraordinar să fie eradicat dintre oamenii lor. Nu puteau vorbi despre asta deschis, astfel că obişnuiau să aibă aceste şedinţe noaptea târziu, când toată lumea era liniştită şi adormită.

Erau supăraţi pentru faptul că nu numai oamenii obişnuiţi, neştiutori şi needucaţi de pe stradă erau implicaţi în această practică barbară a adorării idolilor, ci până şi nobilul trib Quraiş îşi pierduse călăuzirea spirituală. Cum putea orice om raţional să creadă că pietrele pe care ei înşişi le ciopliseră cu mâinile lor, care erau surde şi incapabile de a mişca măcar un deget, erau puternice şi puteau să-i ajute? Cum se puteau prosterna în faţa acestor pietre, să le adore din toată inima şi cu tot sufletul şi să creadă că acestea îi pot ajuta să-şi rezolve toate problemele vieţii? Oamenii obişnuiau să sacrifice animalele în faţa acestor idoli şi să mănânce carnea şi să bea sângele animalelor sacrificate! Au luat o hotărâre

într-o noapte, că ar trebui să nu se mai îngrijoreze despre aceşti oameni iraţionali, necivilizaţi şi încuiaţi şi să găsească o ieşire din această confuzie a lor. Quraişii, tribul conducător, îşi pierduse calea şi aceşti patru prieteni au decis că trebuia să găsească drumul către religia curată şi nepătată a lui Ibrahim (Pacea fie asupra lui!) pentru ei. Ei aveau puternica credinţă că aceasta era calea dreaptă şi uşoară a virtuţii şi corectitudinii, îndrumarea dată de Profetul lor din vechime Ibrahim (Pacea fie asupra lui!). Ştiau care este calea spre salvare, dar trebuiau să-şi ţină secrete gândurile şi intenţiile, pentru că adepţii practicilor barbare le-ar fi putut face viaţa foarte grea.

Au decis că trebuiau să plece şi să caute adevărul, cu orice preţ. Cu acest plan în minte, ei s-au împrăştiară de la întâlnire în diferite direcţii. Obiectivul lor era de a găsi religia Profetului Ibrahim (Pacea fie asupra lui!), în forma ei pură.

Waraqah bin Nawfel a renunţat la adorarea idolilor chiar din vremea primitivă şi a renunţat la mâncarea cărnii animalelor sacrificate în numele idolilor. Cunoştea Torah şi Ingil (Evanghelia) pe de rost.

Verişoara lui, Khadijah, l-a adus pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) la el, cu ocazia primei revelaţii din peştera Hira. Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) îl îmbrăţişase

strâns şi Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) fusese îngrozit. Soţia lui l-a consolat; recunoscând puritatea şi calităţile virtuoase ale soţului ei, i-a spus că fără îndoială va fi protejat de Allah Atotputernicul. Waraqah i-a spus apoi că fiinţa pe care o văzuse în peşteră trebuia să fi fost acelaşi Înger care adusese Mesaje de la Allah pentru primii Profeţi. El a spus că Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) trebuie să fie ultimul Trimis ales, a cărui venire fusese prezisă atât în Torah cât şi în Injil. El va fi curând ridicat la un rang înalt, întreaga naţiune se va întoarce împotriva lui şi el va fi forţat să-şi părăsească pământul natal. Waraqah i-a spus că dacă era în viaţă la momentul acela, îl va ajuta cu siguranţă şi îi va sta alături. Însă a murit înainte ca Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să se autodeclare ultimul Mesager şi Profet al lui Allah Preaînaltul.

Al doilea prieten, ‘Osman bin Haweerath bin Asad, a călătorit în Levant şi a muncit ca misionar pentru răspândirea Creştinismului. El a devenit un prieten apropiat al împăratului roman, Caesar şi în cele din urmă a fost ridicat la rangul de papă.

Zeid bin ’Amr bin Nafil, al treilea dintre aceşti companioni, nu a acceptat nici Creştinismul,

nici Iudaismul. A încetat să mai venereze idoli. A renunţat să mai mănânce carnea animalelor moarte şi să le mai bea sângele. Ura să mănânce carnea animalelor sacrificate şi deseori vorbea de religia curată a Profetului Ibrahim (Pacea fie asupra lui!). Şi el a murit înaintea proclamării lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ca Trimis al lui Allah.

'Ubeidullah bin Geahş, al patrulea prieten, din păcate, a căzut în asemenea îndoieli, încât oscila între bine şi rău, între ce să facă şi ce să nu facă. S-a căsătorit cu frumoasa, inteligenta şi bine-educata fiică a căpeteniei Quraişilor, Abu Sufyan Sakhr bin Harb.

În jurul acestei perioade, Mekka a fost zguduită de vestea că Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a respins toţi idolii şi a declarat că nu meritau să fie adoraţi, el i-a invitat pe oameni să-l adore pe Allah Preaînaltul şi a declarat că el era ultimul Său Profet şi Mesager. Conducătorii quraişilor au fost furioşi, iar comunitatea s-a împărţit în două părţi. Unii oameni au jurat supunere lui Allah Preaînaltul şi Profetului Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi au devenit musulmani. Ceilalţi au atacat valabilitatea acestei noi religii care se opunea practicilor şi credinţelor strămoşilor lor. Ei au devenit duşmanii

declaraţi ai musulmanilor şi au fost determinaţi să-i persecute şi să-i chinuiască.

Însă inteligenta şi înţeleapta fiică a lui Abu Sufyan, Ramlah, a acceptat Islamul şi la fel a făcut şi soţul ei ‘Ubeidullah bin Geahş. Cei doi fraţi ai lui, Abdullah bin Geahş şi Abu Ahmed bin Geahş au devenit de asemenea, musulmani. Cele două surori, Zeineb bint Geahş şi Hamnah bint Geahş, au intrat şi ele în sânul Islamului. Prima dintre ele s-a alăturat grupului select al Mamelor Drept-credincioşilor. Abu Ahmed bin Geahş a fost un poet orb foarte cunoscut al acelor zile şi a scris despre istoria şi realizările *Ummei* Musulmane aşa cum s-au întâmplat. Hamnah a fost soţia unuia dintre cei mai loiali Companioni ai Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Întreaga familie a fost norocoasă să asculte chemarea la Islam, însă pe când era în Abyssiniah, ‘Ubeidullah a avut ghinionul să respingă Islamul, după ce-l acceptase. A devenit un renegat şi un eretic şi s-a întoars la creştinism. A început să bea şi a murit în aceeaşi credinţă. Totuşi, soţia lui, Ramlah (Allah să fie mulţumit de ea!) a rămas credincioasă Islamului; de fapt, dragostea şi sprijinul ei pentru acesta au devenit mai puternice. Şi în cele din urmă, ea s-a alăturat Mamelor Drept-credincioşilor. Viaţa ei este o

învăţătură a loialităţii şi dedicării din iubire pentru adevăr.

***

Abu Sufyan Sakhr bin Harb a fost un conducător al Quraişlor, care i-a îndrumat pe necredincioşi în multe dintre războaiele lor. În afară de fiica lui, Ramlah,acesta a avut doi fii, Yezid şi Mu'awiyah. Amândoi au fost renumiţi pentru serviciile făcute Islamului. Ramlah a acceptat Islamul când musulmanii s-au confruntat cu o opoziţie considerabilă şi au fost persecutaţi cu cruzime. Abu Sufyan a fost un om foarte puternic, dar nu avea nici o putere asupra fiicei sale Ramlah. Mintea umană este întotdeauna liberă, deşi corpul poate fi capturat ori subjugat. Ea a fost o fată gingaşă şi neajutorată, dar nu a putut să o oprească să accepte Islamul. Ea s-a declarat deschis musulmană, iar persecuţia Qur'aişilor nu au putut-o opri sub nici o formă. Ceea ce Allah vrea, nimeni nu poate schimba, pentru că, cu siguranţă El este Atotputernic şi poate aduce pe cel mort la viaţă.

În ciuda celor mai mari eforturi ale sale, Abu Sufyan nu a putut să o convingă.

Între timp, după ce a cercetat situaţia, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie

asupra lui!) a hotărât că susţinătorii credincioşi ai Islamului au suportat destul tortura şi persecuţia din partea Quraişilor. Trebuiau să emigreze şi le-a ordonat să plece în Abyssiniah, unde conducătorul era cunoscut pentru bunătatea şi ospitalitatea faţă de refugiaţi.

Ramlah bint Abu Sufyan şi soţul ei, ‘Ubeidullah bin Geahş, se aflau în celui de-al doilea grup de emigranţi, care se îndrepta spre Abyssiniah. Aici Ramlah a născut o fetiţă pe care au numit-o Habibah; de aici înainte, Ramlah a fost cunoscută ca Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!). Astfel, zilele au trecut foarte repede pentru ea, fiind ocupată cu creşterea fiicei ei; tot timpul ei liber şi-l petrecea în rugăciune şi meditaţie.

Într-o noapte a visat că faţa soţului ei fusese desfigurată. S-a trezit cuprinsă de panică, însă era prea agitată ca să vorbească despre vis cu soţul ei. Câteva zile mai târziu, el i-a spus că la origini a fost creştin şi apoi s-a convertit la Islam. Dar de când a sosit în Abyssiniah, a început să aibă îndoieli, el ajungând la concluzia că, creştinismul oferea cel mai bun sistem de credinţe pentru a duce o viaţă de succes. Prin urmare, a renunţat la Islam şi s-a întors în braţele creştinismului. El a sfătuit-o să facă la fel şi să devină creştină.

Imediat Ramlah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi-a dat seama ce însemna visul ei. Metamorfoza figurii soţului ei de la o formă superioară la una inferioară şi mutilarea ei însemnau că acesta îşi pierduse identitatea ca musulman. Apoi ea i-a spus despre visul ei, sperând ca măcar să-i inducă în suflet teama de Allah. Însă el era deja departe, pe calea pierzaniei; nu numai faţa lui, dar şi inima-i fusese mutilată. ‘Ubeidullah nu şi-a făcut griji; de fapt, a început să bea. Era atât de dependent, încât marea majoritate a timpului era beat. Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) era acum disperată, îngrijorându-se pentru viitorul fiicei şi al ei. S-a rugat lui Allah Preaînaltul să-i dea puterea de a rămâne neabătută în credinţa ei. După câtva timp, ‘Ubeidullah a murit din cauza băuturii. Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost uşurată, desigur, dar ce trebuia să facă acum, cum avea ea să supravieţuiască? Numai două activităţi îi ocupau timpul: creşterea fiicei ei şi rugăciunile. Uneori se aduna cu celelalte femei musulmane din Abyssiniah pentru a vorbi despre ultimele progrese. Ruqayyah (Allah să fie mulţumit de ea!), fiica Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Asma bint ’Omais (Allah să fie mulţumit de ea!) şi Laila bint Abi Hashmah (Allah să fie mulţumit de ea!) erau marile femei cu care

obişnuia să-şi petreacă timpul liber. Însă şi aceste femei se întorceau curând acasă. În orice caz, erau şi alte femei cu care ea era prietenoasă.

Anii au trecut şi harta lumii Islamice s-a schimbat, ca şi istoria ei. Medina a fost atacată şi bătăliile continuau să fie purtate. Tratatul de la Hudaibiah a fost semnat şi obsesia Quraişilor pentru răzbunare a fost în cele din urmă potolită. Ei, şi mulţi alţii ca ei, credeau că acest tratat nedrept împiedica creşterea puterii şi a influenţei Islamului.

Într-o noapte, când a adormit foarte repede, a visat cum cineva a strigat-o „Mamă a Credincioşilor". Când s-a trezit, a simţit un profund sentiment de bine şi nu numai fericire, ci extaz. În acel timp, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) emigrase în Medina, şi primul Stat Islamic fusese stabilit. Cineva, în timp ce-i vorbea despre starea afacerilor în Abyssiniah, i-a spus că Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) trece prin încercări grele. Fiica unei familii nobile şi înstărite trăia de pe o zi pe alta. După ce soţul a renunţat la Islam şi a murit, fiica unei căpetenii a Quraişilor trăia în condiţii tragice. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a auzit aceasta, l-a trimis pe 'Amr bin Omayyah Adhmri

(Allah să fie mulţumit de el!) la Negeaşiy cu mesajul că dacă Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) ar vrea, putea să se căsătorească cu el.

Când Negeaşiy a primit vestea şi-a trimis sclava Abraha la Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!). Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a bucurat nespus de mult când a auzit propunerea şi nu putea înţelege cum ar putea s-o răsplătească pe aducătoarea mesajului. A fost atât de fericită, încât o recompensat-o pe Abraha cu toate bijuteriile de argint pe care le purta – brăţări, brăţări pentru glezne şi inele. Abraha i-a mai spus că ar trebui numească pe cineva ca s-o reprezinte la ceremonie. Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi-a desemnat ruda din tribul Quraiş, Khalid bin Sa'yid bin 'Aas (Allah să fie mulţumit de ea!).

Chiar în acea seară, Negeaşiy a trimis un mesaj lui Gea'fer bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!) cerându-i să-şi aducă toţi prietenii musulmani la palatul său. Când toţi musulmanii refugiaţi s-au adunat în curte, el a anunţat vestea căsătoriei lui Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!). După lauda lui Allah Atotputernicul, el a spus că primise un mesaj de la Trimisul Lui pentru a se ocupa de căsătoria lui

Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi-i dădea acesteia o zestre de 400 de dinari.

Apoi reprezentatul lui Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de el!), Khalid bin Sa'id bin 'Aas, citi jurămintele maritale şi a spus:

„Toată lauda lui Allah; Îl slăvesc, caut ajutorul Lui şi-I cer iertare. Mărturisesc că nimeni nu are dreptul de a fi adorat în afară de Allah şi Muhammed este Slujitorul şi Trimisul Său, căruia El i-a trimis Religia adevărată şi îndrumarea pe Calea cea Dreaptă, pentru a învinge toate religiile false, cu toate că politeiştilor nu le va plăcea. Am acceptat propunerea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi am căsătorit-o pe Umm Habibah bint Abu Sufyan cu el. Fie ca Allah să binecuvânteze această căsătorie şi s-o facă roditoare pentru Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!)."

Apoi Negeaşiy i-a dat 400 de dinari lui Khalid bin Sa'id. Când toţi invitaţii s-au ridicat să plece, Negeaşiy le-a ceru să rămână pentru o cină pe care a pregătit-o pentru sărbătorirea căsătoriei.

Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost atât de recunoscătoare lui Allah pentru onoarea cu care a binecuvântat-o, făcând-o una

dintre Mamele Drept-credincioşilor, încât a trimis după Abraha şi i-a dăruit o sumă de 50 de dinari. Ea a spus că din mila lui Allah acum avea destul şi şi-a cerut scuze că nu a recompensat-o corespunzător mai repede, întrucât nu avea atunci nimic în afară de micuţele bijuterii pe care i le oferise. I-a cerut lui Abraha să-şi facă haine şi bijuterii. Abraha i-a dăruit respectuos un sac mic. El conţinea parfumuri foarte scumpe, pe care Negeaşiy le-a cerut soţiilor lui să le trimită Umm Habibei (Allah să fie mulţumit de ea!). Şi Abraha i-a dăruit acesteia aceleaşi bijuterii pe care le primise mai devreme de la ea, scuzându-se pentru lipsa ei de resurse. De asemenea, a trimis un mesaj Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), spunând că a îmbrăţişat Islamul, însă ţinea acest lucru secret. Ea i-a spus lui Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) că atunci când îl va întâlni pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), cel iubit de toţi musulmanii, să-i transmită salutările sale, negreşit, acest lucru reprezentând cea mai mare favoare pe care ar putea să i-o faca ei, o biată femeie săracă.

***

Când Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) a ajuns în Medina i-a povestit Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) despre întâmplările din Abyssiniah şi despre bunătatea lui Negeaşi, şi cum fusese organizată nunta. I-a spus de asemenea despre sclava Abraha şi urările respectuoase pe care i le-a trimis lui. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost foarte încântat de mesajul ei; întorcându-i urările, s-a rugat ca Allah Preaînaltul să o binecuvânteze pe deplin. Abu Sufyan a auzit de căsătoria fiicei sale şi şi-a exprimat bucuria, în ciuda faptului că nu acceptase încă Islamul. Acesta a spus că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) era tânărul care nu-şi va pierde niciodată credinţa şi întotdeauna va fi respectat.

Când Quraişii au încălcat Tratatul de la Hudaibiah, el a revenit în Medina, pentru a reînnoi tratatul. Şi-a vizitat fiica; tocmai când era să se aşeze,Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) a înaintat repede şi a strâns salteaua uşoară care era desfăcută. El a fost surprins şi a întrebat-o dacă nu era demn de saltea ori salteaua nu era demnă de el. Ea i-a răspuns că de fapt era o saltea folosită de un Profet foarte curat şi pur şi nici un adorator de idoli nu putea sta pe ea, pentru că era curat. Din acest motiv ea a strâns-o şi a luat-o din

drumul său. Abu Sufyan a fost foarte jenat şi i-a spus că-şi uitase bunele maniere de când s-a îndepărtat de el. Ea i-a răspuns acestuia că obiceiurile Islamului au învăţat-o valori diferite şi curăţenia avea acum un nou sens pentru ea. Din moment ce el nu era familiar cu aceste concepte, s-a simţit jignit. Ea-i spuse că Îi era recunoscătoare lui Allah Preaînaltul că a îndrumat-o pe calea spre Islam. Că este surprinsă că tatăl ei, în ciuda faptului că era o importantă căpetenie a uneia dintre triburile conducătoare Quraişe, nu acceptase încă Islamul. El se afla într-o înaltă poziţie a standardelor lumeşti, însă în privinţa normelor unei religii raţionale, era chiar înapoiat. Cum putea el să adore o bucată de piatră, care era atât oarbă cât şi surdă, care nu putea nici să răspundă rugilor, dar nici să le respingă. Abu Sufyan nu a fost încântat de ceea ce i-a spus fiica sa. El a întrebat-o cum ar fi posibil ca el, în această situaţie, să întoarcă spatele unei religii pe care strămoşii lui o urmaseră de generaţii şi a părăsit casa fiicei sale.

***

Dorinţa cea mai mare a lui Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) era ca tatăl şi fratele ei să vină în sânul Islamului şi să câştige

recompensa binecuvântatului Paradis. Ea nu voia ca el să plece din această lume într-o stare de necredinţă precum Abu Jahl, Weliyd bin Mughiyrah, Aas bin Wa'il, 'Utbah bin Rabi'h şi Shaibah bin Rabi'h. Cu ocazia cuceririi Mekkăi, când Abu Sufyan şi Mu'awiyah jurară supunere lui Allah şi Profetului Său, bucuria ei nu a avut limite. Şi următorul verset a fost revelat:

„Se poate ca Allah să aducă prietenie între voi şi între aceia pe care voi i-aţi ţinut ca duşmani, căci Allah este Atotputernic şi Allah este Iertător, Îndurător [Qdir, Ghafur, Rahim]." (Surat Al-Mumtahana:7)

'Abdullah bin 'Abbas (Allah să fie mulţumit de el!) a spus că acest verset special a fost revelat cu ocazia căsătoriei lui Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Această căsătorie a influenţat căpetenii importante şi conducători cunoscuţi, ca Abu Sufyan, Mu'awiyah şi Yezid bin Abu Sufyan, să înţeleagă Islamul şi să se alăture soldaţilor Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Abu Al-Qasim bin Asakar citându-l pe Hasan (Allah să fie mulţumit de el!) a spus că odată Mu'awiyah l-a vizitat pe Profet (Pacea şi

binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) când stătea cu Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) lângă el. Când s-a întors să plece, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a strigat şi l-a invitat să stea cu ei.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus atunci că îşi dorea sincer ca ei trei să stea împreună şi să servească băutura curată a Paradisului.

Aceste cuvinte sugerau că toţi trei, cu Voia lui Allah, vor fi în Paradis. Într-un mod similar, vestea bună a Paradisului pentru Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost sugerată într-o foarte cunoscută afirmaţie a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), că i-a fost poruncit de Allah Preaînaltul să se căsătorească numai cu femei care meritau Paradisul.

Astfel, înseamnă că în această existenţă pământească, tuturor Mamelor Drept-credincioşilor le-a fost dată fericita veste că vor merge în Paradis, în Lumea de Apoi.

***

Numele lui Negeaşi, conducătorul Abyssiniei, era de fapt Ashamah, însemnând *„cadou”*. Astfel că era un om foarte generos, care oferea mereu daruri celor nevoiaşi şi săraci. Numele lui era foarte potrivit. Era un conducător

foarte îngăduitor şi blând. A devenit musulman după ce a văzut modul de viaţă Islamic al refugiaţilor din Mekka. A fost foarte bun cu ei. Nu numai că a celebrat imediat căsătoria Umm Habibei (Allah să fie mulţumit de ea!) cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), dar a găzduit şi o petrecere de nuntă şi a făcut rost de bărci pentru călătoria înapoi. Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) l-a informat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) când Negeaşiy a murit din cauze naturale. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a rugat lui Allah pentru iertarea păcatelor lui. Toţi refugiaţii – Companioni şi Companioane – care au găsit pacea şi libertatea adorării religioase în regatul său, au fost foarte îndureraţi când au primit vestea morţii lui. Toţi şi-au amintit simpatia, bunătatea, cooperarea şi protecţia pe care le-a oferit-o în vremurile grele. Ei s-au rugat ca păcatele lui să-i fie iertate şi să-i fie dat un loc în Paradis.

***

Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!), datorită cunoştinţelor ei, excelentei stăpâniri a Hadisurilor şi elocvenţei, a fost considerată a treia în rândul Mamelor Drept-credincioşilor.

Prima în rang a fost ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), iar cea de-a doua Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!). Sunt 65 de hadisuri relatate cu privire la ea. Unele dintre ele sunt citate de bărbaţi ca Mu’awiyah, ’Abdullah bin ’Uthban bin Abu Sufyan, ’Urwath bin Zubeir, Salem bin Şawwal bin Maki, Abu Al-Jarah Qurshi şi femei precum, Zeineb bint Umm Selemeh Makhzumiah şi Safiyyah bint Şaiba ’Abdariah (Allah să fie mulţumit de ele!).

În *Sahih Al-Bukhari* se menţionează că la trei zile după primirea veştii morţii tatălui ei, Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a parfumat. Apoi ea spuse că nu era nevoie ca ea să se dea cu parfum în acea zi, dar Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus: *„Nu e permis ca o femeie musulmană, care crede în Allah şi în Ziua Judecăţii să ţină doliu pentru mai mult de trei zile, pentru o persoană decedată, cu excepţia soţul ei. Atunci, ar trebui să respecte doliul pentru patru luni şi zece zile.”*

Există un alt Hadis referitor la Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!), citat de Abdul Gerrah Qurshi în *Musnad Abu Ya’la,* privind *Miswakul*. Ea spuse că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis:

„Dacă nu ar fi fost atât de greu, mi-ar fi plăcut ca Ummah (adepţii mei) să-şi cureţe dinţii cu Miswak înaintea fiecărei rugăciuni, aşa cum îşi fac abluţiunea înaintea fiecărei rugăciuni."

Un alt Hadis pe care l-a relatat ea este menţionat în *Musnad Abu Ya'la*, *Musnad Abu Ahmed* şi de alte câteva surse autorizate în hadis ca Abu Dawood, An-Nasa'i, At-Tirmithi şi Ibn Mageh. Aceasta se referă la rugăciunea de amiază. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Oricine se roagă patru Rak'ah (unităţi) voluntare de rugăciune înainte şi după rugăciunea obligatorie de prânz, Allah va face ca focul Iadului să-i fie interzis."

Când cineva a adus vestea că 'Osman bin 'Affan (Allah să fie mulţumit de el!) a fost ucis în propria-i casă după ce fusese asediat, ea a fost atât de întristată, încât s-a rugat ca mâinile ucigaşului să fie tăiate, şi el să fie dispreţuit şi umilit în public. Şi Allah i-a îndeplinit ruga. Un om a intrat în casa criminalului şi l-a atacat cu o sabie; şi când ucigaşul a încercat să se apere cu mâna dreaptă, aceasta i-a fost tăiată. Apoi a încercat să fugă de el şi a ieşit în stradă, ţinându-şi cearceaful cu dinţii. Însă nu a reuşit, pânza a căzut şi el a fost lăsat dezbrăcat în faţa tuturor oamenilor de pe stradă.

În timpul conducerii fratelui ei, Mu'aawiyah, ea a vizitat Damascul şi tot în timpul califatului său, ea a murit în Medina, în anul 44 după Hijrah. Înainte de a muri, Umm Habibah (Allah să fie mulţumit de ea!) a trimis mesaje Aishei şi Umm Salamei (Allah să fie mulţumit de ele!), cerându-şi scuze pentru orice supărare pe care le-ar fi putut-o cauza când au intervenit neînţelegeri sau diferenţe. Atât 'Aişah cât şi Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ele!) au fost deosebit de mişcate de acest gest.

„O, tu suflet liniştit! Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat. Şi intră între robii Mei. Şi intră în Raiul Meu "(Surat Al-Fajr:27-30)

Maimunah bint Harith Al-Hilalian

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Allah mi-a poruncit să mă căsătoresc numai cu femei ale Paradisului”

‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus:

„Pe Allah, Maimunah era cea mai temătoare de Allah şi întreţinea legăturile de rudenie.”

Abu Hurairah şi 'Abdullah bin 'Abbas (Allah să fie mulţumit de ei!), au relatat că numele originar al Maimunei (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost Barah şi a fost schimbat de către Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Tatăl ei a fost Harith bin Hazan şi aparţinea tribului Banu Halal. Numele mamei ei era Hind bint 'Auf. Umm Al-Fadhal Lababah Kubra şi Lababah Sughra, Asma' şi 'Uzzah erau surorile ei. Umm Al-Fadhal Lababah Kubra era căsătorită cu 'Abbas bin 'Abdul Muttalib şi a avut onoarea de a fi cea de-a doua femeie care a acceptat Islamul după Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!). Lababah Sughra s-a căsătorit cu Weliyd bin Mughiyrah; fiul lor a fost Khalid bin Weliyd, unul dintre cei mai mari generali ai Islamului. Asma' bint Harith s-a căsătorit cu Ubay bin Khalaf şi 'Uzzah s-a căsătorit cu Ziyad bin 'Abdullah bin Malik. Asma' bint 'Omais şi Selemeh bint 'Omais erau surorile ei după mamă.

Asma' bint 'Omais a fost căsătorită mai întâi cu Gea'fer bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!). Ea a avut trei fii de la el – 'Abdullah, 'Awn şi Muhammed. Când el a fost ucis, s-a căsătorit cu Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!). I-a născut un fiu, Muhammed bin Abi Bekr. Când

Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a murit, ea s-a căsătorit pentru a treia oară. Cel de-al treilea soţ al acesteia a fost ’Ali bin Abi Talib şi au avut un fiu numit Yahya. Selemeh bint ’Omais s-a căsătorit cu Hamzah bin ’Abdul Muttalib. Iar cea de-a treia soră, Selemeh bin, ’Omais, s-a căsătorit cu ’Abdullah bin Ka’b.

Astfel, Hind bint ’Auf a avut unica distincţie de a fi singura femeie care a fost soacra Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), a primului Calif, Abu Bekr As-Siddiyq, a lui Hamzah bin ’Abdul Muttalib, a lui ’Abbas bin ’Abdul Muttalib, a lui Gea’fer bin Abi Talib şi a lui Ali bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de ei!).

Unul dintre nepoţii ei, ’Abdullah bin ’Abbas, era cel mai de seamă purtător al steagului armatei musulmane. Era un comentator învăţat al Nobilului Qur’an şi era priceput în *Hadis* şi *Fiqh*. Un alt nepot, era cel mai mare general menţionat mai sus, fiul lui Lababah Sughra – Khalid bin Weliyd. Aşadar Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) provenea dintr-o familie ilustră de martiri, războinici şi intelectuali.

***

Ea a fost căsătorită pentru prima oară cu Mes’uud bin ’Amr bin ‘Umeir Seqafi, dar curând s-au despărţit pe motiv de incompatibilitate. Al

doilea ei soţ a fost Abu Raham bin ’Abdul ’Uzzah ’Amri Quraishi. Acesta a murit la puţin timp după căsătorie, iar Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) a rămas văduvă la o vârstă foarte fragedă.

În anul 7 după Hijrah, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a dus cu Companionii săi la Mekka pentru a îndeplini ’Umrah. Se spune că Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) îşi dorea să se căsătorească cu el şi să devină una dintre onorabilele Mame ale Credincioşilor. Curând, această dorinţă deveni una arzătoare. Ea le-a spus-o chiar şi surorilor ei.

Ea a simţit că tribul ei, Banu Hilal, at trebui să fie legat de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în acelaşi mod în care erau legate şi celelalte triburi ca Banu Tim, Banu ’Adi, Banu ’Umayyah, Banu Makhzum, Banu Asad, Banu Mustalaq – prin căsătorie. Lababah Kubra, care era măritată cu ’Abbas bin ’Abdul Muttalib, i-a menţionat soţului despre dorinţa surorii ei, spunând că din moment ce el era unchiul şi era foarte respectat de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), dacă i-ar fi cerut el, dorinţa surorii ei s-ar putea îndeplini.

Când ’Abbas (Allah să fie mulţumit de el!) a vorbit cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), el i-a cerut lui Gea’fer bin Abi Talib să facă aranjamentele pentru căsătorie.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a terminat 'Umrah şi a fost liber, iar Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) se afla pe o cămilă. Când aceasta l-a zărit, a exclamat involuntar că cel care călărea şi cămila sa aparţin Trimisului lui Allah. Astfel, ea s-a dăruit Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi el a acceptat-o cu multă recunoştinţă.

Însă o tradiţie mult mai cunoscută spune că atunci când el a sosit în Mekka pentru *'Umrah*, l-a trimis pe Gea'fer bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!) cu cererea în căsătorie la Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea l-a rugat pe cumnatul ei, 'Abbas bin 'Abdul Muttalib (Allah să fie mulţumit de el!), să se ocupe de tot. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a încheiat 'Umrah, 'Abbas (Allah să fie mulţumit de el!) a pregătit ceremonia.

Allah a spus:

„O Profetule! Noi îţi îngăduim ţie soţiile tale, cărora tu le dai zestre, precum şi pe acelea care se află sub stăpânirea dreptei tale, pe care Allah ţi le-a dăruit ca pradă, precum şi pe fiicele unchiului tău după tată şi pe fiicele mătuşii tale după tată, pe fiicele unchiului tău după mamă şi pe fiicele mătuşii tale după mamă, care au purces împreună cu tine, şi asemenea orice

femeie dreptcredincioasă, dacă se dăruieşte ea însăşi Profetului, dacă primeşte Profetul să o ia în căsătorie, acesta este un privilegiu numai pentru tine, fără ce [ceilalţi] dreptcredincioşi. Noi ştim ceea ce le-am impus lor în privinţa soaţelor lor, şi acelora pe care le stăpânesc dreptele lor, ca să nu fie nici o stânjeneală pentru tine, iar Allah este Iertător, Îndurător [Ghafur, Rahim]." (Surat Al-'Ahzab:50)

După 'Umrah, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a rămas în Mekka trei zile. Apoi, în cea de-a patra dimineaţă, Hawaitab bin 'Abdul 'Uzza a venit cu câţiva politeişti şi i-a spuse că din moment ce-şi încheiase 'Umrah, trebuia să plece, potrivit termenilor Tratatului de la Hudeibiyah. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a cerut permisiunea să mai stea câteva zile şi i-a invitat la cina pe care o pregătise pentru sărbătorirea căsătoriei. Hawaitab a răspuns că nu erau interesaţi de nici o cină; ei voiau doar ca el să plece.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a plecat şi şi-a întins tabăra într-un loc numit Saraf, la aproximativ 9 mile de Mekka şi aici şi-a sărbătorit căsătoria. Sclavul său, Abu Rafi', a adus-o pe Maimunah (Allah să fie mulţumit de

ea!) pe o cămilă, la Saraf. Aici i-a fost schimbat numele din Barah în Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!). Amândoi îşi îndepliniseră ritualurile *'Umrah*, şi-au schimbat îmbrăcămintea de Ihram şi căsătoria lor putea avea loc, conform cu Şeri'ah.

Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost ultima femeie cu care s-a căsătorit Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Ea avea 26 de ani la acea vreme. Când au ajuns în Medina, i-a fost dată o locuinţă construită alături de moscheea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Celelalte soţii ale Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) au primit-o cu căldură. Ea obişnuia să se roage în moscheea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), întrucât îl auzise spunând că o rugăciune în acea moschee era echivalentă cu 1.000 de rugăciuni în toate celelalte moschei, cu excepţia Mesgid Al-Haram din Mekka. O rugăciune în Mesgid Al-Haram era egală cu 100.000 de rugăciuni din orice altă moschee.

Într-un an, mai multe delegaţii au venit la Medina; una din ele era din tribul Banu Halal. Unul dintre membrii acestei delegaţii era fiul surorii Maimunei (Allah să fie mulţumit de ea!), Ziyad bin 'Abdullah bin Malik 'Amri. El şi-a vizitat mătuşa în

locuinţa ei, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a întâmplat să fie afară cu unele treburi. Când a venit şi a văzut un străin stând cu ea, nu a fost mulţumit. Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) sensibilă cum era, i-a simţit nemulţumirea şi l-a prezentat imediat ca fiul surorii ei şi membru al delegaţiei aflate în vizită. El şi-a exprimat bucuria şi s-a rugat lui Allah Atotputernicului pentru binecuvântarea lui.

Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) era foarte apreciată pentru trăsăturile ei precum teama de Dumnezeu şi întreţinerea bunelor relaţii cu toţi membrii familiei. Iar acest tribut i-a fost plătit când a murit, de către ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), prin cuvintele: *„Pe Allah! Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit, ea a fost cea mai temătoare de Allah şi întreţinea legăturile de rudenie.”*

***

Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea o memorie excelentă şi ştia pe de rost multe din hadisurile Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Majoritatea Hadisurilor – 2210, sunt atribuite ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!). Următoarea este Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) cu 378 de hadisuri. Apoi Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!)– 76

hadisuri atribuite ei. ’Abdullah bin ’Abbas, ’Abdullah bin Shaddad, ’Obaid din Sabaq, Yezid bin Asam, ’Abdul-Rahman Sa’ib Al-Hilali, ‘Ubeidullah Khaulani, Suleiman bin Yasar şi ’Ata’ bin Yasar (Allah să fie mulţumit de ei!) au citat-o.

În „*Sahih Al-Bukhari*”, un *Hadis* este povestit de ’Abdullah bin ’Abbas (Allah să fie mulţumit de el!) şi atribuit Maimunei (Allah să fie mulţumit de ea!). Cineva l-a întrebat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în legătură cu un şoarece care căzuse în unt curat. El a spus că şoarecele şi ceea ce este împrejurul lui, trebuie aruncat şi restul poate fi mâncat.

Musnad Abu Ya’la, Muslim, Abu Dawud şi Nasa’i au citat un alt *Hadis* de la Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!). Acesta a fost relatat de soţia lui ’Abdullah bin ’Abbas (Allah să fie mulţumit de el!).

Într-o dimineaţă, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) arăta foarte îngrijorat şi părea să fie în aceeaşi stare şi seara. Următoarea zi, aceeaşi stare continuă. Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) l-a întrebat ce-l deranja. El a spus că Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) i-a promis că vine să-l viziteze, însă nu apăruse. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Apoi, familia a observat un căţel stând sub pat. A fost izgonit afară, iar acea

parte a podelei a fost spălată la îndrumarea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Curând după aceea, a apărut şi îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!). Apoi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a întrebat de ce nu venise mai devreme, aşa cum a promis şi a spus că asta nu se mai întâmplase niciodată până acum. Apoi Îngerul i-a spus că îngerii nu intră în locurile unde sunt câini sau chipuri.

Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) obişnuia uneori să se împrumute. Odată, un membru al familiei ei a observat acest lucru şi a întrebat-o de ce face acest lucru. Ei nu i-a plăcut această întrebare şi a răspuns că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia să spună că dacă un musulman împrumuta bani şi credea sincer că Allah Preaînaltul îl va ajuta să returneze împrumutul, atunci Allah Preaînaltul cu siguranţă aranja lucrurile într-o manieră neaşteptată.

‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) relatează că ultima boală fatală a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a început când el se afla în locuinţa Maimunei (Allah să fie mulţumit de ea!). El a cerut permisiunea celorlalte soţii ale lui să-şi petreacă acele zile în locuinţa ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!). Toate

au acceptat imediat. Când el a murit, era mulţumit de toate soţiile sale. Când sufletul său curat i-a părăsit trupul, el se afla în locuinţa soţiei lui preferate ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), odihnindu-se cu capul pe genunchii ei. Şi a fost înmormântat în locul său preferat, apartamentul ei. Nouă dintre soţiile lui erau în viaţă în acel moment. Acestea erau: ‘Aişah, Maimunah, Safiyyah, Giuwayriyah, Saudah, Zeineb, Ramlah, Hind şi Hafsah (Allah să fie mulţumit de ele!).

Era în timpul califatului lui Mu’awiyah (Allah să fie mulţumit de el!), în anul 51 după Hijrah, când Maimunah (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit. Ea s-a îmbolnăvit în timp ce se afla în Mekka. Era foarte neliniştită şi voia să fie dusă într-un alt loc. Rudele ei au dus-o la Saraf, acelaşi loc unde se măritase cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). După ce a ajuns în acelaşi punct unde-şi petrecuse noaptea nunţii, a murit. ’Abdullah bin ’Abbas (Allah să fie mulţumit de ea!) a condus rugăciunile funerare şi a fost înmormântată cu mare onoare.

„O, tu suflet liniştit! Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat. Şi intră între robii Mei. Şi intră în Raiul Meu ”(Surat Al-Fajr:27-30)

Fatimah bint Muhammed

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus fiicei lui, Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!):

„Ti-ar plăcea să fii liderul femeilor în Paradis?”

Trimisul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Într-o zi, Îngerul a venit şi mi-a adus vestea bună că Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) va fi liderul femeilor în Paradis.”

‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat:

„Ea era de o asemănare remarcabilă cu Trimisul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Modul în care vorbea, stătea, se ridica şi mergea – cu alte cuvinte, toate gesturile şi manierele ei erau exact ca ale lui.”

@ fost cea mai mică fiică a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi preferata lui. Ea s-a căsătorit cu vărul lui, 'Ali bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!) şi a fost mama marilor martiri ai Islamului, Hasan şi Husain (Allah să fie mulţumit de ei!). Ea s-a născut în Mekka, cu câţiva ani înainte ca tatăl ei să fie binecuvântat cu Profeţia. Deşi atât Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), cât şi Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) aveau deja trei fiice înaintea ei, au fost foarte fericiţi la naşterea ei. Mergând împotriva obiceiului acceptat, mama ei nu şi-a trimis draga şi cea mai tânără fiică să fie alăptată în vreuna din localităţile vecine, ci a ţinut-o cu ea şi a alăptat-o ea însăşi. O iubea prea mult pentru a o încredinţa în grija altcuiva. Câţiva ani mai târziu, tatăl ei a fost declarat de către Allah Preaînaltul a fi Profetul Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi ultimul Trimis.

Ea şi mama ei şi cele trei surori mai mari ale ei – Zeineb, Ruqayyah şi Umm Kulsum (Allah să fie mulţumit de ele!) – au acceptat Islamul şi au crezut în tatăl lor ca Trimis al lui Allah, de la bun început. Ea şi-a petrecu primii ani în grija caldă şi iubitoare a părinţilor ei. Ardoarea în apărarea a

ceea ce este sacru şi iubirea dreptăţii erau înrădăcinate în ea. Ea şi-ar fi protejat tatăl şi cauza lui Allah Preaînaltul împotriva tuturor obstacolelor şi oricând, cu curaj şi convingere. La frageda vârstă de zece ani a trecut prin asediul lui Shi'b Abi Talib. Şi sub nici o formă nu a fost un asediu de scurtă durată; a durat timp de trei ani îndelungaţi. A fost un boicot social şi economic total, când copiii plângeau în hohote din cauza chinurilor foamei, iar mamele şi surorile erau chinuite la vederea celor dragi în suferinţă. În acea perioadă, ea a dat dovadă de un curaj exemplar, însă acele vremuri au lăsat urme asupra sănătăţii ei până la sfârşitul vieţii. Doar treburile mărunte zilnice, ca măcinatul grâului pentru pâine, aducerea apei şi gătitul o extenuau. Când a cerut tatălui său o sclavă dintre prizonierii de război, care s-o ajute, el i-a spus că-i va da ceva mai bun. Şi apoi a învăţat-o câteva rugăciuni speciale de laudă şi preamărire a lui Allah, care o vor ajuta să-şi risipească epuizarea.

'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus că nu a văzut vreodată pe cineva mai devotat adevărului decât Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea stătea umăr la umăr cu celelalte femei Muhajir şi Ansare din Mekka şi Madinah, având grijă de cei răniţi şi aflaţi pe moarte din Bătălia de la Uhud. Când şi-a văzut tatăl rănit şi sângerând,

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), pe câmpul de luptă de la Uhud, pur şi simplu nu a putut suporta. Ea a ajutat la oprirea sângerării şi i-a bandajat rănile.

Înainte ca Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să se autodeclare Ultimul Profet al lui Allah Atotputernicul, el era cel mai popular, iubit şi respectat om al tribului Quraiş. Cele mai importante decizii ce trebuiau luate se bazau judecata sa înţeleaptă. Dacă oamenii aveau nevoie ca bunurile lor de valoare să fie lăsate în grija unei persoane de încredere, el era omul la care apelau. Era un comerciant atât de priceput şi de succes încă din tinereţe, încât oamenii de afaceri cu experienţă erau uimiţi de perspicacitatea şi de intuiţia sa. Şi când s-a căsătorit cu Khadija (Allah să fie mulţumit de ea!) cea mai înstărită femeie de afaceri, exportator şi importator al vremurilor ei, oamenii au fost uimiţi. El a devenit chiar mai solicitat şi mai popular după aceea. Însă o dată ce s-a declarat a fi Profetul şi Trimisul lui Allah, toată viaţa lui părea că s-a întors pe dos. Întregul oraş părea a fi zguduit ca de un cutremur, aşa cum a şi fost. El a devenit cel mai nepopular şi mai insultat om din Mekka şi a fost centrul unei furtuni de obiecţii şi acuzaţii. Cei care doreau ca el să se dezică şi să renunţe la pretenţiile sale, au început

să folosească tot felul de tactici – persecuţie şi tortură. Străzile pe care înainte le frecventa erau presărate cu spini şi murdărie, iar gunoiul era aruncat asupra lui din balcoane ori de pe acoperişuri. Erau făcute planuri minuţioase pentru a-l ucide. În mod normal, toate aceste încercări şi suferinţe nu puteau decât să lase urme asupra vieţii sale familiale. Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) îşi trăia anii sensibili ai copilăriei în umbra acestor evenimente. Şi totuşi, maturitatea sa era în aşa fel încât s-a confruntat cu toate acestea cu o remarcabilă răbdare şi determinare.

Ea s-a luptat ca o mică leoaică curajoasă, pentru a-şi apăra şi proteja tatăl. Ea ar fi stat în faţa lui pentru a-l apăra de atacurile unor oameni răi precum Abu Jahl, 'Utbah şi Shainah.

Odată, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a dus în sanctuarul Mekkăi, împreună cu câţiva Companioni ai săi şi au început să se roage, când necredincioşii tocmai sacrificaseră o cămilă. Murdăria şi intestinele cămilei zăceau acolo, când lui Abu Gehl îi veni o idee oribilă. El a întrebat cărui dintre prietenii lui i-ar plăcea să ridice toata acea murdărie şi s-o îngrămădească pe spatele lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). 'Uqbeh bin Abi Mu'eet, ultimul dintre puţinii prieteni ai

săi, a ridicat din umeri cu o încântare satanică şi a spus că va îndeplini el sarcina. Şi a ridicat mizeria sângerândă şi a aşezat-o pe spate Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), în timp ce el se afla în prosternare înaintea lui Allah Preaînaltul. Toţi au izbucnit apoi în hohote de râs. Când vestea acestui act mişelesc a ajuns la Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!), ea s-a grăbit spre sanctuar. Îndepărtând cu mâinile ei mici şi curate toată murdăria, o aruncat-o la distanţă. Apoi ea a curăţat spatele tatălui său. Şi furioasă pe actul brutal cu care fusese tratat dragul ei tată, i-a certat pe necredincioşi. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a încheiat rugăciunile, şi-a ridicat mâinile în implorare şi i-a cerut lui Allah Preaînaltul să-i ţină pe aceşti oameni – Abu Gehl bin Hişam, Shainah bin Rabiy'ah, 'Uqbeh bin Abi Mu'eet şi Omayyah bin Khalaf – în neîndurătoarea sa stăpânire. Aceşti diavoli au devenit foarte neliniştiţi, pentru că ştiau că orice rugăciune făcută în sanctuarul din Mekka nu e niciodată respinsă de Allah Atotputernicul. Şi rugăciunile Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) au fost ascultate. Toţi aceşti bărbaţi au fost ucişi în Bătălia de la Bedr, cu excepţia lui 'Uqbeh bin Abi Mu'eet. El a fost luat prizonier, iar Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie

asupra lui!) a ordonat să fie ucis. Tremurând de frică, el a întrebat care va fi soarta copiilor săi. Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că vor merge în Iad. Apoi acesta a întrebat dacă va fi ucis în ciuda faptului că era membru al tribului Quraiş. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a răspuns afirmativ. El i-a primit pe Companionii săi şi i-a întrebat dacă ştiau care era vina lui. Apoi le-a spus toată fapta acestui om. Odată, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) era în prosternare în faţa lui Allah Preaînaltul, acest om josnic şi-a pus piciorul pe ceafa lui şi a apăsat atât de tare, încât ochii aproape că i-au ieşit din orbite. Următoarea dată, când s-a aflat din nou în aceeaşi poziţie de prosternare, el i-a pus pe spate măruntaiele şi intestinele mizerabile şi sângerânde ale unei cămile sacrificate în numele unuia dintre idoli. Apoi a povestit cum draga lui Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) i le-a îndepărtat şi i-a curăţat spatele şi hainele.

Odată, Abu Gehl stătea împreună cu necredincioşii în faţa Ka'bei, plănuind eliminarea acestui om pentru „crima" respingerii idolilor aşezaţi acolo ca pietre neputincioase cărora le lipsea mişcarea. Ei îl urau pentru propagarea Unicităţii lui Allah Preaînaltul şi pentru că se autodeclarase Ultimul Său Profet şi Mesager. S-a

întâmplat ca Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) să treacă pe acolo şi i-a auzit. Ea a fost atât de îngrozită de ceea ce aceşti barbari cruzi i-ar putea face iubitului său tată, încât a alergat imediat să-i spună despre ticălosul lor complot. Plângând, ea i-a spus că aceştia juraseră în numele celor mai faimoşi idoli ai lor - Lat, Manat, 'Uzza şi Na'ilah – să-l omoare. Toţi s-ar uni şi l-ar ataca în momentul în care el ar ieşi din casă. Ea l-a întrebat cu inocenţă ce se va întâmpla, din moment ce nimic nu-i poate opri pe aceşti oameni acum. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus să aibă încredere în Allah Preaînaltul, pentru că El era Protectorul tatălui ei. Apoi el s-a ridicat calm, şi-a făcut abluţiunea pentru rugăciuni şi s-a dus la Casa lui Allah. Când a trecut de Abu Gehl şi prietenii săi, care stăteau acolo, a privit spre Ceruri şi apoi şi-a întors privirea în jos. (Spunând că Allah Atotputernicul le va acoperi feţele cu praf) a ridicat un pumn de noroi şi l-a aruncat în direcţia lor. Aceşti oameni au fost atât de luaţi prin surprindere şi copleşiţi, încât niciunul nu a putut să se clintească din loc sau să vorbească. A fost ca şi cum teama de cel Atotputernic îi amuţiseră.

Odată, Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) a trecut pe lângă Abu Gehl Bin Hişam pe stradă şi el, fără niciun motiv, a plesnit-o peste

faţă. Ea s-a dus la Abu Sufyan, liderul Quraişilor şi s-a plâns acestuia despre comportamentul crud şi necivilizat al lui Abu Jahl. Abu Sufyan a luat-o cu el în locul unde barbarul necioplit încă stătea şi i-a spus fetei să-l pălmuiască în exact acelaşi mod cum făcuse şi el. Când ea s-a dus acasă şi i-a povestit acest incident Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) acesta a fost foarte încântat de simţul justiţiar şi de purtarea corectă a lui Abu Sufyan. Apoi s-a rugat ca inima lui să-i fie luminată şi ca el să accepte Islamul ca religia adevărată. Rugile lui pentru Abu Sufyan au fost acceptate şi în cele din urmă, acesta a jurat supunere lui Allah şi Profetul Său Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Trecuseră 7 ani de când Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se autodeclarase a fi Profetul ales de Allah. Întreaga putere a Quraişilor nu a fost capabilă să-l reducă la tăcere pe el şi Mesajul său; oamenii care au răspuns chemării lui Allah Preaînaltul au fost persecutaţi şi torturaţi prin toate modalităţile posibile. Au fost puşi să se întindă pe straturi de cărbuni încinşi şi târâţi goi prin nisipurile încinse ale deşertului, dar ei continuau să recite cuvântul Unicităţii lui Allah – „Nimeni nu are dreptul să fie venerat în afară de Allah şi Muhammed este

Slujitorul şi Mesagerul Său." Numărul credincioşilor continua să crească, nepăsător la consecinţele pe care le-ar putea suporta în această lume.

Când Hamzah bin 'Abdul Muttalib şi 'Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de ei!) au acceptat Islamul, întreaga Mekkă a fost zguduită de un cutremur. Oamenii au început să facă presiuni asupra liderilor, pentru a lua măsuri, căci altfel îşi vor pierde poziţia şi toată puterea, iar faima lor va cădea în praf şi va deveni o poveste a trecutului. În lumina acestor noi dezvoltări, Abu Gehl a convocat o întrunire a celor mai bogaţi şi influenţi oameni din rândul necredincioşilor. Le-a cerut acestora să-i propună cea mai bună cale de acţiune împotriva acestei noi mişcări, care acumula putere împotriva religiei strămoşilor lor. Cum ar putea opri acest curent?

Unul dintre oamenii mâinii drepte a diavolului, un individ libertin şi un adept fără valoare, Nadhar bin Harith, era prezent la acea întrunire. El era un om extrem de viclean şi prefăcut. Ideea lui a fost de a-i boicota complet pe aceşti musulmani – social şi economic. Nici o afacere, nici un comerţ, nici o căsătorie - nimic nu trebuia permis, a spus el. Triburile Banu Hashim şi Banu 'Abdul Muttalib şi familiile care i-au sprijinit şi i-au ajutat, ar trebui şi acestea proscrise. Nu vor

avea acces la hrană sau apă. O forţă foarte alertă şi vigilentă ar trebui să-i supravegheze, ca să vadă că absolut nimic nu va ajunge la ei; în acest fel, aceşti oameni ar pieri şi odată cu ei, şi noua lor religie. Acest plan neobişnuit făcea apel către toţi cei prezenţi şi a fost adoptat unanim. Se auzeau strigăte de aprobare din toate părţile şi musulmanii au intrat în stare de asediu în Şi'aab Abi Talib.

Acest asediu a durat 3 ani. Nimic nu putea înduioşa inimile necredincioşilor. Ţipetele copiilor înfometaţi, hohotele de plâns ale mamelor şi surorilor, starea de neputinţă a celor în vârstă şi nenorociţilor infirmi – nimic din toate acestea nu le putea mişca inimile de piatră. Dar fiecare cercetător al istoriei a fost uimit să remarce că în ciuda celui mai grav asediu din istorie, la care au fost forţaţi, adepţii neclintiţi ai acestei noi religii, nici măcar unul – bărbat, femeie sau copil, nu a renunţat la ea. Adevărul şi dreptatea cauzei lor, personalitatea carismatică şi magnetică a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) au fost puterea lor. Acest calvar al suferinţei a ars toate elementele impure şi credinţa lor a crescut mai fermă şi mai pură. Cea mai bogată femeie din Mekka, Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!), fiicele ei tinere –care cea mai tânără Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!), abia

de10 ani – au stat ca stâncile alături de tatăl lor. Îşi puteau da viaţa pentru el. Şi într-un fel, micuţa Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) a şi făcut-o, pentru că acest calvar mental şi fizic extrem de greu i-a afectat sănătatea şi fizicul pentru tot restul vieţii.

Ce este Destinul Divin? Cine poate pătrundea cu mintea voinţa lui Allah Atotputernicul? De ce aceia pe care El îi iubea, care au răspândit Credinţa Lui trebuiau să sufere ca şi când nu ar fi avut pe nimeni să-i ajute sau să îi susţină? Viziunea omului este foarte limitată şi el nu poate să explice lucrările planului Divin.

Cei care trăiesc pentru câştigurile materiale nu pot înţelege mecanismul minţilor celora cărora nu le pasă de plăcerile acestei lumi. Încercările lor şi suferinţele adânci le-au dau o putere spirituală, care dau satisfacţie nemăsurată şi incalculabilă. Lacrimile lor par să le purifice sufletele, să îndepărteze impurităţile şi să le lumineze inimile şi minţile. Când sufletul îndurerat al celui cu teamă de Allah şi a celui drept plânge în timpul prosternării, el se află cel mai aproape de Allah; probabil că de aceea cei dragi lui Allah Atotputernicul sunt făcuţi să sufere pentru a ajunge în apropierea Lui. Un lucru este sigur: iubitorii de adevăr merită cel mai mult recompensa în Viaţa de Apoi decât iubitorii răului.

***

Curând după ce asediul de la Shi'b Bani Hashim a fost ridicat, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi surorile ei, au trecut prin trauma pierderii iubitei lor mame, Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea se îmbolnăvise în timpul asediului. Trecuseră 10 ani de când Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se declarase Trimisul lui Allah Preaînaltul. Era în aceeaşi perioadă în care Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) îşi pierduse cel mai mare sprijin şi apărător, unchiul său Abi Talib. Necredincioşii deveniră mai îndrăzneţi, crezând că el este neajutorat. Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!), de la o vârstă fragedă, s-a confruntat cu toate aceste probleme şi le trăia alături de tatăl său. Tot în această perioadă, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a dus la Ta'if cu Mesajul Islamului. Oamenii de acolo erau ca şi mekkanii; l-au primit cu pietre şi a părăsit Ta'if-ul rănit şi sângerând. Dar el nu i-a blestemat pe aceşti oameni neospitalieri şi cruzi; pe de altă parte, s-a rugat lui Allah Preaînaltul să-i îndrume pe calea cea dreaptă. Umm Kulsum şi Fatimah (Allah să fie mulţumit de ele!) au fost foarte

supărate şi au început să plângă când au văzut starea sa. El le-a şters lacrimile afectuos şi le-a consolat. A spus că era inevitabil ca Allah Preaînaltul să-l ajute să răspândească religia şi să o facă să triumfe, în ciuda tuturor obstacolelor. Zilele uşoare erau menite să fie urmate de zile mai grele.

Şi cu siguranţă, Mus'ab bin 'Umeir, care era ambasadorul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în Medina, i-a dat vestea bună că oamenii de acolo erau atraşi de lumea Islamului. Ei l-au invitat pe Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să se stabilească în oraşul lor şi au promis să-l ajute cum vor putea. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a acceptat invitaţia lor şi cu consimţământul lui Allah Atotputernicul, a decis să emigreze în Medina. Le-a ordonat adepţilor săi să înceapă procesul emigrării, iar el i-a urmat mai târziu, în compania celui mai de încredere Companion al său, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!). Şi-a lăsat cele două fiice acasă în Mekka, împreună cu Saudah bin Zam'ah (Allah să fie mulţumit de ea!), cu care se căsătorise după moartea Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!).

El a trimis după ele mai târziu şi astfel, aceste trei femei au avut de asemenea privilegiul

de a deveni emigrante pentru cauză. Însă necredincioşii nu puteau suporta nici să-i vadă pe toţi plecând. Unii indivizi răuvoitori i-au prins, reţinându-i la periferia Mekkăi. Unul dintre ei era un tânăr Quraiş rău, Hawairath bin Naqith. El a lovit cămila pe care o călăreau fiicele Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), cămila s-a ridicat în aer, iar cele două fete au căzut. Când el a văzut asta, a fugit. Apoi, acest convoi şi-a continuat călătoria, care parcă le-a fost predestinată prin credinţa lor.

Când au ajuns la destinaţie, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a întâmpinat. Era fericit să-i vadă în viaţă şi bine. Aceia pe care Allah Atotputernicul îi protejează, nimeni nu le poate face rău.

***

În anul al 2-lea după Hijrah a avut loc bătălia de la Bedr şi 'Ali (Allah să fie mulţumit de el!) a dat dovadă de un curaj exemplar şi pricepere în luptă. Forţele islamice au triumfat şi duşmani ca Abu Gehl şi alţi lideri remarcabili ai Quraişilor au fost ucişi în bătălie. Mulţi dintre necredincioţi au fost luaţi prizonieri de război şi aduşi la Medina. Această victorie a ridicat moralul musulmanilor mai mult ca niciodată.

Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea acum 18 ani şi personalităţi remarcabile începuseră să o ceară în căsătorie, dar Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că aşteaptă un semn de la Allah Preaînaltul. Într-o zi, ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!) a venit să-l vadă pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), dar era foarte timid şi neîncrezător în sine şi părea să ascundă ceva. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a dat seamna ce avea de gând şi l-a întrebat dacă venise s-o ceară de soţie pe Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!). ’Ali (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a răspuns afirmativ. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a întrebat-o pe Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) ce credea despre acestă propunere. Ea a început să plângă încet. El i-a spus apoi că ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!) era un tânăr învăţat, sufletist şi curajos. Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) a acceptat decizia tatălui său. El l-a întrebat apoi pe ’Ali dacă avea câţiva bani pentru zestre. ’Ali i-a răspuns că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a văzut viaţa încă din leagăn şi ştia foarte bine poziţia lui financiară. Apoi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a întrebat unde era scutul său şi i-a spus că aceasta va fi zestrea

pentru Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!). ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!) şi-a trimis sclavul la piaţă să vândă scutul şi a primit 400 dirhami pentru acesta. I-a dat banii Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) dar acesta l-a rugat să-i păstreze şi să cumpere câteva lucruri pentru casă şi parfum pentru nuntă. Apoi l-a rugat pe Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!) să-şi aducă Companionii – Abu Bekr, ‘Osman , ‘Omar, Talhah, Zubeir (Allah să fie mulţumit de ei!) şi alţi prieteni Ansar şi Mohajir, pentru a asista la ceremonie. Când toţi aceşti oameni onorabili s-au adunat, el i-a cerut lui ’Ali să-şi citească propriul discurs de căsătorie. Apoi ’Ali s-a ridicat şi a recitat cuvintele ceremoniei.

„Toată slava este pentru Allah. Suntem recunoscători Lui pentru Bunătăţile şi Binecuvântările Lui. Mărturisesc că nu există altă divinitate în afară de Allah, mă supun numai Lui şi fie ca tot ceea ce fac să fie pe calea Lui Allah, pentru a primi binecuvântarea Sa. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a căsătorit fiica, pe Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!), cu mine şi Mahr-ul a fost fixat la 400 dirhami. Acum, toţi cei prezenţi, vă rog să ascultaţi ceea ce are de spus Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi să fiţi martori.”

După aceasta, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a lăudat pe Allah Atotputernicul şi a recitat ceremonialul de căsătorie, după ce i-a cerut Fatimei (Allah să fie mulţumit de ea!) consimţământul. A anunţat Mahrul şi le-a spus tuturor celor prezenţi că Allah Preaînaltul i-a poruncit s-o căsătorească pe Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) cu ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!). După aceea, el s-a rugat pentru un viitor fericit şi binecuvântat pentru mire şi mireasă. Apoi au fost oferite curmale invitaţilor. Toţi cei prezenţi şi-au exprimat bucuria şi s-au rugat ca Allah Preaînaltul să binecuvânteze noul cuplu căsătorit. În următoarea zi, Hamzah bin ’Abdul Muttalib (Allah să fie mulţumit de el!) a sacrificat o cămilă ca să găzduiască o petrecere pentru celebrarea căsătoriei lui ’Ali, fiul fratelui său.

Au fost cumpărate câteva lucruri de bază pentru casa în care urmau să se mute ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!) şi Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!). Un pat, o pernă umplută cu frunze de curmal uscat, o farfurie, un pahar, un burduf de piele pentru apă şi o piatră de măcinat făină - acestea erau cele câteva lucruri cu care fiica Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a pus bazele noii sale case. Casa care era disponibilă se afla la o oarecare distanţă de

Moscheea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a dorit ca fiica lui să poată locui mai aproape de el, astfel încât s-o poată vedea zilnic. Când unul dintre companioni, Harithah bin Nu'man Al-Ansari (Allah să fie mulţumit de el!) a aflat despre acest lucru, s-a apropiat de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) foarte respectuos, spunând că el avea un număr de case aproape de Moscheea Profetului şi era binevenit să aleagă pe oricare din ele. Acest lucru ar face ca respectiva casă să-i fie mai dragă. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost foarte impresionat de această ofertă şi a ales una pentru Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi s-a rugat pentru bunăstarea şi prosperitatea devotatului său adept. Astfel, 'Ali (Allah să fie mulţumit de el!) şi Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-au mutat în acea casă şi şi-au început rutina zilnică. Era ceva obişnuit pentru ea să macine grâul, să aducă apă din fântână şi să pregătească mâncarea.

Din moment ce ea nu era foarte robustă şi sănătoasă, asediul lăsându-şi amprenta asupra ei, Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) obişnuia să obosească foarte tare din cauza muncii grele. Odată, după o bătălie, o mulţime de bani, bijuterii preţioase şi prizonieri de război, atât bărbaţi cât şi

femei, au fost luate de armata musulmană. ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!) i-a propus că ar trebui să meargă la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi să-i ceară o slujnică să o ajute, din moment ce obosea foarte repede cu toată treaba gospodăriei.

Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a dus să-l vadă pe tatăl ei şi să-i ceară ajutorul. Nu era acasă şi ea i-a lăsat un mesaj prin ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!). Seara, înainte de a merge la culcare, tatăl ei a venit s-o viziteze. El i-a spus că-i va da ceva mult mai bun decât o sclavă. Şi a învăţat-o câteva fraze de laudă pentru Atotputernicul Allah. Acestea, a spus el, erau mai bune decât orice ajutor. Şi a învăţat-o să recite de 33 de ori Subhanallah (Slavă lui Allah!), de 33 de ori Alhamdulillah (Toată lauda este pentru Allah!), şi de 33 de ori Allahu-Akbar (Allah este Cel Mai Mare!).

Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi-a petrecut întreaga viaţă ca o slujitoare pioasă şi cu teamă de Allah Preaînaltul. Mereu răbdătoare şi recunoscătoare Creatorului ei, nu exista nici o vorbă de plângere, indiferent cât de dificile erau împrejurările. Lumea şi atracţiile ei nu aveau niciun farmec pentru ea. Deviza ei în viaţă era permanenta dedicare pentru Islam şi pentru Mujahideenii lui. În timpul bătăliilor, ea se afla pe

front, îngrijind rănile bolnavilor. Când tatăl ei a fost rănit în Bătălia de la Uhud, ea a fost cea care a ars un snop de paie şi a folosit cenuşa pentru a opri curgerea sângelui. Există o relatare în *Sahih Al-Bukhari*, că atunci când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost întrebat pe cine iubeşte cel mai mult în lume, el a numit-o pe fiica sa cea mai mică, Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!).

Vorbind despre ea, ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) spunea că avea o asemănare extraordinară cu tatăl ei. Nu numai că semăna cu el, dar şi modul ei de a vorbi, de a sta, de a se ridica şi de a merge – cu alte cuvinte, toate manierele şi gesturile ei erau exact ca ale lui. Ori de câte ori tatăl ei o vizita, ea îl întâmpina şi îi săruta fruntea cu veneraţie şi respect. Erau extraordinar de apropiaţi unul celuilalt şi ori de câte ori ea îşi vizita tatăl, el se ridica s-o întâmpine. Era ca şi cum îşi pierdea dulcea ei aură a personalităţii, ori de câte ori aceasta pleca. Dacă el o vedea îngrijorată şi tristă, se îndurera şi el, iar dacă o vedea fericită, era şi el fericit, de asemenea.

Într-o zi, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a auzit că între ’Ali şi Fatimah (Allah să fie mulţumit de ei!) existau unele neînţelegeri, astfel încât s-a dus să-i vadă. Pe drumul către casa lor, era foarte îngrijorat şi trist

şi când a ieşit din casa lor, părea foarte liniştit. Unii Companioni au remarcat că era un om diferit când mergea la casa fiicei lui şi un alt om când se întorcea de acolo. El a răspuns că tocmai stabilise câteva diferenţe între cei doi copii ai lui, care-i erau foarte dragi. Şi bucuria îi lumina faţa. Odată, ’Ali s-a hotărât să se căsătorească cu fiica lui Abu Jahl. Cumva, Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) auzise despre asta şi i-a spus tatălui ei că ’Ali plănuia să intre în familia lui Abu Jahl, prin căsătorie; Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost foarte tulburat când a auzit acest lucru. El s-a dus la moschee şi a ţinut o predică, spunând că Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) era parte din inima lui şi orice ar fi făcut-o nefericită, l-ar fi nemulţumit şi pe el. El a spus că fiica Trimisului lui Allah şi fiica duşmanului său nu puteau fi căsătorite cu acelaşi bărbat. ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!) s-a răzgândit şi i-a cerut scuze Fatimei (Allah să fie mulţumit de ea!) pentru orice suferinţă pe care i-ar fi provocat-o. Şi lucrurile au revenit la normal.

Într-o zi, ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!) l-a întrebat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) cine era cel mai drag lui, el sau Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!). Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a răspuns că o iubea pe Fatimah

(Allah să fie mulţumit de ea!) mai mult, însă el îi era mai drag decât ea. Era o dovadă de diplomaţie excepţională şi era şi adevărat, pentru că într-adevăr îi iubea pe amândoi foarte mult.

***

Primul fiu al lui ’Ali şi al Fatimei (Allah să fie mulţumit de ei!) s-a născut în luna Ramadhan a anului al 3-lea după Hijrah. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a auzit vestea bună, a fost foarte bucuros şi s-a dus imediat să vadă copilul. El l-a numit Hasan şi a recitat Athanul pentru el. Apoi în a 7-a zi, capul i-a fost ras şi un anumit procent de argint echivalent cu greutatea părului a fost dat săracilor.

În luna Sha’ban a anului al 4-lea după Hijrah, s-a născut un al doilea fiu. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a numit Husain şi i-a recitat şi lui la ureche, Athanul. Se spune că un al treilea fiu, Mohsin, se născuse, dar a murit la o vârstă foarte mică. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) îşi iubea foarte mult cei doi nepoţi. Obişnuia să spună că erau ca nişte flori şi că vor fi conducătorii tinerilor în Paradis. Osamah bin Zeid spunea că l-a văzut într-o zi pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ducând ceva învelit într-o

cârpă. L-a întrebat ce ducea. El a deschis pânza şi i-a văzut pe cei doi baieţi, înfăşuraţi bine, în braţele bunicului lor. El a spus că aceştia erau nepoţii fiicei lui şi că ar iubi pe toţi cei care i-ar iubi pe ei.

În anul 5 după Hijrah s-a născut şi o fiică pentru ’Ali şi Fatima (Allah să fie mulţumit de ei!); Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a numit-o Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!); în anul al 7-lea după Hijrah, o altă fiică li s-a născut şi el a numit-o Umm Kulsum. Când Zeineb bint ’Ali a crescut, s-a căsătorit cu Abdullah bin Gea’fer bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!). Umm Kulsum s-a căsătorit cu Umar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!). Ei au avut doi copii, Zeid şi Ruqayyah. După nunta sa, ‘Omar bin Al-Khattab le-a cerut Muhajirinilor şi Ansarilor să-l felicite. Aceştia l-au întrebat pentru ce motiv. El a spuse că din moment ce s-a căsătorit cu fiica lui ’Ali bin Talib (Allah să fie mulţumit de el!), se înrudea cu familia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi aceasta era o mare onoare pentru el. Şi toată lumea i-a urat fericire şi l-a binecuvântat cu această mare ocazie.

***

Imam Ahmed a fost întrebat odată ce credea despre ’Ali şi membrii familiei lui. El a spus că poziţia lor în istorie este fără precedent. Potrivit cu ceea ce spune Nobilul Qur’an, Allah Atotputernicul i-a curăţat de orice păcat, impuritate a credinţei, nesupunere faţă de Porunca Divină şi răutăţi sociale.

Ibn ’Abdullah scrie că ori de câte ori Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se întorcea dintr-o călătorie sau după ce participa la o bătălie, prima oară se ducea în Moscheea sa din Medina şi se ruga două Rak’at (unităţi), apoi o vizita pe Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi apoi îşi vizita familia.

Există o întâmplare miraculoasă relatată în „Al-Bidayah Wa An-Nihayah”: odată, o femeie i-a trimis Fatimei (Allah să fie mulţumit de ea!) câteva bucăţi de pâine şi puţină carne prăjită. Ea le-a pus pe o farfurie mare şi le-a acoperit cu o pânză. Apoi i-a trimis vorbă tatălui ei să vină şi să servească masa la ea acasă. Când el a sosit, Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) a îndepărtat pânza şi spre surprinderea ei, a găsit farfuria plină cu pâine şi carne din abundenţă. Ea l-a lăudat pe Atotputernicul Allah şi i-a cerut acestuia să-l pomenească şi să-l binecuvânteze pe Profetul său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), şi a început să-i servească masa, începând cu

menţionarea Numelui lui Allah Atotputernicul. Când a văzut o cantitate atât de mare, a zâmbit şi a întrebat-o cine le-a trimis. Ea i-a răspuns prompt că Allah i-a dat şi că El acordă susţinere celui de care este mulţumit, fără limite. El a zâmbit şi i-a mulţumit lui Allah Atotputernicul că avea o fiică ce vorbea ca Maryam. Apoi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a mâncat mâncarea cu fiica lui, ginerele şi cei doi nepoţi. Şi totuşi, mai era încă atât de multă mâncare rămasă, încât a fost trimisă Mamelor Drept-credincioşilor. Au mâncat şi ele pe săturate şi apoi au dat şi vecinilor.

***

'Abdullah bin 'Abbas (Allah să fie mulţumit de el!) spune că atunci când a fost revelată *Surat An-Nasr*, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a trimis după Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi i-a spus că Allah îi comunicase că viaţa lui pe pământ se apropia de sfârşit. Islamul se răspândea şi mulţimi de oameni se întorceau acum către el. Când Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) a auzit acestea, a început să plângă cu gândul la despărţirea de tatăl său drag. Apoi el i-a spus că dintre toţi membrii familiei, ea va fi prima cu care se va reîntâlni. La aceasta, ea a început să zâmbească. Când el s-a îmbolnăvit şi starea sa a început să se agraveze, nu a putut

suporta să-l vadă suferind. El i-a spus apoi că după acea zi, nu va mai trebui să sufere vreodată, pentru că simţea că urma să plece într-o Lume de Apoi mai bună.

În cartea sa, *„Asad Al-Ghabah”*, Ibn Atheer scrie că după ce Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a murit, nimeni nu a mai văzut-o pe Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) zâmbind. Şi durerea i-a rămas vizibilă pe chip până când a murit, şase luni mai târziu.

„(...)Noi suntem ai Lui Allah şi noi la El ne întoarcem.” (Surat Al-Baqara:156)

’Ali (Allah să fie mulţumit de el!) şi cei patru copii ai ei – Hasan, Husain, Zeineb şi Umm Kulsum (Allah să fie mulţumit de ei!) au fost lăsaţi să-i plângă moartea la o vârstă foarte fragedă. I s-a făcut ultima baie şi a fost înfăşurată în giulgiu de ’Ali, Asma bin ’Omais şi Selemeh Umm Raf’ (Allah să fie mulţumit de ei!) şi înmormântată noaptea, în Gennet-ul Baqi. ’Ali, ’Abbas şi Fadhal bin ’Abbas (Allah să fie mulţumit de ei!) au aşezat-o în locul de veci. Astfel, conducătoarea femeilor merituoase din Paradis a pornit în călătoria ei spre Paradis.

„O, tu suflet liniştit! Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat. Şi intră între

robii Mei. Şi intră în Raiul Meu "(Surat Al-Fajr:27-30)

Fatimah bint Asad

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Mi-am dat cămaşa să fie folosită ca giulgiu pentru ea, astfel încât să fie îmbrăcată în îmbrăcămintea Paradisului.”

Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost mama lui ’Ali bin Abu Talib (Allah să fie mulţumit de el!) şi soacra fiicei Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Fatimah bint Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Nepoţii ei, Hasan şi Husein (Allah să fie mulţumit de ei!), vor fi liderii tinerilor din Paradis. În afară de ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!), a mai avut alţi doi fii. Unul a fost Gea’fer Tayyar (Allah să fie mulţumit de el!), care a fost un general renumit. El a condus armatele Islamului în bătălia de la Mu’tah şi a murit martir în aceeaşi bătălie.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost un copil orfan, tatăl său a murit înainte de naşterea sa; mama lui a murit de asemenea, când el era foarte tânăr. Unchiul lui din partea tatălui, Abu Talib, l-a adoptat, într-un fel. Şi Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!), soţia lui Abu Talib, a avut grijă de el ca de propriul copil. Ea l-a protejat şi l-a ţinut aproape de ea precum este inima în pieptul oamenilor.

Când el a crescut şi s-a declarat Profet şi Ultimul Trimis al lui Allah, ea încă rămăsese alături de el. Toate persecuţiile necruţătoare nu au

împiedicat-o în nici un fel. Era extrem de ataşată de fiul ei Gea'fer (Allah să fie mulţumit de el!), dar de dragul Islamului, ea a îndurat despărţirea de el şi de soţia lui, Asma' bint 'Omais (Allah să fie mulţumit de ei!), când au emigrat spre Abyssiniah, la ordinele Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), cu primul grup de musulmani emigranţi.

Fatimah bin Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) fiind una dintre primele care au jurat supunere Islamului şi conceptului său de Unicitate a lui Allah Preaînaltul, s-a confruntat cu boicotul economic şi social al lui Şi'aab Abi Talib, timp de 3 ani groaznici. Ea a fost de asemenea membră a grupului privilegiat care a emigrat la Medina. Familia ei făcea parte din dinastia Hashmy, la fel ca cea a Profetului.

***

Fatimah bint Asad bin Hashim bin Abd Munaf bin Qasi Hashmi (Allah să fie mulţumit de ea!) – aceasta îi era descendenţa. 'Abdul Muttalib, care era un om foarte preferenţial, a evaluat firea ei, inteligenţa şi aptitudinile ei, încă de la început, şi a cerut în căsătorie pentru fiul său, Abu Talib. Când Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i s-a spus de către Allah să răspândească Mesajul Islamului în rândul rudelor

sale, Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost cea care a acceptat imediat această invitaţie, a jurat supunere şi a intrat în sânul Islamului. Când bunicul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), 'Abdul Muttalib, a murit, rolul de protector al orfanului Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost cedat lui Abu Talib. Soţia lui, Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!), a avut grijă de el, iubindu-l ca şi cum ar fi fost al ei. El şi-a amintit mai târziu că ea rămânea înfometată pentru a-l putea hrăni pe el. El o respecta atât de mult, încât ori de câte ori ea-l vizita, el se ridica şi o întâmpina cu mare dragoste, adresându-i-se cu „Mamă".

Unchiul său l-a iubit şi el mult. Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în copilărie, era atât de bine educat şi exigent în ceea ce priveşte curăţenia personală, încât Abu Talib îl dădea exemplu celorlalţi copii ai săi. În mod normal, băieţii erau murdari şi ciufuliţi de la jocurile dure cu ceilalţi băieţi, însă Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) era întotdeauna demn, cu o înfăţişase curată. Oamenii erau impresionaţi când îl vedeau. Lui Abu Talib îi plăcea ca toţi copiii să mănânce împreună, pentru că simţea că ori de câte ori Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!)

mânca cu ceilalţi copii, mâncarea era suficientă şi când copiii mâncau singuri, rămâneau flămânzi. Abu Talib îi spunea deseori nepotului său că avea un dar special, pentru că erau de toate când el era în preajmă.

Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) nu s-a ferit de nici o durere şi a avut grijă de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) la cea mai fragedă vârstă, în copilăria lui şi în adolescenţă. Odată, în copilărie, l-a însoţit pe unchiul său într-o călătorie de afaceri în Levant. Câteva întâmplări foarte neobişnuite şi surprinzătoare au avut loc în acea călătorie, şi Abu Talib i le-a povestit soţiei lui, Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!), când s-au întors. Ea a fost de asemenea foarte impresionată.

La fel s-a întâmplat şi cu Maisarah, sclavul Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!). El a fost uimit de unele semne ciudate la care a fost martor în acea primă călătorie de afaceri în Levant, cu el. politeţea lui, modul omenos în care îi trata pe oameni, perspicacitatea lui în afaceri, profit enorm realizat, ca şi câteva din întâmplările supranaturale petrecute, previziunea călugărului Nestor, toate acestea i le-a povestit Khadijei (Allah să fie mulţumit de ea!). Nestor, un călugăr evreu, renumit pentru cunoştinţele sale de religie, a prezis că acesta va fi înălţat la profeţie de către

Allah. Maisarah i-a povestit despre Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi despre reputaţia de cinste şi inteligenţă. Ea a fost impresionată de ceea ce a auzit şi cu cât îl cunoştea mai mult pe Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), cu atât îl plăcea şi îl respecta mai mult. Şi în cele din urmă, l-a cerut în căsătorie, respingând cererile celor mai faimoşi conducători ai Quraişilor.

Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a făcut invitaţia la o religie cu o perspectivă nouă şi raţională înaintea Quraişilor din Mekka, adoratorii tuturor idolilor falşi din Ka'bah au fost înfuriaţi. Nu puteau să creadă că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ar putea să le desfiinţeze zeii ca pe nişte creaturi inutile şi neputincioase şi deveniră duşmanii lui, din cauza răspândirii unei noi credinţe, care-i îndepărta de practicile tradiţionale şi moştenite. Ei au adoptat o atitudine foarte potrivnică şi au jurat să-l distrugă pe el şi Islamul. În acea perioadă, ei au recurs la cele mai crunte şi sadice forme de tortură, pentru a-i determina pe noii convertiţi să renunţe la noua credinţă şi să se întoarcă la vechile lor practici şi ritualuri barbare. Numai puterea şi influenţa lui Abu Talib a fost cea care i-a împiedicat de a-i face rău lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

El i-a fost alături cu toată dragostea şi şi-a asumat responsabilitatea unui apărător credincios, acordându-i protecţia sa. Niciun duşman nu putea îndrăzni să-i facă ceva, atâta timp cât se afla sub mantia protectoare a unchiului său.

Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) a cooperat cu Abu Talib din toată inima şi a fost o simplă mamă când siguranţa şi binele lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), era afectat. Nici nu este de mirare că el a iubit-o şi a respectat-o atât de mult. Luând în considerare condiţiile periculoase care s-au dezvoltat pentru musulmanii din Mekka, el s-a gândit că ar fi mai bine dacă musulmanii ar emigra în Abyssiniah, unde conducătorul Negeaşiy era cunoscut ca fiind tolerant şi ospitalier. Liderul primului grup de emigranţi a fost Gea'fer bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!), fratele lui 'Ali (Allah să fie mulţumit de el!) şi fiul preferat al Fatimei bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea îl iubea mai mult decât pe ceilalţi, pentru că semăna foarte mult cu Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi era extrem de inteligent. Părea să fi moştenit măiestria asupra limbajului şi era de asemenea un vorbitor expresiv, care avea o mare putere de convingere asupra oamenilor. Cu această pricepere l-a câştigat pe Negeaşiy de partea lui,

când Quraişii au apelat la el pentru a-i preda lor pe musulmani.

***

Quraişii au hotărât să limiteze teritoriul musulman într-o singură zonă mică, să asedieze musulmanii şi să-i boicoteze. S-au impus sancţiuni sociale şi economice şi aceşti 3 ani au fost probabil cei mai grei ani cu care s-au confruntat adepţii Islamului. Din punct de vedere economic, au fost cu siguranţă cei mai răi ani. Copiii puteau fi auziţi plângând de foame, iar bătrânii îi priveau neputincioşi, cu lacrimi în ochi. Pentru a-şi potoli foamea au început să mănânce frunzele copacilor şi iarbă; iar pentru a-şi potoli setea au început chiar să bea lichidul care era îmbibat în hainele lor în urma transpiraţiei. Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) a traversat această perioadă cu tărie şi răbdare şi nu a şovăit nici în cel mai mic grad. La 10 ani de la prima revelaţie a lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), fiind desemnat ca Trimis al lui Allah Preaînaltul, acest asediu crunt a fost în cele din urmă ridicat. A fost în acelaşi an în care soţia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi cel mai credincios sprijin al său, Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit.

Durerea despărţirii de ea a fost foarte puternică pentru Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Încă nu îşi revenise după pierderea ei, când s-a confruntat cu o altă lovitură teribilă – cel mai bun aliat al său, Abu Talib, a murit şi el. Acest an este cunoscut în istoria Islamului ca „*Anul Tristeţii*".

Tortura şi chinul, atrocităţile şi cruzimile au atins limite atât de mari, încât Allah Preaînaltul i-a ordonat în cele din urmă Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să emigreze în Medina. Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) era printre aceşti emigranţi. Când fiica Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Fatimah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a căsătorit cu 'Ali (Allah să fie mulţumit de el!), erau două Fatime în familie, o soacră şi o noră. 'Ali (Allah să fie mulţumit de el!) a relatat cum într-o zi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a dat o pânză foarte mare şi scumpă şi i-a spus s-o împartă între Fatime. La acea vreme, erau patru Fatimah în familie:

Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!)

Fatimah bin Muhammed (Allah să fie mulţumit de ea!)

Fatimah bint Hamzah (Allah să fie mulţumit de ea!)

Fatimah bint Shaibah (Allah să fie mulţumit de ea!), care era soţia lui ’Aqeel bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!), fratele lui ’Ali (Allah să fie mulţumit de el!).

’Ali (Allah să fie mulţumit de el!) a spus că a făcut întocmai cum i-a spus Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi a împărţit-o între cele patru Fatime din familia sa.

***

Anas bin Malik spunea că atunci când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a primit vestea morţii Fatimei bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!), s-a dus imediat la ea acasă, s-a aşezat lângă ea şi s-a rugat pentru ea.

„Draga mea mamă, fie ca Allah să te aibă sub Protecţia Lui. De multe ori te-ai înfometat pentru a mă hrăni bine. M-ai hrănit şi m-ai îmbrăcat cu finețuri, pe care ţi le-ai refuzat ţie. Allah va fi cu siguranţă bucuros de aceste acţiuni ale tale. Şi intenţiile tale au fost destinate cu siguranţă pentru a-i câştiga plăcerea şi binecuvântarea lui şi succesul în Vaţa de Apoi.”

El şi-a dat cămaşa pentru a fi folosită ca parte din giulgiu ei, spunând că s-a rugat lui Allah

pentru a o ierta şi pentru a-i oferi veşmântul Paradisului.

Când mormântul a fost pregătit, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) însuşi l-a verificat şi o coborât-o cu mâinile lui în mormânt.

Astfel, Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost unul dintre puţinii oameni binecuvântaţi ale căror morminte au fost verificate de însuşi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Numele lor sunt următoarele:

- Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!)
- 'Abdullah Mazni (Allah să fie mulţumit de el!) – foarte cunoscut ca Zulbajadain.
- Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!)
- Fiul său, născut de Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!), care a murit la o vârstă fragedă.

Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) este marea femeie căruia Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a dat fericita veste că va fi binecuvântată cu un loc în Paradis.

El spuse că a înfăşurat-o cu cămaşa sa, rugându-se ca Allah Preaînaltul să-i dea veşmântul Paradisului.

Allah Preaînaltul i-a mulţumit pe ei şi ei L-au mulţumit pe Allah.

Umm Rumman

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Dacă cineva doreşte să vadă o femeie pură şi frumoasă a Paradisului, o poate vedea pe Umm Rumman.”

Ea a fost soţia lui Abu Bekr As-As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) şi mama ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!). Astfel, ea a fost soacra Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Fiul ei, ’Abdul Rahman bin Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a fost un călăreţ extraordinar şi un foarte priceput strateg în război. Ea a fost cea care l-a învăţat sensul valorii şi curajului. Numele ei adevărat era Zeineb, dar a devenit cunoscută după numele ei de familie. Era o femeie răbdătoare şi tolerantă, care nu trăgea concluzii pripite, ci oferea lucrurilor o gândire profundă. Acest lucru a fost evident în modul în care a rezolvat incidentul când oamenii cu gura slobodă şi minte îngustă au acuzat-o pe ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) de adulter. Când soţul ei i-a explicat învăţăturile Islamului, ea nu a avut nici o îndoială în a renunţa la religia strămoşilor ei. Ea a văzut imediat măreţia Islamului şi l-a acceptat. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a văzut calităţile – fizice şi spirituale – a asemănat-o cu spiritul celest al Paradisului.

***

Fatimah bint Asad (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost crescută într-o zonă a Arabiei cunoscută ca Sarat. Când a crescut, ea s-a căsătorit cu un tânăr din tribul ei, numit ’Abdullah bin Harith bin Sakhbarah Azdi. A avut cu el un fiu, care a fost numit Tufail bin ’Abdullah. Apoi s-au mutat la Mekka, unde a devenit partenerul şi companionul lui Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!). Curând după aceasta, ’Abdullah bin Harith a murit, iar văduva lui şi cu fiul ei au rămas fără nici un sprijin. Văzându-i situaţia precară, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) s-a căsătorit cu ea. Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte fericită de viaţa ei familială şi curând ea a născut un fiu, ’Abdur-Rahman (Allah să fie mulţumit de el!) şi o fiică, ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!). Înainte să îmbrăţişeze Islamul, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a fost căsătorit cu Qateelah bint Abdul-’Uzza, de la care avea deja o fiică, Asma (Allah să fie mulţumit de ea!), şi un fiu, ’Abdullah. Chiar înaintea emigrării la Medina, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) s-a căsătorit cu Asma bint ’Omais şi din această căsătorie el a avut din nou un fiu, Muhammed bin Abu Bekr (Allah să fie mulţumit de el!). Apoi s-a căsătorit cu Habibah bint Kharejah şi a avut o fiică, pe care au numit-o Umm Kulsum.

Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) a acceptat Islamul încă de la începuturile lui. Este scris în *„Tabaqat Ibn Sa'd"* că Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) a acceptat Islamul chiar în primele zile, în Mekka. Ea a jurat supunere chiar sub îndrumarea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi apoi a emigrat împreună cu grupul binecuvântat de emigranţi.

Când a fost martoră la teribilele atrocităţi comise de Quraişi împotriva musulmanilor, a suferit şi a plâns pentru victimele inocente; însă a prins curaj când a văzut tăria morală şi sacrificiul exemplar al soţului ei pentru cauza Islamului. Ea s-a inspirat de la el şi şi-a găsit pacea în prezenţa lui.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia de asemenea să-şi sfătuiască adepţii să nu şovăie, ci să fie răbdători şi să fie statornici în credinţa lor, întrucât cu siguranţă în Lumea de Apoi vor fi răsplătiţi cu Paradisul. Bilal (Allah să fie mulţumit de el!), primul Mu'dhdhin al Islamului, deseori era cel care suferea cel mai mult. Atât el cât şi Khabab bin Aratt (Allah să fie mulţumit de ei!), erau încurajaţi şi inspiraţi de către Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!); el le-a spus cum în primii ani, cei credincioşi lui Allah cel

Adevărat şi Unic, suferiseră de asemenea. Aceia au fost credincioşii care nu au renunţat nici măcar când trupurile le-au fost tăiate în două cu fierăstrăul. Când a văzut suferinţa familiei lui Yasir (Allah să fie mulţumit de el!), el le-a spus lor:

„O, familie a lui Yasir! Fii răbdătoare, pentru că destinaţia ta finală şi locul tău de odihnă va fi Paradisul."

În acea lungă perioadă, Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) a rămas o imagine a răbdării, îndurării, curajului şi vitejiei. Cea mai mare parte a timpului ei era petrecut în implorări zeloase suplicări şi rugăciuni către Allah. Când a văzut eforturile dedicate ale soţului ei pentru răspândirea Islamului, ea şi-a exprimat admiraţia şi i-a oferit sprijin moral. Ea şi-a dedicat timpul creşterii copiilor în tradiţia Islamului. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia adesea să viziteze casa ilustrului să adept, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!). El o sfătuia pe Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) să o încurajeze permanent şi să-i insufle dragostea pentru bunătate, 'Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!). Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit cu 3 ani înaintea emigrării Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) la Medina. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui

Allah fie asupra lui!) a petrecut un an ca necăsătorit. Apoi s-a căsătorit cu ’Aishah (Allah să fie mulţumit de ea!), la porunca lui Allah, adusă de Îngerul Gavril.

Într-o zi i-a spus ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!) că trei nopţi la rând a văzut-o în vis. Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) i-a adus o imagine a ei învelită în mătase şi i-a spus că aceasta este imaginea miresei lui. Când a îndepărtat bucata de mătase, a văzut că era imaginea ei. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost entuziasmată când a auzit că a fost aleasă chiar de către Allah să fie soţia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Khawlah bint Hakim i-a spus că erau două cereri în căsătorie pentru el, acea a ‘Aişei bint Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de ea!) şi a Saudei bint Zam’ah (Allah să fie mulţumit de ea!). El le-a acceptat pe amândouă şi astfel Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) a avut onoarea de a deveni soacra lui.

Când Allah Preaînaltul i-a poruncit Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să emigreze la Medina, el s-a dus la casa celui mai apropiat prieten şi Companion al său, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!). Fără nici o întrebare sau ezitare, el s-a pregătit să-l însoţească pe Profet (Pacea şi

binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Şi-a împachetat câteva lucruri şi a luat toţi banii care erau în casă. Şi-a lăsat tatăl, soţia şi copiii în grija şi încrederea lui Allah şi a pornit spre o destinaţie necunoscută şi nemaivăzută.

Acele timpuri erau foarte dure pentru Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!); a fost despărţită de soţul ei; iar în casă exista o lipsă de bani pentru cheltuielile gospodăriei, din moment ce el luase toţi banii disponibili cu el. Dar ceea ce era predominant în gândurile ei, erau rugile către Allah Preaînaltul, pentru sosirea în siguranţă a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi a soţul ei în Medina. Ajungând la destinaţie teferi, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a trimis pe Zeid bin Harithah şi pe Abu Rafi' (Allah să fie mulţumit de ei!) să-i aducă familia, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) l-a trimis pe 'Abdullah bin Ariqat şi i-a scris fiului său 'Abdullah, să-şi aducă familia. Umm Rummanşi 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ele!) s-au urcat pe spatele unei cămile. Pe drum, cămila a scăpat deodată de sub control, a începu să sară şi aproape că şi-a aruncat călăreţii. Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) era îngrijorată pentru fiica ei dragă, 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi a început să strige, „O, fiica

mea, draga mea mireasă micuţă!". Exact atunci, cineva le-a strigat să lase frâiele şi când au făcut acest lucru, cămila s-a calmat. Astfel, mama şi fiica au fost salvate de pericolul ameninţător.

Când au ajuns la Medina, au stat în casa pe care Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a pregătit-o pentru familia lui. Şi din această casă, 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a plecat mireasă la casa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Astfel, această casă a devenit locul central al revelaţiilor lui Allah Preaînaltul. Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) a manifestat o mare fericire la gândul că fiica ei va fi una dintre cele care s-au alăturat rândurilor binecuvântate ale Mamelor Drept-credincioşilor. Ce altă onoare mai mare şi-ar mai fi putut dori pentru familia ei?

***

Când ipocriţii au acuzat-o pe nedrept pe 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), întreaga Medina părea să fi fost cuprinsă de un puternic val de freamăt şi confuzie a pătruns printre populaţia musulmană. Cum se puteau împăca cu soţia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), care comisese un păcat capital?

Întreaga Medină a fost invadată de acea bârfă înjositoare că ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) era o femeie cu caracter imoral. Când a auzit chiar de la Umm Mastah, că fiul ei a fost la originea scandalului, ea a fost zdrobită şi îngrozită de ura absolută a bărbatului. A primit permisiunea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi s-a dus la părinţii ei. Aceştia au confirmat povestea pe care ea o auzise şi atunci nu a mai putut să-şi oprească lacrimile. Mama ei înţelegătoare şi iubitoare era de asemenea o imagine a durerii. Apoi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), care era şi el foarte supărat, a venit s-o vadă. Când a văzut-o plângând, i-a spus că dacă a păcătuit, ar trebui să-i ceară Iertare lui Allah, pentru că Allah este Îndurător; iar dacă nu a păcătuit, ar trebui să nu se întristeze, pentru că Allah cu siguranţă că a iertat-o. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a cerut mamei ei să-i răspundă acestuia, dar mama ei a rămas tăcută. Apoi a apelat la tatăl ei, Abu Bekr Siddiqur (Allah să fie mulţumit de el!), să-i dea un răspuns convingător Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), însă şi el a rămas tăcut. În cele din urmă, ea a spus că dacă ar nega că este vinovată – şi Allah Preaînaltul ştia că era nevinovată – Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) nu ar

crede-o; dacă ar fi recunoscut vinovăţia, poate că el ar fi mulţumit, dar apoi recunoaşterea vinovăţiei ar fi contrară faptelor. Cel mai bun răspuns ar fi răspunsul tatălui lui Yusuf (Allah să fie mulţumit de el!), când se afla fără ajutor în faţa fiilor săi:

„(...)Deci [nu-mi rămâne decât] răbdarea cuminte! Şi Allah este Cel la care se cere ajutor pentru cele pe care voi le povestiţi!" (Surat Yusuf:18)

Ea a spus că a fost atât de afectată în acea zi, încât, chiar dacă încerca din greu, nu putea să-şi amintească numele lui Ya'qub (Allah să fie mulţumit de el!), tatăl lui Yusuf (Allah să fie mulţumit de el!). Până şi această conversaţie a fost amintită în versetele clarificării, care fuseseră revelate Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Când revelaţia s-a terminat, el era acoperit de broboane de transpiraţie; apoi s-a întors către 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) cu un zâmbet de fericire şi a recitat versetele.

Părinţii ei au fost mândri şi uşuraţi; i-au cerut fiicei lor să-i mulţumească soţului ei, dar 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) le-a răspuns că era recunoscătoare lui Allah Preaînaltul pentru că a absolvit-o de vină. Această uşurare, cu versete

speciale revelate de Allah Preaînaltul, i-au sporit valoarea în inima soţului ei.

Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) a fost o femeie care şi-a petrecut nopţile şi zilele în rugăciune, meditaţie şi implorare către Allah Preaînaltul. Cea mai mare dorinţă ai ei era să câştige bunăvoinţa lui Allah şi a Trimisului Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). A fost o soţie conştiincioasă, care stătea mereu alături de soţul ei. Ea a acordat atenţie la ceea ce soţul ei spunea despre rugăciune. Odată, când a intrat în casă, a găsit-o rugându-se şi i-a spus că trupul ar trebui să exprime o atitudine de calm şi liniște. O postură calmă şi liniştită ajută la o concentrare perfectă în rugăciune, i-a spus el.

'Ali bin Bulban Muqaddasi, în cartea lui *„Tohfah As-Siddiyq fi Fadhâ'il Abi Bekr As-Siddiyq"* şi Imam Az-Zehebi, în cartea sa *„Siyar Al-A'lam An-Nubla" au* spus că într-o zi, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) şi soţia lui, Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!), s-au dus să-l viziteze pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). El i-a întrebat de scopul vizitei. Amândoi i-au cerut în acelaşi timp să se roage lui Allah Preaînaltul pentru 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!).

Apoi el s-a rugă lui Allah Preaînaltul s-o ierte pe 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) bint

Abu Bekr, atât în interior, cât şi în exterior, cu o aşa iertare, încât s-o lase fără nici un păcat. Amândoi părinţii au fost foarte fericiţi cu această rugă perfectă.

După aceea, el le-a spus că aceasta era ruga lui pentru toţi cei care au acceptat Islamul, după ce a fost numit Trimis al Lui Allah şi pentru cei care au rămas neclintiţi în credinţa lor.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o respecta pe Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) foarte mult, iar ea, în schimb, acorda prioritate lucrurilor care-i făceau plăcere lui. Astfel, viaţa era foarte plăcută şi toată lumea era fericită, împlinindu-şi obligaţiile faţă de om şi Creatorul lui. Într-o zi, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o preamărit-o pe Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!), lăudându-i nenumăratele merite. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a simţit o puternică durere de gelozie feminină; involuntar, ea a spus că vorbea despre Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) ca şi cum n-ar mai fi nici o altă femeie pe pământ în afară de ea. Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) nu-i plăcut deloc acest lucru şi faţa i s-a înroşit de mânie. Când Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) a auzit acest lucru, s-a dus la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi şi-a

cerut scuze în numele ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!), spunându-i că încă era foarte tânără şi nu ar trebui s-o ia în serios. Adresându-i-se ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!) foarte scurt, el a întrebat-o dacă nu ea spusese că pe pământ nu există o altă femeie în afară de Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!)? El a jurat pe Allah Preaînaltul că această măreaţă femeie îl crezuse când tribul ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!) negase că el era Trimisul şi Profetul lui Allah. Ea i-a dăruit marele dar, cel al copiilor, ceea ce nu se întâmplase cu ’Aishah (Allah să fie mulţumit de ea!).

Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) a ascultat în deplină tăcere, pentru că ştia că tot ceea ce a spus el era din porunca şi revelaţia lui Allah Preaînaltul. El nu vorbea din propria-i dorinţă, cuvintele lui erau întotdeauna bazate pe revelaţii ale lui Allah.

***

Tradiţia spune că Umm Rumman (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit în anul al 6-lea după Hijrah. În timpul înmormântării ei, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a cerut lui Allah Preaînaltul s-o ierte. Fără îndoială că aceasta a fost o mare onoare pentru ea. Cu acea

ocazie el a spus că dacă cineva şi-ar dori să vadă o frumoasă fecioară celestă a Paradisului, ar trebui s-o vadă pe Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!). Astfel, aceste cuvinte sunt un indiciu că ea va fi, cu voia lui Allah, în Paradis în Lumea de Apoi. Fie ca Allah să-i umple mormântul de lumină. O altă tradiţie, referitoare la moartea lui Umm Rumman(Allah să fie mulţumit de ea!) este totuşi mult mai demnă de încredere. Aceasta spune că ea a murit după decesul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Cu adevărat, vorbele lui Allah Preaînaltul sunt adevărate:

„Aceia care cred şi săvârşesc fapte bune şi se umilesc înaintea Domnului lor, aceia sunt oaspeţii Raiului şi în el vor avea sălaş veşnic." (Surat Hud:23)

Sumeyyeh bint Khabat

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s spus:

„O oameni ai lui Yasir! Fiţi răbdători pentru că destinaţia voastră este Paradisul.”

Trei fraţi au plecat din Yemen către Mekka. Au auzit de acest oraş şi au vrut să-i cunoască cultura şi să ia parte la variatele-i activităţi sociale. Unul se numea Yasir, iar ceilalţi doi se numeau Harith şi Malik. Cei doi din urmă s-au întors după un timp în Yemen, dar lui Yasir i-a plăcut viaţa de acolo atât de mult, încât a decis să rămână aici pentru totdeauna. Potrivit obiceiului vremii, a primit ajutorul şi sprijinul lui Abu Huzeifeh bin 'Abdullah Makhzumi şi a deveni companionul şi partenerul său. După ce s-au cunoscut mai bine unul pe celălalt, s-au plăcut reciproc. Abu Huzeifeh avea în casă o sclavă foarte inteligentă şi sensibilă, Sumeyyeh. La momentul potrivit, ea s-a căsătorit cu Yasir.

A fost o căsătorie fericită şi curând au avut un fiu, pe care l-au numit 'Ammar. Abu Huzeifeh era un om foarte blând, iubitor şi generos şi a eliberat familia din serviciul său; dar au continuat să păstreze relaţii bune cu ei şi foarte des îi ajuta cu bani şi bunuri. Yasir a mai avut încă doi fii, pe care i-a numit 'Abdullah şi Hareeth. Acesta din urmă a fost ucis înainte de sosirea Islamului şi cu această tragedie, se părea că destinul cel rău a început să bântuie familia.

Sumeyyeh bint Khabat (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost una dintre primii şapte oameni îndrumaţi de Islam şi care au jurat supunere faţă de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Ea este printre primele cele mai mari femei Companioane. Islamul este unic în sensul că valoarea unei persoane nu depinde de culoare, rasă, limbă, sex ori naţionalitate. Regulile sunt puritatea sufletului şi bunătatea faţă de toţi. Aşa cum spune şi Allah:

„Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Atoateştiutor [şi] Bineştiutor [Alim, Khabir]." (Surat Al-Hujurat:13)

Astfel, o persoană care doreşte pentru aproapele său ceea ce-şi doreşte şi pentru el, care este bun cu aproapele său de dragul lui Allah Preaînaltul, este cel ce îndeplineşte condiţiile testului stabilit de El.

Cei şapte oameni care au acceptat primii Islamul au fost următorii:

1. Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!)
2. 'Ali Bin Abi Talib (Allah să fie mulţumit de el!)

3. Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!)
4. Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!)
5. Sumeyyeh bint Khabat (Allah să fie mulţumit de ea!)
6. ’Ammâr bin Yasir (Allah să fie mulţumit de el!)
7. Bilal bin Abi Rabah (Allah să fie mulţumit de el!)

Quraişii din Mekka nu-i puteau face niciun rău Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) datorită puterii şi poziţiei unchiului său Abu Talib. Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) era de asemenea un om foarte puternic datorită bunăstării tribului său şi a influenţei sale personale. Însă musulmanii de rând, fie bărbaţi sau femei, nu erau scutiţi de nici o tortură sau chin imaginabil.

***

Sumeyyeh bint Khabat (Allah să fie mulţumit de ea!), soţul ei şi fiul lor ’Ammar, au fost deseori ţinta cruzimii Quraişilor. Odată, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) trecea pe lângă piaţă, i-a văzut pe toţi trei membrii ai familiei supuşi la cea mai rea formă de tortură posibilă. Însă era atât de

neajutorat, încât nu era nici o cale prin care să-i poată salva. Nu-i putea decât consola şi le-a spus:

„Fii cu răbdare, o, familie a lui Yasir, căci destinaţia voastră finală este Paradisul!”

‘Osman (Allah să fie mulţumit de el!) a relatat de asemenea că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia să spună aceste vorbe pentru a consola familiile. Odată, ’Ammar a reuşit să scape şi să ajungă la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Atunci el l-a întrebat când se va încheia persecuţia musulmanilor nevinovaţi şi când vor putea să respire în pace. I-a spus că lucrurile depăşeau orice limite. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a consolat apoi cu o rugă către Allah Preaînaltul, să protejeze şi să salveze familia lui Yasir din focul Iadului.

Abu Gehl i-a dat Sumayyei bint Khabat (Allah să fie mulţumit de ea!) cea mai rea formă de pedeapsă, dar ea nu a şovăit nici măcar o secundă şi a rămas neclintită ca o stâncă. El a încercat s-o influenţeze, s-o păcălească şi s-o ameninţe ca să renunţe la religie, dar ea a refuzat. El nu putea accepta faptul că ea îi putea rezista cu atâta încăpăţânare şi s-a înfuriat la culme, a înfipt sulița în ea. Aceasta s-a dovedit a fi o lovitură fatală şi ea

a murit. Cu toate acestea, Sumeyyeh bint Khabat (Allah să fie mulţumit de ea!) a avut onoarea de a fi prima femeie martir a Islamului. Acest incident a avut loc cu 7 ani înainte de Hijrah. Apoi, şi soţul ei, de asemenea, a căzut victimă torturii Quraişilor şi a murit. După martiriul ambilor părinţi, Ammar a ocupat un loc special în simpatia Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Obişnuia să i se adreseze cu dragoste, spunându-i Ibn Sumeyyeh (Allah să fie mulţumit de ea!). Profetul vorbea deseori despre familia lui Yasir în cei mai înalţi termeni de laudă.

Abdullah bin Mes'uud (Allah să fie mulţumit de el!) povesteşte cum Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus odată că atunci când apăreau dispute şi neînţelegeri în rândul oamenilor, Ibn Sumeyyeh (Allah să fie mulţumit de ea!) era întotdeauna de partea adevărului şi dreptăţii.

Toţi din această familie şi-au sacrificat vieţile pentru susţinerea adevărului şi de asemenea pentru a câştiga recompense în Ziua de Apoi. Despre astfel de oameni spune Allah Preaînaltul:

„Allah a cumpărat de la dreptcredincioşi sufletele şi bunurile lor, în schimbul Raiului, şi astfel ei luptă pe calea lui Allah, omorând şi

fiind omorâţi. Aceasta este o făgăduinţă cu adevărat, pe care a luat-o asupra Lui, în Tora, în Evanghelie şi în Coran. Şi cine este mai credincios legământului său decât Allah? Bucuraţi-vă, aşadar, pentru negoţul pe care l-aţi tocmit, căci aceasta este marea izbândă." (Surat At-Tawba:111)

Umm Haram bint Malhan

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus odată:

„Din rândul Ummei mele (adepţi), o armată va naviga pe mare aşa cum un rege stă pe tronul său.”

Umm Haram l-a întrebat dacă ea va fi una dintre ei. El i-a răspuns că ea va fi una dintre cei mai de seamă dintre aceştia.

Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!) provenea dintr-o familie nobilă. Sora ei era mama lui Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!). Cei doi fraţi ai ei, Haram bin Malhan şi Saleem bin Malhan, au luat parte la Bătăliile de la Bedr şi Uhud. Era de asemenea rudă prin căsătorie cu Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de el!), un alt Companion distins. Soţul ei a fost 'Amr bin Qais bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!), iar fiul ei, Qais bin 'Amr bin Qais (Allah să fie mulţumit de el!) – aceştia au fost doi Companioni eminenţi ei Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), care au fost martiri în Bătălia de la Bedr. După moartea soţului ei s-a căsătorit cu 'Obadah bin Samit (Allah să fie mulţumit de el!), un general distins al armatei musulmane. Ea a avut un fiu din această căsătorie, Muhammed bin 'Obadah bin Samit.

Generozitatea, bunăvoinţa şi spiritul de sacrificiu erau parte înnăscută a firii acestei nobile femei. Ambiţia ei era să fie martiră în cauza Islamului şi în slujba acestei dorinţe arzătoare, nu lăsă o piatră neîntoarsă. Locuia la periferia Medinei, în micuţul oraş Quba. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a emigrat la Medina, s-a opri în Quba să se

odihnească înainte de a-şi continua drumul. Ea a fost prima din rândul femeilor Ansar care nu numai că a acceptat Islamul, dar l-a şi propovăduit; şi ea a f[cut acest lucru înainte de emigrarea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!) era o persoană foarte înţeleaptă şi echilibrată, cu teamă de Dumnezeu, dreaptă şi credincioasă. Ea a deţinut o poziţie foarte înaltă în rândul femeilor Ansar. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia deseori să-i viziteze casa şi să se odihnească acolo dacă era obosit. Ori de câte ori Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se oprea la ea acasă, ea se simţea recunoscătoare pentru prezenţa lui şi considera că servindu-l, era cea mai mare onoare.

***

Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!) a relatat că odată era acasă când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a venit acolo. Mama şi sora lui erau de asemenea prezenţi. Le-a spus să se ridice şi i-a condus într-o rugăciune specială; nu era timpul pentru una dintre rugăciunile obligatorii. După rugăciune, i-a

cerut Lui Allah Preaînaltul să binecuvânteze familia în această viaţă şi în Viaţa de Apoi.

Umm Haram a fost mai întâi căsătorită cu Amr bin Qais bin Zeid. Au avut un fiu pe care l-au numit Qais. Cum s-a menţionat mai devreme, aceştia au luptat alături de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în bătălia de la Bedr. În bătălia de la Uhud au luptat cu mult curaj şi au fost martirizaţi. După aceea, Umm Haram bint Malhan (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a căsătorit cu faimosul general Obadah bin Samit (Allah să fie mulţumit de el!), şi au avut un fiu, pe care l-au numit Muhammed bin Obadah. Obadah bin Samit (Allah să fie mulţumit de el!) a fost membru al tuturor celor trei delegaţii care au avut onoarea de a merge la Mekka, pentru a jura personal supunere faţă de Allah şi faţă de Trimisul său. Prima delegaţie a avut 6 membri; a doua a avut 12 şi a treia a avut 72 de membri.

Obadah bin Samit (Allah să fie mulţumit de el!) a fost un soţ şi un tată exemplar. El a fost un tată iubitor pentru Abdullah bin Amr, care fusese născut de Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!) cu primul ei soţ. Aceeaşi dragoste şi grijă pe care le-a oferit-o propriilor lui copii, le-a oferit-o şi copiilor din căsătoria anterioară a soţiei sale. Muhammed bin Obadah (Allah să fie mulţumit de el!) era membru al congregaţiei, când a fost

revelat versetul pentru schimbarea direcţiei de rugăciune (Qiblah) spre Ka'bah din Masjid-al-Aqsa. Astfel, a avut privilegiul de a se îndrepta către ambele direcţii în această unică rugăciune.

***

Tradiţii atribuite lui Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!) au fost citate de remarcabili companioni ai Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) precum: 'Obadah bin Samit, Anas bin Malik, 'Umeir bin Aswad, 'Ata bin Yasar şi Ya'li bin Shadad bin Aws (Allah să fie mulţumit de ei!). Sentimentele de dragoste, respect şi veneraţie pentru Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) aproape că au atins culmea perfecţiunii în inima lui Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!). Ori de câte ori el o vizita pe ea sau pe sora ei, Umm Suleim, fericirea lor nu cunoştea limite. Ea îi pregătea delicatese speciale şi un pat confortabil pentru ca el să se odihnească. Atmosfera era în aşa fel încât şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) avea un adevărat sentiment de pace şi fericire când o chema. Când a fost întrebat dacă avea un motiv anume pentru care o vizita atât de des, el a răspuns că avea un sentiment de milă pentru familia sa, încă de când i-a văzut pe cei doi fraţi murind în Bătălia de la Bi'r Ma'unah. Şi de

atunci a spus că o va vizita să vadă dacă are nevoie de ceva şi pentru a o consola.

Al-Ansarii erau cunoscuţi pentru spiritul lor de sacrificiu, generozitate şi ospitalitate şi Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!) era o întruchipare a acestui spirit. Acest spirit este preamărit în Cuvintele Nobilului Qur'an:

„Cât despre aceia care, înainte de ei, s-au statornicit în Casă şi în credinţă şi i-ai iubit pe aceia care s-au dus în pribegie la ei, nu au avut în piepturile lor nici o supărare pentru ceea ce li s-a dat lor, ci i-au preferat pe ei lor înşişi, chiar dacă ei erau în nevoie. Iar aceia care se feresc de zgârcenia propriilor suflete, aceia sunt cei care izbândesc." (Surat Al-Haşr:9)

Allah a fost atât de mulţumit de compasiunea, generozitatea şi sacrificiul arătat de Al-Ansari pentru imigranţii din Mekka, încât le-a imortalizat caracterul în Qur'anul Său. Nu exista nici o diferenţă între bărbat şi femeie în această afişare a personalităţii. Şi se pare că Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost binecuvântată într-o măsură mai mare cu această tipică generozitate a spiritului. Familia a fost norocoasă să aibă binecuvântările şi bunăvoinţa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Ce altceva mai mult poate cineva să ceară în această lume? Când el a murit, a fost foarte fericit gândindu-se la serviciile ei excepţionale pe care le-a oferit.

***

În timpul califatului lui ‘Osman bin ’Affan, în anul 27 după Hijrah, Mu’awiyah bin Abu Sufyan (Allah să fie mulţumit de el!) a primit permisiunea de a cuceri Insula Cipru. Ca să ajungă acolo, a fost pregătită o forţă navală. A fost pentru prima oară în istoria Islamului, când a fost luată o asemenea măsură. ’Obadah bin Samit (Allah să fie mulţumit de el!) era însoţit de soţia sa, Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!). Împreună cu generalul Mu’awiyah, era soţia lui, Fakhtah bint Qurdhah (Allah să fie mulţumit de ea!).

‘Umeir bin Aswad ’Ansi scrie că l-a vizitat pe ’Obadah (Allah să fie mulţumit de el!), care locuia în zona de coastă a Hamasului. El a întâlnit-o pe Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!), care i-a spus că îl auzise pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) spunând că unii dintre oamenii lui vor călători pe mare în scopul Jihadului (război pentru cauza lui Allah). L-a întrebat dacă ea va fi printre ei şi acesta i-a răspuns afirmativ. A fost foarte entuziasmată de

acest răspuns, pentru că fusese cea mai aprigă dorinţă a ei să ia parte la Jihad. Prin bunăvoinţa lui Allah Preaînaltul musulmanii au fost victorioşi. După călătoria pe mare, Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a urcat pe un catâr pentru a călători pe uscat, dar din păcate, catârul s-a speriat de ceva şi ea a căzut. S-a rănit foarte grav la gât, ceea ce a costat-o viaţa. A fost înmormântată în Cipru.

Umm Haram (Allah să fie mulţumit de ea!) este acea femeie companion norocoasă, care a luat parte la acea aventură navală şi care s-a dovedit demnă de veştile binecuvântate ale Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în legătură cu locul ei în Paradis.

Şi-a trăit viaţa pe pământ ca o femeie merituoasă şi a obţinut cel mai bun sfârşit al unei vieţi trăite în bine, ca martir al primei aventuri navale a Islamului.

Allah Preaînaltul va fi mulţumit de ei şi ei de El.

Asma’ bint Abu Bekr As-Siddiyq

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Tu vei fi dăruită cu două brâie în schimbul unuia.”

Ea se înrudea cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) prin căsătoria lui cu sora ei, ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!). Tatăl ei, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a fost Companionul apropiat şi prietenul de încredere al lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Bunica ei a fost Umm Al-Khair Salma bint Sakhr. Surorile tatălui ei au fost femei companioane eminente, ca Fardah, Qariybah şi Umm ’Amer (Allah să fie mulţumit de ele!). Bunicul din partea tatălui a fost Abu Quhafah. Soţul ei, Zubeir bin Awam (Allah să fie mulţumit de el!), a fost Companion al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Fiul ei, ’Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost un alt ilustru Companion Al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Ea a fost femeia care a păstrat atât de brav şi de calm povara secretului emigrării Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) la Medina, în toiul nopţii, împreună cu tatăl ei. Ea a fost cea care le-a împachetat mâncarea şi alte mici lucruri necesare pentru acea călătorie istorică. Cu acea ocazie, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a binecuvântat-o cu vestea

bună a Paradisului în Lumea de Apoi. Când duşmanul a venit s-o interogheze, ea a rămas calmă şi nu a dat nici un semn de nervozitate sau teamă, nici măcar printr-o clipire. Viaţa ei este demnă de studiat, provenind dintr-un anturaj în care fiecare membru al familiei era un confident de încredere şi Companion al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

***

Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a născut cu 27 de ani înainte de călătoria Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) la Medina. Numele mamei ei a fost Qateelah bint 'Uza şi tatăl ei, Abu Bekr (Allah să fie mulţumit de el!), s-a căsătorit cu ea înainte de apariţia Islamului; Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a născut când el avea numai 21 de ani. Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) şi 'Abdullah (Allah să fie mulţumit de el!) s-au născut din această căsătorie. Pentru o lungă perioadă de timp, mama ei nu a acceptat Islamul; în cele din urmă, după cucerirea Mekkăi, a jurat supunere faţă de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) a îmbrăţişat Islamul datorită influenţei şi învăţăturilor tatălui ei.

Credinţa, inteligenţa, curajul, onestitatea şi generozitatea – toate calităţile lăudate de Islam,

puteau fi găsite la această singură persoană. Când tatăl ei şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-au refugiat în peştera Theur după părăsirea Mekkăi, pentru a emigra în Medina, ea a fost cea care s-a dus în pustiu pentru a le aduce mâncare proaspătă. Imediat ce ei au plecat în călătorie, Abu Gehl a venit la casa lui Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!), căutându-i, stăpânit de o furie incontrolabilă. El a întrebat-o unde era tatăl ei. Ea i-a răspuns că nu ştia. El a lăsat să se vadă firea barbară plesnind-o; dar pentru a nu trăda secretul, ea l-a înfruntat cu fermitate, curaj şi răbdare.

***

'Asma (Allah să fie mulţumit de ea!) a ajuns să fie cunoscută cu titlul de *Zat An-Nitaqain*. Există o mică întâmplare interesantă, despre cum şi-a primit ea acest nume. În arabă, centura sau brâul purtat de o femeie în jurul taliei se numesc *Nataq*. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) se pregăteau să plece către Medina, Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) a împachetat mâncarea într-un sac de piele, dar nu era nici o sfoară cu care ar fi putut lega gaura sacului. Astfel, ea şi-a rupt brâul în două şi a folosit

o parte să lege sacul de piele. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a binecuvântat-o şi i-a spuse că în locul acestui brâu pe care l-a sacrificat, ea va primi două în Paradis. Astfel el a sugerat că ea va merge în Paradis. În acest fel, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) dădea vestea unei Lumi de Apoi glorioase credincioşilor săi Companioni.

***

După ce tatăl ei şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) au plecat, Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost lăsată cu bunicul ei bătrân şi orb, Abu Quhafah. Când şi-a dat seama că fiul lui a emigrat, a fost trist. Apoi a fost îngrijorat dacă lăsase vreun ban de cheltuială. Ea a povestit că aveau aproximativ 4.000 sau 5.000 de dinari în casă şi tatăl ei îi luase pe toţi pentru cheltuielile călătoriei. Dar l-a liniştit pe bătrân, spunându-i că aveau ce le trebuia în casă şi nu le lipsea nimic. Pentru a-l convinge, ea a adunat câteva pietricele de mărimea dinarilor; pe aceasta le-a pus într-o ulcică şi le-a acoperit cu o pânză. Apoi i-a îndreptat mâinile bătrâne peste pânză; Abu Quhafah a fost foarte încântat că fiul său nu-i neglijase. Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) a făcut acest lucru pentru liniştea psihică a

bătrânului; dar adevărul era că Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!), cu o puternică încredere în Allah, luase totul pentru a-i cheltui pe calea lui Allah şi a Trimisului Său.

***

Soţul ei, Zubeir bin 'Awam (Allah să fie mulţumit de el!), prietenul şi Companionul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost fiul lui Safiyyah bint 'Abdul Muttalib. Când a emigrat la Medina, deţinea o casă în care locuia, o sabie şi un cal. A fost datoria Asmei (Allah să fie mulţumită de ea!) să îngrijească calul şi să-l hrănească. Într-o zi, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a văzut-o întorcându-se acasă cu un balot de fân pe cap. Imediat şi-a făcut cămila să se aşeze, ca ea să poată să o încalece. Dar ea s-a ruşinat şi s-a gândit că acest lucru nu i-ar plăcea soţului ei, care era un om mândru. Astfel, ea a refuzat oferta şi a preferat să meargă pe jos. Când i-a povestit soţului ei despre întâmplare, acesta i-a spus că ar fi trebuit să se urce pe cămilă, pentru că ar fi fost mai puţin ruşinos decât să meargă cu un balot de fân pe cap.

Când Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) a emigrat la Medina, în apropierea văii Quba, a

născut un fiu, ’Abdullah bin Zubeir. Aceasta a fost un eveniment foarte special pentru musulmani. De foarte multă vreme nu se mai născuseră băieţi în rândul oamenilor lor. Necredincioşii erau foarte fericiţi şi obişnuiau să bârfească între ei că acum musulmanii vor fi dezrădăcinaţi. Toţi musulmanii au fost fericiţi, ca şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). El a luat copilul în braţe şi a felicitat familia. Apoi a muşcat o bucăţică dintr-o curmală, a înmuiat-o în gura sa şi i-a dat-o copilului. A fost o onoare care a făcut familia să se simtă foarte mândră.

***

Când ’Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!) a crescut, el a fost o persoană învăţată, înţelegătoare şi curajoasă. Mai târziu, mama sa a venit să locuiască împreună cu el. Când el s-a mutat la Mekka, ea l-a însoţit. El nu-l accepta pe Banu Omayyah ca şi calif şi încerca să-şi întemeieze propriul califat; el a reuşit să câştige sprijinul majorităţii oamenilor de când aceştia l-au recunoscut ca fiind un om puternic, învăţat şi curajos. Totuşi, când ’Abdul Malik bin Marwan a urcat pe tron, el a preluat unele provincii. L-a trimis pe Hajjaj bin Yusuf ca reprezentant al său la Hijaz. Hajjaj a preluat comanda forţelor Siriene şi

a început asediul, atacând din toate părţile; a urmat o bătălie intensă între cele două forţe.

În această perioadă critică, ’Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!) s-a dus s-o vadă pe mama sa. Când ea i-a spus că e bolnavă, el i-a răspuns că oamenii pot găsi liniştea şi odihna după moarte. Ea l-a întrebat zâmbind dacă dorea ca ea să moară. Ea a spus că vrea ca el să trăiască şi să trăiască şi ea, pentru că trebuia să vadă rezultatul final al luptei sale. Dacă el ar fi fost martirizat, ar fi acceptat cu răbdare şi tărie şi dacă el şi-ar fi doborât inamicul în acea luptă, ar fi fost fericită.

O bătălie înverşunată se dădea acum chiar la Mekka şi armata lui ’Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!) se apăra. El s-a dus să o vadă pe mama sa, care era la moschee şi a întrebat-o dacă ar trebui să se predea. Ea i-a răspuns că dacă era de partea dreptăţii, nu trebuie să se îngrijoreze de moarte. El i-a spus că se temea că inamicul îi va tăia trupul după moarte. Ea i-a răspunse că ceea ce făceau ei cu trupul după moarte nu era important. O dată ce capra este sacrificată, jupuirea nu-i poate provoca nici o suferinţă. Ea a adăugat că teama de moarte nu ar trebui să stea în calea unui om cu adevărat curajos. Moartea onorabilă era mai bună decât o viaţă liniştită în dezonoare. O linişte ruşinoasă nu

se potrivea unui erou tânăr ca el. Atunci ’Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!) s-a întors pe câmpul de luptă cu o forţă reînnoită şi a avansat printre rânduri, luptând cu curaj; dar din cauză că erau puţini la număr, a murit ca un martir. Crudul Hajjaj bin Yusuf i-a atârnat corpul pentru a fi văzut de toţi şi nu l-a coborât nici după trei zile. A treia zi, bătrâna mamă s-a dus să încerce să recupereze corpul bravului şi curajosului ei fiu. Pentru că îşi pierduse vederea datorită vârstei, nu putea decât să simtă în jurul ei. Suspinând, ea a întrebat dacă nu venise încă timpul ca fiul ei să coboare de pe cal. Ea s-a confruntat cu această mare tortură cu caracteristica-i tărie şi forţă morală.

Când Hajjaj a văzut-o pe mamă stând lângă trupul fiului ei, a trimis un mesager s-o aducă la el. Ea i-a răspuns cu o ură dispreţuitoare că nu va merge să-l vadă pe ucigaşul fiului ei. Când Hajjaj bin Yusuf a primit mesajul, se umplu de mânie şi i-a spus mesagerului să meargă şi să-i spună că dacă nu va veni de bună voie, va fi târâtă de păr în prezenţa lui. Ea i-a răspunse cu o indiferenţă totală că nu va merge să-l vadă pe acest josnic ruşinos; aceasta era decizia ei finală şi el putea să facă ce dorea. El a întrebat-o dacă văzuse ce i-a făcut fiului ei. Ea i-a răspuns că îi distrusese viaţa fiului ei în această lume, dar fiul ei l-a distrus pe el

pentru eternitate, adăugă că l-a auzit pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) spunând că un om va apărea din rândul Banu Thaqiyf, care va fi un mincinos, un crud şi josnic barbar. Astăzi îl văzuse în persoană. Hajjaj bin Yusuf a rămas mut.

Într-o zi, când ea s-a dus la Haram (sanctuar) în Mekka, l-a auzit pe Hajjaj bin Yusuf adresându-se adunării clerice din amvon. Chiar şi la vârsta ei extrem de înaintată, ea nu îşi pierduse simţul umorului; cu îndrăzneală, ea s-a dus şi s-a aşezat lângă el. Când a văzut-o, a spus că fiul ei răspândise necredinţa şi ateismul în Casa lui Allah Preaînaltul şi că astfel, El i-a dat o pedeapsă teribilă. Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a răspuns prompt că fiul ei nu fusese niciodată ateu; el a fost un om credincios şi învăţat, care întotdeauna se ruga lui Allah Preaînaltul, muncea pentru bunăstarea Ummah-ei Musulmanilor şi a fost purtătorul model al integrităţii şi onestităţii. Tu, pe de altă parte, ai fost cunoscut ca fiind un mincinos, un ipocrit şi un trădător. Ar trebui să se teamă de mânia lui Allah Preaînaltul, pentru că aceasta îl loveşte pe om atunci când se aşteaptă mai puţin. Hajjaj, prefăcându-se că n-o auzise, şi-a continuat discursul şi a spus:

„Recunosc că 'Abdullah bin Zubeir a fost un excelent membru al Ummei, dar avea o dorinţă

arzătoare de putere. Astfel, el a creat neînţelegeri printre oameni şi a cauzat probleme chiar în Casa lui Allah Preaînaltul, astfel că a avut un sfârşit teribil. Tu ştii că Adam (Pacea fie asupra lui!) a fost mult mai măreţ şi mult mai respectat ca Profet al Lui Allah decât 'Abdullah bin Zubeir. Allah Preaînaltul i-a oferit o viaţă liniştită şi calmă în Paradis. Dar când a nesocotit Porunca lui Allah şi a mâncat fructul copacului interzis, a fost izgonit din Paradis. Fără îndoială, Paradisul este un loc mult mai bun decât sanctuarul Ka'bah."

Apoi, cu o voce răsunătoare le-a cerut oamenilor să se ridice în picioare şi să se pregătească de rugăciune. 'Abdullah bin 'Omar (Allah să fie mulţumit de el!) era şi el prezent şi a spus cu voce tare:

„Oh Hajjaj! Dacă te numesc ipocrit şi mincinos nu va fi contrar faptelor. Jur pe Măreţia şi Mânia lui Allah Preaînaltul că 'Abudllah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!) nu a făcut în toată viaţa lui nici măcar un pas care să meargă contrar dispoziţiilor lui Allah Preaînaltul. Mărturisesc acum în public că 'Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el) era un om cu frică de Dumnezeu, care postea şi se ruga nopţile. El întotdeauna a stat alături de ceea ce era corect şi a fost consecvent."

Apoi s-a dus la trupul lui 'Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!), care era încă

atârnat acolo şi cu o voce tremurătoare şi lovită de durere, a spus: *„Pacea fie asupra ta, o, Abu Khubaib, Pacea fie asupra ta, o, Abu Khabiyb!."*

Khubaib era numele de familie al lui 'Abdullah bin Zubeir (Allah să fie mulţumit de el!). Apoi privind corpul, a spus că-l avertizase pe 'Abdullah (Allah să fie mulţumit de el!) să nu se implice într-o luptă pentru putere. Cei mai respectaţi oameni adesea îşi pierd prestigiul luptând pentru putere. Apoi s-a rugat lui Allah Preaînaltul să-l binecuvânteze cu un loc în Paradisul Său Îndurător.

După câteva zile, Hajjaj a aruncat trupul în cimitir la porunca lui 'Abdul Malik bin Marwan. Când Asma' (Allah să fie mulţumită de ea!) a auzit acestea, a trimis după corp, l-a îmbăiat şi i s-a oficiat de către congregaţie rugăciunea de înmormântare. În cele din urmă a îngropat corpul fiului ei drag.

Hajjaj bin Yusuf a primit un mesaj de la curtea Siriei că ar trebui să o viziteze personal pe Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) şi s-o întrebe dacă dorea sau avea nevoie de ceva. Guvernul ar fi încântat să-i fie recunoscătoare. Hajjaj s-a dus la casa acesteia să-i transmită mesajul de la guvernatorul lui 'Abdul Malik bin Marwan. Asma' a fost cuprinsă de o furie teribilă; i-a spus cu voce tunătoare că nu avea nevoie de nimic, a ţipat la el

să iasă din casa ei şi că nu ar accepta sub nici o formă oferta. A spus că era o povară pe acest pământ şi că îl consideră un nefericit şi un necredincios.

***

Asma' obişnuia să se roage cu o concentrare profundă. Zubeir bin 'Awam (Allah să fie mulţumit de el!) relatează că odată, când a venit acasă, a văzut-o rugându-se şi plângând; ea repeta într-una cuvintele următoare din Qur'an mereu şi mereu:

„Însă Allah s-a îndurat de noi şi ne-a apărat de chinul vântului fierbinte." (Surat At-Tur:27)

Când a văzut-o atât de pierdută în rugăciune, a ieşit din casă şi s-a dus la piaţă. S-a întors mult mai târziu şi a găsit-o cufundată încă în rugăciune.

Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) avea o minte foarte ascuţită. Dacă auzea ceva chiar şi o singură dată, nu ar fi uitat niciodată. Ca şi 'Aişah, Umm Selemeh şi Asma' bin Yezid bin Sakan Al-Ansariyah, (Allah să fie mulţumit de ele!) ea are de asemenea multe hadisuri care-i sunt atribuite. Mulţi Companioni şi urmaşi veneau la ea pentru îndrumare şi verificarea hadisurilor. 'Abdullah bin

Zubeir, ’Urwah bin Zubeir, ’Abdullah bin ’Abbas, Fatimah bint Manthar bin Zubeir şi ’Abdullah bin Keesan (Allah să fie mulţumit de ei!) sunt câţiva dintre ei.

Asma’ bint Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit în anul 73 după Hijrah. Ea avea aproape 100 ani, dar chiar şi la acea vârstă, avea dantura întreagă şi o memorie ascuţită.

Allah Preaînaltul va fi mulţumit de ei şi ei de El.

Umm Suleim bint Malhan Al-Ansariah

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Când am intrat în Paradis, am auzit paşii cuiva – Mi s-a explicat că era Ghamisa bint Malhan.”

Ţine minte că Ghameesa este numele lui Umm Suleim Al-Ansariah (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea este de asemenea numită Ramisa', Sahlah şi Ramlah, dar porecla întrece numele.

Ştiinţa, curajul, răbdarea şi tăria morală, consecvenţa scopului şi generozitatea sufletului şi a minţii – toate acestea sunt calităţi comune tuturor femeilor-Companion, ce fac subiectul acestei cărţi.

Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) nu face excepţie. Şi ea a provenit dintr-o familie ilustră, care şi-a sacrificat totul pentru Islam. Fiul ei a fost faimosul Companion Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!) şi fratele ei a fost eminentul Companion Haram bin Malhan (Allah să fie mulţumit de el!).

Prima ei căsătorie a fost nefericită; existau certuri constante între soţ şi soţie, pentru că ea devenise musulmană. Soţul ei, Malik bin Nadhar, a făcut tot posibilul s-o determine să renunţe şi să-şi abandoneze noua ei religie, pentru care jurase supunere, dar a eşuat şi ea a rămas loială noii ei credinţe. Pe de altă parte, ea a început să-şi convingă fiul, Anas (Allah să fie mulţumit de el!), să se convertească la Islam, în cele mai grele împrejurări. El i-a spus că acum îşi răsfăţa fiul. Iar ea i-a răspuns că nu îl răsfăţa; îl învăţa sensul adevăratului şi veşnicului succes al Vieţii de Apoi. Insistenţa ei până la urmă a fost răsplătită, şi Anas a citit cuvintele ce semnificau acceptarea lui Allah

ca Singura Existenţă Supremă şi a lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ca Trimis al Său.

În casă, frecvent, existau scene de violenţă, dar ea a rămas fermă, răbdătoare şi calmă. Ea i-a spus că el nu putea percepe natura comorii pe care ea o găsise. I-a spus că era o comoară pentru toate timpurile, o lumină ce-i lumina sufletul. Soţul i-a spus că ea nu avea religie, dar ea i-a răspuns curajoasă că acceptând Islamul, a acceptat Adevărata religie şi astfel ea va fi învingătoare chiar şi în Lumea de Apoi.

În cele din urmă soţul ei a părăsit-o şi a emigrat în Levant, unde a fost ucis. Încredinţându-şi fiul în slujba Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), i-a ceru acestuia să se roage pentru fiul ei. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a rugat pentru Anas (Allah să fie mulţumit de el!) pentru sporirea cunoştinţelor şi bogăţiilor. Femeile Ansari obişnuiau s-o numească Sehla, Ghamisa', Ramisa', Ramlah şi Sahlah, dar în cele din urmă, a ajuns să fie cunoscută doar ca Umm Suleim.

În Medina era un tânăr chipeş numit Abu Talhah, care era de asemenea şi liderul tribului său. El nu se convertise încă la Islam, totuşi mulţi oameni erau influenţaţi de învăţăturile lui Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!). Abu

Talhah ştia că văduva Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) avea multe calităţi admirabile. Integritatea, loialitatea, curajul ei – toate acestea l-au atras şi i-a trimis o cerere în căsătorie. Ea i-a răspuns că nu era posibil, pentru că ea era musulmană, iar el era un necredincios. Când el a insistat, ea l-a întrebat ce tip de om era; uneori venera copacii crescând din pământ, alteori venera idolii de piatră pe care alţii îi ciopleau. Ea l-a întrebat dacă s-a gândit vreodată cum ar putea aceste lucruri să-i rezolve problemele, când ele însele erau neputincioase.

Când Abu Talhah a auzit aceste argumente, nu a avut nici un răspuns. El încercă din răsputeri s-o convingă, dar ea era neclintită. Ea i-a spus că, în mod normal, o propunere din partea unui om de seama lui nu putea fi refuzată, dar ea era neputincioasă. Ea şi-a dedicat viaţa Islamului şi el a fost, până la momentul respectiv, lipsit de această măreaţă binecuvântare. În cele din urmă, el a întrebat-o dacă s-ar căsători cu el dacă el s-ar converti la Islam. Ea a fost foarte bucuroasă de acest lucru; a spus că Mahrul pentru ea va fi acceptarea Islamului.

Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a spus apoi lui Anas (Allah să fie mulţumit de el!) să pregătească nunta ei. Sabit bin Aslam Bennani, faimosul învăţat şi succesor spune că acesta era un

Mahr (zestre a miresei) excelent şi unic în istoria Islamului. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia s-o viziteze deseori şi se ruga pentru prosperitatea şi binecuvântările lui Allah Preaînaltul asupra ei.

După uciderea soţului ei în Levant, ea-şi încredinţă fiul, Anas (Allah să fie mulţumit de el!) în slujba Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Anas (Allah să fie mulţumit de el!) a trăit următorii zece ani din viaţă în slujba lui şi aceştia au fost cei mai buni ani din viaţa sa. Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a cerut Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să-l roage pe Allah Preaînaltul să-i sporească cunoştinţele şi pentru prosperitatea lui, atât în această lume, cât şi în următoarea. Şi Allah Preaînaltul a răspuns rugăciunilor într-o amplă măsură. Anas (Allah să fie mulţumit de el!) a trăit până la vârsta de 103 ani şi a avut 80 de copii. El avea un palat magnific în Basrah şi grădini frumoase imense. A fost un om pretenţios, căruia îi plăcea să se îmbrace bine şi să-şi vopsească părul cu henna. Dintre fiii săi, mulţi au devenit savanţi. După moartea sa, a moştenit grădinile Paradisului.

***

Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) a avut a doua căsătorie fericită şi curând cuplul a fost binecuvântat cu un fiu, Abu ‘Umeir. Într-o zi, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a vizitat casa şi l-a găsit pe Abu ‘Umeir foarte deprimat. El a întrebat de ce era micuţul aşa de trist. Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a spus că pasărea lui, cu care-i plăcea să se joace, murise. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a mângâiat şi a încercat să-l consoleze cu dragoste.

După un timp Abu ‘Umeir s-a îmbolnăvit şi într-o noapte temperatura lui a crescut foarte mult şi a murit. Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) a dat dovadă de o răbdare şi un autocontrol exemplar. Ea nu a anunţat pe nimeni şi nici nu a ţipat ori a strigat de durere. Ea nu a vrut să-şi tulbure soţul când a venit acasă după o zi de muncă grea. Când acesta s-a întors acasă, a întrebat-o cum era copilul şi ea i-a spus că era mai bine decât înainte. Apoi i-a servit cina şi au stat de vorbă. Când acesta se simţea bine în compania ei, în linişte şi pace, noaptea târziu, ea a adus în discuţie subiectul. Ea i-a spus că vroia să-i pună o întrebare. El a întrebat-o ce anume ar vrea să ştie. Ea l-a întrebat dacă o persoană i-a încredinţat ceva cuiva, apoi vine să-l recupereze, ar trebui ca acel cineva să-l înapoieze? El a răspuns că desigur

acel cineva ar trebui să-i înapoieze lucrul bucuros. Apoi l-a condus în camera în care fiul dormea somnul liniştit de veci. A îndepărtat cearceaful de pe faţa lui şi a spus cu voce tremurătoare că Allah Preaînaltul le luase înapoi fiul pe care El îl lăsase în grija lor.

Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de el!) a fost şocat şi a întrebat-o de ce nu l-a anunţat de cum venise acasă. Dimineaţă ei s-au dus să-l vadă pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi i-au spus ce se întâmplase cu o noapte în urmă. El s-a rugat lui Allah Preaînaltul pentru binecuvântarea şi prosperitatea cuplului. Şi curând li s-a născut un alt fiu. Anas (Allah să fie mulţumit de el!) l-a purtat în braţe până la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!); el a înmuiat o bucăţică de curmală şi a dat-o nou-născutului şi l-a numit ’Abdullah. El s-a rugat ca Allah Preaînaltul să-i dea prosperitate. Şi din mila lui Allah Preaînaltul, când el a crescut şi s-a căsătorit, a avut avu nouă fii; şi toţi au fost memoratori ai Qur’anului.

***

Anas (Allah să fie mulţumit de el!) relatează că mama sa avea o capră. Într-o zi ea a făcut ghee din laptele ei şi l-a adunat într-un vas

mic de piele. Când s-a umplut, l-a trimis ca dar Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), cu fiica ei adoptivă. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus familiei sale să golească vasul şi să-l înapoieze prin micuţa fată. Aceasta a dus înapoi acasă vasul gol şi l-a atârnat de un cui, pe peretele bucătăriei.

Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) a văzut că vasul era încă atârnat şi era plin – de fapt era mai mult decât plin şi picura. Ea a întrebat-o pe fiica ei de ce nu i-a ascultat ordinele. Micuţa i-a spus că dusese ghee-ul la casa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), aşa cum i-a spus şi aduse înapoi vasul gol şi-l agăţase. Umm Salaim (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost uimită de această minune.

Ea s-a dus la casa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi i-a povestit această întâmplare ciudată. El i-a spus că micuţa adusese darul pe care l-a acceptat. Şi că a plecat din casa lui cu un vas gol.

Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) a jurat pe Allah Preaînaltul, care l-a trimis pe el ca Mesager al singurei Religii Adevărate, că vasul a fost plin şi încă dădea pe dinafară. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus apoi că nu ar trebui să fie uimită; ea îi trimisese un dar Profetului lui Allah (Pacea şi binecuvântarea

lui Allah fie asupra lui!), şi El în schimb îi trimisese un dar ei. Ar trebui să mănânce şi să-i hrănească şi pe alţii cu el. Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) spune că golise acest vas într-un vas mai mare. Le-a ajuns pentru două luni şi au mai mâncat şi alţii din el.

***

Anas relatează că Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de el!) a venit acasă şi i-a spus lui Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) părea foarte slăbit, posibil să fi fost flămând. Dacă era ceva de mâncare în casă ar fi putut să aibă onoarea de a-l invita la masă. Ea i-a răspuns că avea nişte pâine înfăşurată într-o pânză. Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de el!) s-a dus la moschee şi l-a invitat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să-l însoţească.

El a acceptat şi i-a invitat pe cei ce erau de faţă să-l însoţească la casa lui Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de el!). Toţi s-au ridicat să meargă cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Când Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de el!) a văzut aceasta, a devenit neliniştit, pentru că nu avea mâncare suficientă

pentru atâţia oameni. Când a ajuns acasă, el i-a spus soţiei lui, Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) despre teama sa. Ea a zâmbit şi i-a spus să nu-şi facă griji; vor pune toată mâncarea pe care o aveau în casă. Şi aşa a şi făcut. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a intrat şi a făcut o rugăciune lui Allah Preaînaltul pentru belşug. Apoi îi ceru lui Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de el!) să cheme înăuntru zece oameni de afară. Aşa că zece oameni au intrat pentru o masă satisfăcătoare. După ce au terminat, l-a rugat pe Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de ea!) să mai cheme înăuntru zece oameni. Şi au continuat tot aşa până ce aproximativ şaptezeci sau optzeci de persoane mâncaseră pe săturate din delicioasa mâncare. Şi încă mai rămăsese mâncare!

Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a căsătorit cu Zeineb bint Geahş (Allah să fie mulţumit de ea!), Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) a făcut o mâncare specială din curmale şi ghee şi i-a trimis-o ca dar. Şi după bătălia de la 'Khaiber, când s-a căsătorit cu Safiyyah (Allah să fie mulţumit de ea!), Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost cea care a îmbrăcat-o mireasă. De asemenea, a jucat un rol foarte activ pe câmpurile de luptă ale Islamului. Anas (Allah să fie mulţumit de el!) spune că în Bătălia de la Uhud, mama sa, împreună

cu ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!), obişnuiau să umple burdufuri de piele cu apă şi să le dea soldaţilor însetaţi şi răniţi. Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) era însărcinată la acea vreme, dar acest lucru nu a împiedicat-o în vreun fel. Ea a avut un rol activ şi în Bătălia de la Hunain, de asemenea. Ea purta o suliţă şi când Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de el!) a văzut-o, i-a spus Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). El a întrebat-o de ce purta suliţă. Ea i-a răspuns că dacă vreun soldat inamic ar fi ajuns înaintea ei, i-ar spinteca abdomenul. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zâmbit la umorul acesteia.

Anas (Allah să fie mulţumit de el!) a relatat că odată Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a venit să-i viziteze. „Mama mea, sora ei şi eu eram acasă. El le-a spus că în acea zi va conduce rugăciunea în casa lor. După ce a făcut rugăciunea, a făcut câteva rugi lui Allah să-i binecuvânteze atât în această lume, cât şi în Lumea de Apoi.”

Anas (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia să-i viziteze des. Când cineva l-a întrebat motivul, el a răspuns că-i era milă de ea de când l-a văzut pe fratele ei, Haram bin Malhan (Allah să fie mulţumit de el!), ucis în faţa

ochilor lui. A participat la cele două bătălii cruciale de la Bedr şi Uhud. În anul 4 după Hijrah, a luptat în Bătălia de la Ma'unah, când inamicul a profitat de un moment oportun pentru a-l prinde în cursă şi l-a lovit pe la spate cu o suliţă care i-a pătruns prin inimă. Ultimele sale cuvinte au devenit de neuitat în istoria Islamului. El a spus: *„Jur pe Susţinătorul Ka'bei că am devenit victorios."*

Fratele lui – Suleim bin Malhan (Allah să fie mulţumit de el!) a fost şi el martirizat în aceeaşi bătălie.

În *Sahih Muslim*, Cartea *Fadha'il* vorbeşte despre broboanele de sudoare ale Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Într-o după-amiază Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a dus s-o viziteze pe Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!); ea nu era acasă şi el s-a aşezat să doarmă în aşteptarea ei. Când a venit acasă, ea l-a găsit dormind şi datorită temperaturii, transpiraţia sa curgea pe o bucăţică de piele. Ea a fost atât de fericită să-l vadă în casa ei, încât a început să-i adune broboanele de sudoare într-o sticluţă, pentru a le păstra. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a trezit văzând-o făcând acest lucru. A Întrebat-o ce făcea. Ea i-a răspuns că-i aduna broboanele de sudoare pentru a le adăuga unui parfum. Dacă Profetul

(Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) trecea pe un drum sau pe o stradă, lăsa o dâră de parfum în aer şi oamenii ar fi ştiut că el a trecut pe acolo. Când Anas (Allah să fie mulţumit de el!) şi-a dat seama că era pe moarte, şi-a manifestat dorinţa ca în apa cu care va fi îmbăiat trupul său să se adauge câteva din aceste picături.

Cu ocazia ultimului pelerinaj, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a ras capul, Abu Talhah (Allah să fie mulţumit de el!) a adunat părul şi l-a dus înapoi în Medina. Aici i l-a dat lui Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) spre păstrare. Ea l-a pus deoparte în siguranţă, ca amintire.

Anas (Allah să fie mulţumit de ea!) menţionă că într-o zi, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a vizitat locuinţa, a luat o înghiţitură de apă dintr-un vas de piele pe care-l ţinea în curte. Mama sa a tăiat partea pe care a atins-o buzele lui şi a păstrat-o, de asemenea.

Cu o altă ocazie, când el i-a vizitat, Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a oferit curmale şi ghee. El i-a spus că ar trebui să le pună deoparte, pentru că în ziua aceea postea. El s-a aşezat într-un colţ al camerei să se roage, apoi a petrecut mai mult timp în rugi lui Allah pentru a-i binecuvânta pe membrii familiei, atât în această

lume, cât şi în următoarea. Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a cerut apoi să se roage pentru fiul ei. El s-a rugat foarte mult pentru bunăstarea lui, atât în această lume, cât şi în cea de Apoi, încât Anas (Allah să fie mulţumit de el!) a simţit că acesta cu siguranţă îi ceruse lui Allah Preaînaltul cel mai mare bine posibil pentru el atât în această lume, cât şi în cea următoare.

Odată, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a spus că atunci când a intrat în Paradis, putea auzi paşii cuiva înaintea lui. Când a întrebat cine era, i s-a răspuns că era Ghamisa' bin Malhan sau Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!). Astfel, ea a auzit direct de la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) de vestea cea fericită a Paradisului, ce o aştepta după această viaţă pe pământ.

Allah Preaînaltul va fi mulţumit de ei şi ei de El.

Umm 'Ammarah Nasiybah

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„O Allah! Fă ca această familie să-mi fie prietenă în Paradis."

Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) era de asemenea o Ansariah. Ea era din faimosul trib Banu Nejjar, care era o ramură a tribului Khazraj. Cei doi fii ai ei au fost martirizaţi şi fratele ei 'Abdullah bin Ka'b (Allah să fie mulţumit de el!) a fost Companion al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în Bătălia de la Bedr. Ea era recunoscută pentru actele ei de curaj pe câmpurile de luptă. A fost o soţie credincioasă, loială şi o mamă iubitoare, de asemenea remarcabilă pentru răbdarea şi toleranţa ei. De asemenea, era foarte învăţată în ceea ce priveşte Qur'an-ul şi Hadisurile. Viaţa ei oferă un plăcut şi instructiv exemplu pentru cultivarea şi dezvoltarea unei singure credinţe.

***

Ansarii din Medina care s-au convertit la Islam în urma învăţăturilor lui Mus'ab bin 'Umeir, s-au dus la o anumită trecătoare din munte să jure supunere lui Allah Preaînaltul şi Trimisului Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), pentru a doua oară. Erau aproximativ 72 de bărbaţi, două femei, şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Una

dintre femei a fost Umm ’Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!), iar cealaltă a fost Umm Muni’ Asma’ bint ’Amr bin ’Adi. Prima din ele relatează că soţul ei, Ghazyah bin ’Amr, i-a spus Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) că aceste două femei doresc şi ele să jure supunere în mâna lui. El i-a răspuns că nu era nici o problemă, dar şi pentru ele regulile erau aceleaşi ca şi pentru bărbaţi. El a spus că singura diferenţă ar fi aceea că a luat mâinile bărbaţilor în mâinile sale, dar nu va da mâna cu femeile. Această întâmplare a jurământului de supunere este numit *Bei’at-ul Aqabeh Ath-Thaniah* (Cel de-al doilea legământ de la Aqabeh) în istoria Islamului. Când Umm ’Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a întors în Medina după ce a jurat supunere, ea s-a dedicat educării şi pregătirii femeilor în conformitate cu învăţăturile Islamului.

Umm ’Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost căsătorită prima dată cu Zeid bin ’Asim Mazni. Ea a avut cu acesta doi fii – ’Abdullah şi Habib (Allah să fie mulţumit de ei!). Amândoi au fost dintre Companionii Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Un băiat, Tamim, şi o fată, Khawlah, s-au născut din cea de-a doua căsătorie a ei, cea cu Ghazyah bin ’Amr Mazni.

***

În cartea sa *„Siyratu E'alam An-Nubela''*, Imam Thehebi scrie că Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) a luat parte la cea de-a doua *Bai't-ul- 'Aqabeh*, la Bătălia de la Uhud, Bătălia Humain, războiul de la Yamamah, şi la Tratatul de la Hudeibiyah. Îndemânarea ei privind sabia în bătălia de la Uhud i-a uimit pe cei ce au văzut-o. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că în orice direcţie s-ar fi întors pe câmpul de luptă, o putea vedea apărându-l şi protejându-l.

Ea însăşi descrie un moment foarte critic din bătălia de la Uhud. Mugeahidinii Islamului erau pe cale să fie înfrânţi şi se risipeau. Ea, împreună cu cei doi fii ai ei şi cu soţul, au încercat să-l înconjoare pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), pentru a-l apăra şi pentru a respinge orice atac asupra lui. Ea avea sabia într-o mână şi un scut în cealaltă. Dacă inamicul ar fi fost pe jos şi nu călare, i-ar fi ucis pe toţi. Când unul dintre duşmani a atacat-o, ea a respins atacul; apoi a tras hăţurile calului pentru a-l întoarce. Profitând de această şansă, şi-a înfipt sabia în spatele calului. Calul rănit a căzut, luând călăreţul cu el. Văzând aceasta, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), l-a

chemat pe ’Abdullah bin Umm ’Ammarah (Allah să fie mulţumit de el!) pentru a o ajuta pe mama sa. Şi împreună, ea şi fiul ei l-au nimicit pe soldatul inamic.

’Abdullah bin Umm ’Ammarah (Allah să fie mulţumit de el!) relatează cum în timpul bătăliei de la Uhud, inamicul a făcut presiuni puternice asupra lor. Mujahideenii s-au risipit în faţa lor, însă el şi mama sa s-au apropiat de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pentru a-l apăra din toate părţile. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a îndemnat să atace inamicul. El a aruncat o piatră spre necredincios; a lovit ochiul calului pe care-l călărea. Calul a căzut, rostogolindu-se. A mai aruncat încă o piatră grea şi duşmanul a murit. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost mulţumit, dar apoi a observat că lui Umm ’Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) îi sângera umărul; el i-a cerut lui ’Abdullah (Allah să fie mulţumit de el!) să-şi bandajeze mama rănită şi i-a spus că erau o familie minunată.

A invocat binecuvântările lui Allah Preaînaltul asupra lor, şi s-a rugat ca aceştia să fie prietenii lui şi în Paradis.

Atât Umm ’Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) cât şi ’Abdullah (Allah să fie mulţumit de el!) au fost peste măsură de încântaţi când au auzit

aceste cuvinte promiţătoare din gura Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). În acelaşi timp, au fost motivaţi spre un eroism mai mare şi s-au întors la atac cu forţe noi. Următoarea sa victimă l-a rănit la braţ cu sabia şi o fântână de sânge a ţâşnit. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus să-şi bandajeze imediat rana. Când Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi-a văzut fiul sângerând abundent, i-a bandajat braţul şi i-a spus să nu-şi piardă curajul, ci să continue atacul asupra inamicului. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zâmbit când a văzut eroismul şi curajul celor doi, mamă şi fiu, şi a spus:

„De unde poate avea cineva un aşa curaj ca tine, o, Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!)?

Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) stătea în faţa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) cu o sabie în mână, când acelaşi om le-a ieşit în faţă. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i l-a arătat, spunându-i că acesta este cel care i-a rănit fiul. Ea l-a izbit şi dintr-o lovitură puternică, i-a tăiat piciorul. Bărbatul a căzut cu faţa la pământ; alţi câţiva Mujahideenii s-au năpustit asupra lui şi l-au ucis.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost foarte impresionat de această dovadă de forţă şi curaj din partea lui Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!). A zâmbit şi i-a mulţumit lui Allah Preaînaltul care i-a dat ei reuşită şi i-a liniştit durerea şi a răzbunat-o cu moartea duşmanului chiar în faţa ochilor ei.

'Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!) povesteşte că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus odată că în Bătălia de la Uhud, oriunde se întorcea, fie spre dreapta ori spre stânga, o vedea pe Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) luptând să-l apere.

În această bătălie, ea a suferit cu cel puţin douăsprezece răni grave; cea mai adâncă dintre ele, cea de la umăr, fiindu-i provocată de un necredincios pe nume Ibn Qumiah. A fost atât de adâncă, încât a leşinat; apoi i-a luat un an pentru a se vindeca. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, prima ei întrebare a fost în legătură cu starea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), şi nu despre fiii ei sau despre soţ. Când a aflat că era bine, i-a mulţumit lui Allah Preaînaltul. În afară de bătălia de la Hunain şi cucerirea Mekkăi, Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) a luptat vitejeşte în bătălia împotriva lui Museilemeh Kaththab. Ea a avut unsprezece răni

şi braţul îi era tăiat. Fiul ei, Habib bin Zeid Al-Ansari a fost martirizat în această bătălie, ucis chiar de Museilemeh însuşi.

Celălalt fiu al ei, ’Abdullah bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) a fost martirizat în Bătălia de la Hurrat. Acest război a avut loc în anul 63 după Hijrah, pe un teren negru stâncos, la est de Medina. Terenul negru stâncos este numit *Harrah* în arabă şi se găseşte în trei zone ale oraşului Medina. ’Abdullah bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) a fost marele Companion care a participat la multe războaie şi cel care l-a omorât pe Museilemeh Kaththab cu propria-i sabie. Wahşi bin Harb, care l-a ucis pe Hamzah bin ’Abdul Muttalib (Allah să fie mulţumit de el!) a fost şi el unul dintre cei ce l-au omorât pe Museilemeh Al-Kezzab. După bătălia de la Uhud, când trupele musulmane s-au întors la Medina sub conducerea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), acesta i-a anunţat să se pregătească să meargă într-un loc numit *Hamra ’Al-Asad*, pentru a-i urmări pe păgâni. Mujahideenii au petrecut doar o noapte în Medina. Umm ’Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a trezit şi ea pentru a li se alătura, înflăcărată de ardoarea ei de a lupta cu păgânii, dar slăbită de rănile-i serioase, nu a reuşit. Imediat ce s-a întors Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!),

l-a întrebat pe fratele ei, Abdullah bin Ka'b Mazni despre starea surorii lui. Auzind că rănile i se vindecau, a răsuflat uşurat şi i-a mulţumit lui Allah Preaînaltul pentru Îndurarea Sa Divină.

***

Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi alte câteva femei au luat şi ele parte într-o bătălie purtată cu Banu Quraidhah. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a dat şi lor parte din prada luată în timpul acestui război. Aceştia erau termenii egalităţii practicate de către Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). A fost de asemenea activă şi în timpul Tratatului de la Hudeibiyeh. Ea a povestit cum au plecat din Al-Madina pentru a îndeplini *'Umrah* sub îndrumarea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Au fost opriţi la Hudaibiah, pentru că Quraişii nu doreau ca musulmanii să intre în Mekka. 'Osman bin 'Affan (Allah să fie mulţumit de el!) a fost ales reprezentant şi trimis la Mekka să negocieze. Deoarece întoarcerea lui a fost întârziată, s-a răspândit vestea că fusese martirizat. La porunca lui Allah Preaînaltul, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a aşezat sub un copac, iar oamenii

au început să jure supunere faţă de Allah Preaînaltul şi Trimisul Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Cei care erau înarmaţi au pus imediat mâna pe armele lor. Cei mai mulţi oameni au venit neînarmaţi, pentru că plecaseră pentru *'Umrah*. Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) spunea că avea un băţ şi băgase un cuţit la brâu, pentru a se apăra în cazul în care duşmanul ataca. După ce s-a întors, vestea morţii lui 'Osman bin 'Affan (Allah să fie mulţumit de el!) s-a dovedit a fi falsă. Şi s-a încheiat un pact cu inamicul, cunoscut ca Tratatul de la Hudeibiyeh. Acest tratat este menţionat şi în Qur'an, prin următoarele cuvinte:

„Allah a fost mulţumit de dreptcredincioşi, când ei au făcut legământ cu tine [acolo] sub pom [să moară în lupta pentru cucerirea Mekkăi]. El a ştiut ce a fost în inimile lor şi a făcut să pogoare asupra lor liniştea şi i-a răsplătit pe cei cu biruinţă apropiată. Ca şi cu prăzi numeroase pe care ei le vor aduna. Allah este Puternic [şi] Înţelept [Al-Aziz, Al-Hakim] ". (Surat Al-Fath:18 – 19)

Douăzeci de femei au luat parte la bătălia de la Khayber; şi una dintre ele a fost Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!). Încă o

dată, când armata musulmană a ieşit victorioasă, femeilor li s-au dat o parte din prada de război. Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) a primit rochii şi bijuterii scumpe şi doi dinari. În Bătălia de la Uhud, de asemenea, a luptat vitejeşte şi a primit o parte din pradă. Un bărbat din tribul Banu Huwazin a intrat pe câmpul de luptă călare pe o cămilă, fluturând un steag. Ea a lovit cămila din spate atât de violent, încât aceasta s-a împiedicat şi a căzut; călăreţul a căzut şi el, iar ea l-a atacat şi l-a ucis.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a trimis pe fiul lui Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!), Habib bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) ca reprezentant al său la Museilemeh Kezzab, pentru a-l aduce pe calea cea dreaptă. Încălcând toate normele diplomaţiei, acest om josnic l-a luat pe Habib (Allah să fie mulţumit de el!) ostatic şi l-a legat de un stâlp. Apoi l-a întrebat:

„Mărturiseşti că Muhammed este Trimis al lui Allah?" Când el a răspuns afirmativ, l-a întrebat dacă mărturiseşte de asemenea că el, Museilemeh, era şi el trimis al lui Allah Preaînaltul.

Habib (Allah să fie mulţumit de el!) i-a răspuns că e surd şi nu-l poate auzi. Acesta a repetat întrebarea iar şi iar. Şi Habib (Allah să fie mulţumit de el!) continua să repete acelaşi

răspuns. Apoi acest om nemilos i-a tăiat fiecare parte a corpului, una câte una şi l-a martirizat treptat. Când Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) a primit vestea despre fiul ei, a dat dovadă de o răbdare exemplară. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a consolat familia şi s-a rugat pentru ea.

În timpul califatului său, Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a trimis armata pentru a pune la încercare armata lui Museilemeh. Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) făcea şi ea parte din armată. Ea avea aproximativ 60 de ani la acea vreme şi fiul ei 'Abdullah bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) se afla şi el cu ea; el a fost unul din cei care l-au omorât în cele din urmă pe acest om. În această bătălie, braţul ei a fost tăiat şi s-a ales cu unsprezece răni. Khalid bin Weliyd (Allah să fie mulţumit de el!), generalul armatei, a fiert ulei şi i-a cufundat mâna în el pentru a-i vindeca braţul rănit; dar pentru Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de el!) fericirea morţii lui Museilemeh era cu mult mai mare decât durerea pierderii braţului ei.

În timpul califatului lui 'Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!), i-au fost trimise acestuia materiale foarte frumoase şi deosebite. Unul din aceste materiale era

extraordinar de frumos şi de asemenea mare. Unii dintre Companioni au sugerat că ar trebui să-i fie trimisă Safiyyei bint 'Obaid, soţia lui 'Abdullah bin 'Omar (Allah să fie mulţumit de el!). Dar 'Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!) a spus că ştie el pe cineva chiar mai bun decât ea şi lăudat de nimeni altcineva decât de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Apoi i l-a trimis lui Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!).

Odată, Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a spus Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) că în Nobilul Qur'an erau menţionaţi numai bărbaţii şi femeile erau deseori private de orice importanţă. Apoi a fost revelat acest verset:

„Musulmanilor şi musulmancelor, dreptcredincioşilor şi dreptcredincioaselor, celor supuşi şi celor supuse, celor iubitori de adevăr şi celor iubitoare de adevăr, celor smeriţi şi celor smerite, celor ce dau milostenii şi acelora [dintre femei]care dau milostenii, celor care postesc şi acelor [dintre femei] care postesc, celor care îşi păzesc castitatea lor şi acelora [dintre femei] care şi-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu şi acelora [dintre femei] care-L pomenesc, Allah le-a

pregătit iertare şi răsplată mare." (Surat Al-'Ahzab:35)

Umm 'Ammarah (Allah să fie mulţumit de ea!) a ocupat un loc foarte special în rândul femeilor-Companion. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a văzut valoarea şi spiritul de sacrificiu al întregii familii – soţ, soţie şi fii – în cele mai tensionate momente ale bătăliei de la Uhud, s-a rugat lui Allah Preaînaltul să fie Îndurător cu această familie.

Umm 'Ammârah (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a cerut să se roage să fie norocoşi şi să fie alături de el în Paradis. Acesta a fost momentul când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a rugat ca ei să-i fie prieteni în Paradis.

Allah va fi mulţumit de ei şi ei de El.

Ar-Rabiy'ah bint Ma'uwth

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Oricine a participat la Legământul de la Ridwan, vor fi deţinătorii Paradisului."

Ar-Rabiy'ah (Allah să fie mulţumit de ea!) a participat la Legământul de la Ridwan, aşa că este o femeie a Paradisului.

@r-Rabiy'ah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost fiica lui Ma'uwth bin 'Afra' şi unchii ei (fraţii tatălui ei) au fost Mu'aaz bin 'Afra şi 'Auf bin 'Afra (Allah să fie mulţumit de ei!)'. Toţi cei trei fii ai lui 'Afra' au participat în bătălia de la Bedr. În Nobilul Qur'an, Allah Preaînaltul a spus:

„Companionilor Profetului li s-a acordat iertarea în bătălia de la Bedr."

Pe câmpul de luptă de la Bedr, 'Utbah bin Rabiy'ah, Shaibah bin Rabiy'ah şi Weliyd bin 'Utbah au venit înaintea păgânilor să înfrunte forţele musulmane. Dintre musulmani, cei trei fii ai lui 'Afra' (Allah să fie mulţumit de el!) au înaintat să răspundă provocării. Campionii mekkani au spus arogant că oamenii vrednici dintre ei şi şefii de triburi ar trebui trimişi să-i înfrunte. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a chemat înapoi pe aceşti trei fraţi şi l-a trimis pe unchiul său, Hamzah bin 'Abdul Muttalib, pe 'Ali bin Abi Talib şi pe 'Obaidah bin Harith (Allah să fie mulţumit de ei!) să-i înfrunte pe aceşti oameni aroganţi. Aceşti trei călăreţi au lansat un atac atât de puternic, încât cei

trei eroi păgâni au fost spulberaţi. Au fost trimişi la moarte şi la locul lor, în Iad.

***

’Abdur Rahman bin ’Auf (Allah să fie mulţumit de el!) relatează că pe câmpul de luptă la Bedr, fiul lui ’Afra Ma’uwth (Allah să fie mulţumit de el!) a venit la el şi l-a întrebat în şoaptă care dintre ei era Abu Gehl şi unde se afla. El abia i-a răspuns, când fratele său a venit în fugă spre el şi a pus aceeaşi întrebare.

’Abdur-Rahman bin ’Auf (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a întrebat de ce îl căutau pe Abu Jahl. Aceştia au răspuns că auziseră că întotdeauna îl blestema pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!); erau hotărâţi ca în acea zi, fie să-i taie capul, fie ei înşişi să fie martirizaţi. Auzind aceasta, ’Abdur-Rahman bin ’Auf (Allah să fie mulţumit de el!) a fost foarte încântat. În timp ce vorbeau, l-au văzut pe Abu Gehl călărind în plin de mândrie şi glorie. Arătând spre el, ’Abdur-Rahman bin ’Auf (Allah să fie mulţumit de el!) le-a spus că aceea era prada lor. Ambii s-au năpustit şi au pornit un asemenea atac, încât acesta a căzut de pe cal. Şi din nou cei doi l-au atacat astfel încât să nu se mai poată ridica. Apoi ’Abdullah bin Mes’uud (Allah să fie mulţumit

de el!) a ajuns acolo şi a pregătit decapitarea. Până şi în această situaţie, mândria lui era atât de mare încât le-a cerut să-i taie capul cât mai de la baza gâtului, astfel încât să arate precum capul unei căpetenii. A spus apoi că şi-a dorit să fi fost ucis de un tânăr puternic, decât de aceşti trei ţărani. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a rugat pentru Ma'uwth bin 'Afra' şi pentru Mu'aaz bin 'Afra'. Toţi cei trei fii a lui 'Afra' (Allah să fie mulţumit de el!) au fost prezenţi *'Aqabah thaniah.*

***

Fiica lui 'Afra' Ar-Rabiy'ah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost căsătorită cu un faimos om de afaceri, Ayas bin Bakeer. Ea a avut un fiu din această căsătorie, Muhammed bin Ayas.

Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost fiica unei familii foarte cunoscute. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia să-i viziteze casa uneori şi întotdeauna accepta bucuros orice dar îi oferea ea. Ea era mândră de această onoare. Ea povesteşte că în ziua căsătoriei ei, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a vizitat casa şi s-a aşezat pe pat. Tinere fete cântau

acompaniate de Deff[21] şi Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a făcut plăcere cântecul lor.

Au început să spună că un Profet care ştia lucruri despre viitor stătea în mijlocul lor.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a oprit şi le-a spus cu blândeţe că nimeni nu ştia despre necunoscut, cu excepţia lui Allah Preaînaltul. Terminând această frază, ele au continuat să cânte.

Aceasta arată că nu este un lucru greşit ca tinerele fete ale unei familii să se adune şi să cânte cu ocazia unui eveniment fericit, ca o căsătorie, pentru a-şi exprima bucuria.

***

Ar-Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!) obişnuia să-i servească Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) mâncărurile sale preferate, când el îi vizita casa. Odată ea i-a servit curmale coapte, pe care le-a savurat. În acea zi, el i-a oferit nişte podoabe de aur şi de argint, pe care le-a primit din Bahrain. El i-a cerut să le accepte şi să le poarte.

Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!), o femeie căreia i-a fost asigurat

[21] Similar tamburinei fără talgere sau clopoței.

un loc în Paradis, era într-adevăr norocoasă să primească un aşa dar de la însuşi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Este *Sunnah* (tradiţia) Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să se facă schimb de daruri, care măresc afecţiunea şi sentimentele plăcute de respect reciproc între cei ce le schimbă.

Era de asemenea norocoasă că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) deseori venea la ea acasă pentru a-şi face abluţiunea, rugăciunea, să mănânce şi apoi să se odihnească un timp. Astfel Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!) a acumulat cunoştinţe despre multe subiecte ale religiei. Mulţi Companioni o apreciau şi deseori îi cereau să spună hadisuri şi să-şi împărtăşească cunoştinţele câştigate din experienţele sale. Ar-Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!) relatează că atunci când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o vizita, îi cerea să-i aducă apă. Ea i-o pregătea şi îl ajuta să-şi facă abluţiunea pentru rugăciune. Ea descrie procedura corectă pe care a învăţat-o privindu-l. Se spăla pe mâini de trei ori, apoi îşi spăla faţa de trei ori. Îşi clătea gura o dată şi-şi curăţa nasul, trăgând apă pe nas. Apoi îşi spăla braţele până la cot de trei ori. Apoi îşi umezea capul trecându-şi palmele, începând de la

frunte până la ceafă şi apoi înapoi spre frunte. După îşi introducea degetele în părţile externe şi interne ale urechilor. Apoi îşi spăla fiecare picior de trei ori.

***

Abu 'Obaidah bin Hamd bin 'Ammar bin Yasir (Allah să fie mulţumit de el!) spune că odată i-a cerut Ar-Rabiy'ahi bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!) să-i descrie cum arată Profetul.

Ea i-a spus că este strălucitor ca soarele.

Ea i-a comparat chipul cu soarele, pentru că strălucea precum soarele şi pentru că lumina soarelui ajungea în fiecare colţ al pământului, ca şi mesajul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

În timpul zilelor Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), femeile aveau privilegiul de a participa şi ele la războaie. Ele îngrijeau răniţii şi potoleau setea soldaţilor pe câmpul de luptă. Se menţionează în *„Sahih Al-Bukhari"* că Khalid bin Thakwan a relatat de la Ar-Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!), că ea a luat parte la războaie. Ea bandaja şi îngrijea răniţii, oferea apă Mujahideenilor, căra răniţii şi morţii şi îi ducea la Medina. Ea a făcut parte din adunarea care a jurat supunere în anul al 6-lea după Hijrah, renumit în istoria Islamului

ca *Bai'at Ridhwan*. Astfel, ea a auzit de moştenirea Paradisului în Lumea de Apoi, chiar de pe buzele Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!)). Aceasta este o destinaţie mai măreaţă decât oricare alta în această lume.

***

Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost o femeie cu o înţelegere matură, lucidă şi foarte isteaţă. Într-o zi, soţia lui Abu Rabiy'ah, Umm 'Ayash, a venit la uşa ei, să vândă parfumuri. În timpul conversaţiei, aceasta i-a spus că nu-i va vinde nici un parfum ei, pentru că era fiica omului ce i-a ucis liderul tribului ei. Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a înfuriat şi i-a spuse femeii să iasă din casa ei, parfumul ei era mai rău decât orice duhoare.

Mai târziu, în timpul Califatului lui 'Osman bin 'Affan (Allah să fie mulţumit de el!), Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!) şi soţul ei au avut unele neînţelegeri. Ea i-a cerut să-i ia tot ce avea şi să-i dea *Khula*[22], pentru că nu dorea să mai rămână soţia lui. El a fost de acord şi a plecat, luând totul cu el. Se spune că acesta nu a lăsat nici măcar o pânză în casă. Când plângerea a ajuns la

[22] Eliberarea de legătura maritală obținută de o soție în legătură cu returnarea zestrei

‘Osman bin ’Affan (Allah să fie mulţumit de el!) aceasta i-a spus că nu se putea face nimic, pentru că el era dreptul lui, în conformitate cu *Şeri’ah*. Nimic nu se putea lua înapoi de la el. Chiar şi oameni de cel mai înalt rang trebuiau să se confrunte cu astfel de momente critice în viaţa lor.

Oamenii timpurilor moderne care vorbesc despre eliberarea femeilor şi drepturile femeilor ar trebui să-şi amintească această lege a Islamului. Dacă o femeie pur şi simplu nu mai poate suporta viaţa cu soţul ei, poate cere separarea sau divorţul. Ea poate aranja lucrurile printr-o înţelegere reciprocă sau să se prezinte la o curte de judecată. Numai în acest caz, în termenii *Şeri’ah*, se numeşte *Khula’* şi nu *Talaq* sau divorţ. Aşa cum un bărbat are dreptul la *Talaq*, şi o femeie are dreptul la *Khula’*. Aceste două posibilităţi există pentru ambii parteneri ai unei căsătorii pentru a uşura tensiunea cauzată de conflictele în viaţa familială. Separarea, se spune în Nobilul Qur’an, nu este calea ideală, dar este permisă. Este cea mai puţin dorită şi totuşi cea mai bună cale posibilă pentru cele mai grave împrejurări conjugale. Dacă această cale de eliberare n-ar fi existat, ambii parteneri şi-ar trăi viaţa ca într-un război. Şi acesta nu este cel mai bun mediu, nici pentru ei, dar nici pentru copii lor. Astfel, asemenea reguli ale *Şeri’ah* (legislaţia Islamică) sunt o binecuvântare pentru

problemele obişnuite ale societăţii din toate timpurile.

Există 21 hadisuri asociate cu Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!). 'Aişah bint Anas bin Malik, Suleiman bin Yassar, Khalid bin Thakwan, 'Abdullah bin Muhammed bin Aqil, Abu 'Obaidah Muhammed bin 'Ammar bin Yassir (Allah să fie mulţumit de ei!) –cunoscuţi adepţi ai *Şeri'ah* Islamice– sunt câţiva dintre cei care au relatat cuvintele ei.

După ce a trăit o viaţă lungă, plină de evenimente, Rabiy'ah bint Ma'uwth (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit în anul 45 după Hijrah, în timpul califatului lui Mu'awiyah bin Sufyan (Allah să fie mulţumit de el!).

Allah Preaînaltul va fi mulţumit de ei şi ei de El.

Faryi’ah bint Malik

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Oricine a participat la Legământul Ridwan, vor fi deţinătorii Paradisului.”

Faryi’ah a participat la *Legământul* Ridwan, astfel că este o femeie a Paradisului.

Ea a fost fiica marelui Companion Malik bin Sinan bin 'Obaid Al-Ansari Khudri (Allah să fie mulţumit de el!). Despre ea a spus Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!):

„Oricine doreşte să vadă o persoană a Paradisului, atunci ar trebui s-o privească pe ea."

Fratele ei a fost Abu Sa'yid Al-Khudri (Allah să fie mulţumit de el!), Muftiul (învăţatul) Marii Moschei din Medina. El era un om foarte de învăţat şi o autoritate în ceea ce priveşte Hadisurile. Era de asemenea un Mujahid şi general al armatei musulmane şi fusese conducător al unei provincii. Lui îi sunt atribuite 1170 de hadisuri. Un alt frate din partea mamei ei a fost şi el general. Acesta a fost Qatadah bin Nu'man Al-Ansari (Allah să fie mulţumit de el!), care a participat în bătăliile de la Bedr şi Uhud.

Odată, ochiul i-a fost rănit de către duşman şi i-a ieşit din orbită. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a văzut aceasta, i l-a pus la loc cu propria-i mână; a revenit la poziţia normală şi vederea sa a devenit mai ascuţită decât înainte.

***

Tatăl Faree'ei bint Malik (Allah să fie mulţumit de ea!), Malik bin Sinan bin 'Obaid Al-Ansari Khudri (Allah să fie mulţumit de el!), a fost unul dintre cei mai mari şi cei dintâi Companioni şi o personalitate despre care Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că era a Paradisului. El nu a putut participa în bătălia de la Bedr, iar în bătălia de la Uhud a fost ucis, apărând viaţa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Când s-a dus la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să se ofere voluntar pentru Bătălia de la Uhud, a fost însoţit de fiul său, Sa'd, sau Abu Sa'yid bin Khurdi (Allah să fie mulţumit de el!). Acesta era foarte tânăr şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) nu i-a îngăduit să meargă la război. El a început să plângă, iar sora lui, Faryi'ah bint Malik (Allah să fie mulţumit de ea!), l-a îmbrăţişat cu dragoste şi, ştergându-i lacrimile, i-a cerut să aibă răbdare şi să aştepte timpul potrivit. Abu Sa'yid bin Khudri (Allah să fie mulţumit de el!) a crescut strălucind în lumea cunoaşterii şi a învăţăturii, şi a ocupat locul de Muftiu (cel care oferea opinii oficiale) al oraşului Medina.

Când Malik bin Sinan bin 'Obaid Al-Ansari Khudri (Allah să fie mulţumit de el!) l-a întâlnit pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie

asupra lui!), i-a vorbit într-un stil elocvent şi i-a spus că se pregăteau să-şi testeze forţa împotriva necredincioşilor. Fie ar fi triumfat datorită Îndurării lui Allah Preaînaltul, fie ar fi fost martirizaţi. Ambele alternative erau bune pentru un musulman adevărat, ambele i-ar fi adus victoria. În momentul când lupta era în punctul cel mai intens, el a adoptat voluntar cea mai bună poziţie defensivă pentru a-l apăra pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). În cele din urmă, şi-a pierdut viaţa pe calea lui Allah Preaînaltul, îndeplinind cea mai solicitantă datorie. În acel moment critic al bătăliei, oamenii l-au văzut pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) cu faţa rănită şi sângerândă. Malik bin Sinan bin 'Obaid Al-Ansari Khudri (Allah să fie mulţumit de el!) i-a supt sângele din rană. Astfel, sângele Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a amestecat cu al lui.

De îndată ce Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a ajuns în Medina după Bătălia de la Uhud, s-a întâlnit cu Abu Sa'yid bin Khudri (Allah să fie mulţumit de el!). L-a recunoscut imediat şi l-a întrebat dacă era Sa'd bin Malik. Când cel din urmă a observat tonul încurajator şi afectuos al urărilor Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a apropiat de el. Profetul (Pacea şi

binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a exprimat simpatia faţă de el şi i-a spus să fie răbdător şi curajos. I-a spus că moartea tatălui său ca martir îi va aduce binecuvântare. Când s-a întors acasă, Abu Sa'yid bin Khudri (Allah să fie mulţumit de el!) i-a dat surorii sale, Faryi'ah bin Malik (Allah să fie mulţumit de ea!) vestea despre tatăl lor şi încurajările Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) despre cum să-i accepte pierderea. Ea a acceptat martirizarea tatălui ei cu stăpânire de sine, curaj şi răbdare, aşa cum i-a sfătuit Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), considerând că a fi sfătuit de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) era un motiv de mândrie. Ea s-a bucurat că acesta s-a întors sănătos. La momentul morţii tatălui ei nu exista în casă nici un mijloc de întreţinere pentru familie. Dar copiii au dovedit o răbdare exemplară. S-au resemnat aşa cum i-a sfătuit Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi nu au cerut nimănui ajutorul. Ei l-au auzit spunând că o persoană care este mulţumită şi cu încredere în Allah, este îndestulată de către El; cineva care îşi doreşte să fie pur şi cast, Allah Preaînaltul îl face curat ; cine se abţine, i se acordă răbdare şi curaj de către Allah. Ca rezultat al acestor sfaturi şi învăţăminte ale Profetului (Pacea şi

binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), familia a devenit înstărită şi prosperă, dincolo de aşteptări.

Faryi'ah bint Malik (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost căsătorită cu Sahl bin Rafi' bin Bashir Khazraji. El a fost ucis de câţiva dintre sclavii săi în apropiere de Medina. Această tragedie a lăsat-o lovită de durere. După uciderea soţului, a vrut să se întoarcă la casa părinţilor ei. A cerut sfatul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în legătură cu ce cale de urmat ar fi permisă de *Şeri'ah* şi dacă ar fi putut proceda astfel. El i-a spus că ar trebui să continue să locuiască în casa ei până ce trecea timpul de aşteptare prescris. Trebuie remarcat că atunci când soţul unei femei moare, aceasta trebuie să îndeplinească o perioadă de doliu de 4 luni şi 10 zile. Faryi'ah bint Malik (Allah să fie mulţumit de ea!) spunea că l-a ascultat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi a rămas în casa ei pentru perioada prescrisă şi după aceea, şi-a dedicat întreaga viaţă în slujba şi răspândirea Islamului. Ea a fost una dintre cei care au luat parte la *Bai'at Ridhwan*.

Profetul a spus despre aceşti oameni că nici unul nu va merge în Iad. Cu alte cuvinte, toţi aceştia vor merge în Paradis.

În timpul califatului lui 'Osman bin 'Affan (Allah să fie mulţumit de el!) soţul unei femei a

murit. Problema locului ei de rezidenţă pe perioada *'Iddatului* a ieşit în atenţie. Faryi'ah bint Malik (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost citată la curtea califatului. Ea a fost întrebată ce-i spusese Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) când s-a aflat într-o situaţie similară, în ceea ce priveşte locul unde ar trebuie să-şi petreacă perioada *'Iddat*. Ceea ce a răspuns, a fost acceptat la curte şi aplicat femeii în cauză.

Faryi'ah bint Malik (Allah să fie mulţumit de ea!) avea o memorie foarte bună. Dacă auzea porunca Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) chiar şi o singură dată, ea o învăţa imediat şi o ţinea minte. În studiul lor asupra tradiţiilor şi hadisurilor, mulţi învăţaţi renumiţi s-ar fi raportat la ea pentru autentificare sau referinţă. În special în problema *'Iddatului*; ea are distincţia de a fi autoritatea predominantă în ceea ce priveşte regulile ce trebuie urmate.

Învăţaţii în *Fiqh* din Medina, Levant , Iraq şi Egypt şi-au dat *Fatwa* asupra *'Iddatului,* bazându-se pe ceea ce a spus ea. Hafidh Ibn Qayyam, în renumita sa carte *„Zad Al-Mi'ad"*, a scris că faimosul interpret al *Şeri'ah*, Muhammed bin Sireen, menţionă că o femeie era bolnavă când soţul ei a murit. Oamenii au mutat-o de la casa soţului ei în locuinţa părinţilor. Când învăţaţii comunităţii au auzit aceasta, toţi au spus că

trebuia mutată înapoi în casa soţului ei. Ea trebuia să-şi petreacă zilele de *'Iddat* acolo. Aşa că ea s-a mutat înapoi. Acest lucru a fost realizat bazându-se pe viaţa şi experienţa lui Faryi'ah bint Malik (Allah să fie mulţumit de ea!).

1400 de oameni au mers să îndeplinească 'Umrah în anul al 6-lea după Hijrah şi au fost opriţi de Quraişi la Hudaibiah. Aceştia s-au adunat sub un copac pentru au jurat supunere faţă de Allah Preaînaltul şi Trimisul Său. Ei au jurat de asemenea să răzbune moartea emisarului lor, 'Osman bin 'Affan (Allah să fie mulţumit de el!), care a fost trimis de către Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) la Mekka, pentru a negocia cu duşmanul. Zvonurile spuneau că fusese ucis de Quraişi. Ardoarea şi spiritul de sacrificiu al acestor oameni l-au invocat atât de mult pe Allah Preaînaltul, încât El le-a promis tututor acestora Paradisul.

Era o onoare de care puteau fi cu adevărat fericiţi şi mândri. Cu siguranţă o asemenea promisiune le este dată numai celor foarte norocoşi şi Faryi'ah bint Malik (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost una dintre ei.

Allah Preaînaltul va fi mulţumit de ei şi ei de El.

Umm Hişam bint Harithah bin Nu'man

رضي الله عنها

Geabir bin 'Abdullah (Allah să fie mulţumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Cei care au participat la Legământul Ridwan, niciodată nu se vor duce în Iad."

Umm Hişam bint Harithah a participat la *Legământul* de la Ridwan, ea este o femeie a Paradisului.

Ca şi celelalte femei Companion, care au participat la *Bai'at-ul Ridhwan,* ea a fost una dintre ele, astfel că şi-a asigurat un loc în Paradis pentru spiritul ei de sacrificiu şi pentru altruism. Loială şi credincioasă, învăţată şi cu cunoştinţe bogate în problemele religiei, ea a fost pioasă şi ţinea foarte mult la curăţenie – în special la acea legată de abluţiune şi rugăciune. Ea a avut marele noroc de a fi vecina Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în Medina. Ea a fost fiica unui alt remarcabil Companion, Harithah bin Nu'man (Allah să fie mulţumit de el!). Acesta era un om înstărit şi unul dintre conducătorii şi personalităţile binecunoscute ale oraşului. Tatăl ei a dat în dar câteva case pentru a fi utilizate de către Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). De fapt, în lauda acestui Companion, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„El îmi dăduse atât de multe case, încât m-am simţit stânjenit să-i mai cer una nouă."

***

Umm Hişam bint Harithah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost, ca şi tatăl ei, o mare personalitate şi o fire exemplară.

***

Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a venit la Medina după emigrarea din Mekka, s-a bucurat de ospitalitatea lui Abu Ayub Al-Ansari (Allah să fie mulţumit de el!) pentru aproape 6 luni. Vecinul lor alăturat era Harithah bin Nu'man (Allah să fie mulţumit de el!). Fiica lui, Umm Hişam bint Harithah (Allah să fie mulţumit de ea!), deseori gătea şi trimitea mâncare stimatului musafir, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Ori de câte ori oficia o căsătorie avea nevoie de o nouă locuinţă. Şi Harithah bin Nu'man (Allah să fie mulţumit de el!) era cel care-şi oferea propria casă şi se muta chiar el într-o alta. Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a fost ruşine pentru că-i cauza atâtea probleme şi era nevoit să se mute atât de des.

'Allamah Yaqut Hamwi în cartea sa, *„Mu'jam Al-Baldan"*, scrie că Harithah bin Nu'man (Allah să fie mulţumit de el!) a fost primul Companion care a fost destul de norocos să-i ofere Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) atâtea locuinţe. Era foarte de ascultător cu mama sa şi de aceea Allah Preaînaltul i-a dăruit un statut atât de înalt în viaţă. 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat

că odată, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că atunci când a intrat în Paradis, a auzit pe cineva recitând Qur'anul foarte frumos. El a întrebat cine era acea persoană şi i s-a spus că era Harithah bin Nu'man (Allah să fie mulţumit de el!). Apoi el a spus că aşa erau oamenii buni, cei care erau ascultători faţă de mamele lor.

Harithah bin Nu'man (Allah să fie mulţumit de el!) a fost era atât de solemn, încât chiar a avut norocul de a-l vedea pe Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) de două ori. El spune că l-a văzut de două ori cu proprii lui ochi. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a plecat la luptă să lupte cu Banu Quraidhah, l-a văzut sub înfăţişarea unui alt Companion al Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Dahyah Kalbi (Allah să fie mulţumit de el!). Aceasta se întâmpla în Gennet-ul Baqi. A doua oară când l-a văzut a fost pe câmpul de luptă, în timpul bătăliei de la Hunain, când acesta era ocupat să-i vorbească Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Când a trecut pe lângă cei doi în linişte, Îngerul Gavril (Pacea fie asupra lui!) l-a întrebat pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) cine era.

El a răspuns că era Harithah bin Nu'man (Allah să fie mulţumit de el!). Apoi i-a spus că era

unul dintre cei 100 de oameni cărora Allah Preaînaltul le spusese că vor fi binecuvântaţi cu hrana Paradisului. De asemenea, dacă m-ar fi salutat astăzi, urările i-ar fi fost înapoiate, a spus Îngerul. Acest nobil Companion a avut de asemenea onoarea de a lua parte în Bătălia de la Bedr.

Umm Hişam bint Harithah (Allah să fie mulţumit de ea!) era descendenta unor familii nobile din ambele părţi. Mama ei, Umm Khalid bint Khalid bin Ya'iş era din tribul Banu Malik. Ea a avut privilegiul de a jura supunere Islamului, cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). A fost căsătorită cu Harithah bin Nu'man (Allah să fie mulţumit de el!). Avea cinci copii cu el – 'Abdullah, 'Abdur-Rahman, Saudah, 'Umrah şi Umm Hişam – care au umplut casa cu dragoste şi viaţă. Toţi au fost norocoşi să accepte Islamul. Întreaga familie a fost în slujba Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) într-un mod remarcabil. Umm Hişam bint Harithah (Allah să fie mulţumit de ea!) vizita casa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) foarte des; astfel, ea a avut deosebita plăcere de a le întâlni şi de a se alătura Mamelor Drept-credincioşilor şi de ale observa de aproape în multe ocazii. Şi contactul social apropiat cu

aceste femei de un caracter nobil au influenţat-o profund.

În zilele de ’Eid şi în zilele de Vineri, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) recita Surat Qaf din Nobilul Qur’an. Umm Hişam A învăţat-o pe de rost ascultându-l. Avea o minte foarte ageră şi o memorie remarcabilă. De asemenea, ţinea minte multe hadisuri. Surorile ei, ’Umrah, Muhammed bin ’Abdur-Rahman bin As’ad bin Zurah, Yahya bin ’Abdullah şi Habib bin ’Abdur-Rahman au relatat hadisuri de la ea.

***

În anul 6 după Hijrah, când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a anunţat intenţia de a pleca la Mekka pentru *’Umrah*, 1400 de companioni – atât bărbaţi cât şi femei, s-au pregătit să-l însoţească. Acest grup de oameni cu mintea curată au pornit în această călătorie sacră, dar au fost opriţi la Hudabiyah de către Quraişi, care le-au interzis intrarea în Mekka. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) l-a trimis pe ‘Osman bin ’Affan (Allah să fie mulţumit de el!) ca emisar al său pentru a negocia cu Quraişii. Aceştia nu i-au dat drumul înapoi pentru o lungă perioadă de timp şi s-a

răspândit vorba că fusese ucis. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a auzit aceste veşti, s-a întristat. A spus că nu se puteau întoarce în Al- Madina fără a-i răzbuna moartea lui 'Osman bin 'Affan (Allah să fie mulţumit de el!). S-a aşezat sub un copac şi toţi Companionii săi – bărbaţi şi femei – s-au adunat în jurul lui şi au jurat de supunere; au jurat de asemenea să lupte împotriva Quraişilor, pentru a răzbuna moartea delegatului lor. *Bei't Ridhwan* este numele ce a fost dat acestui eveniment istoric. Allah Preaînaltul şi-a dat acordul pentru această convenţie şi de asemenea le-a prezis victoria în viitor. Aşa cum spune în Surat al-Fath:

„Allah a fost mulţumit de dreptcredincioşi, când ei au făcut legământ cu tine [acolo] sub pom [să moară în lupta pentru cucerirea Mekkăi]. El a ştiut ce a fost în inimile lor şi a făcut să pogoare asupre lor liniştea şi i-a răsplătit pe ei cu biruinţă apropiată.". (Surat Al-Fath:18)

Companionii şi Femeile-Companion prezenţi acolo cu această ocazie de o importanţă istorică şi religioasă sunt de asemenea amintiţi în istoria Islamului drept „Companionii Copacului". Aşa cum s-a dovedit, 'Osman bin 'Affan (Allah să

fie mulţumit de el!) nu a fost nevoit să stea acolo prea mult timp, şi Quraişii l-au trimis pe Abu Yezid Suheil bin 'Amr ca reprezentant al lor la Hudaibiah, unde Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) îşi aşezase tabăra cu Companionii săi. În baza unor termeni, un tratat de pace a fost încheiat aici. Acesta a devenit cunoscut ca Tratatul de pace de la Hudeibiyeh. Când Mekka a fost cucerită de către musulmani, el s-a convertit la Islam. A devenit un musulman devotat, stăruitor în rugăciune, plătea Zekah, şi făcea sacrificii şi acte de caritate Când recita din Nobilul Qu'ran începea să plângă în hohote. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a murit a avut loc o revoltă; mulţi oamenii din Mekka au început să renunţe la Islam şi să se întoarcă la vechiul lor stil de viaţă. În acest moment critic, Abu Yezid Suheil bin 'Amr s-a ridicat şi s-a adresat Quraişilor cu o voce impunătoare:

„O, Quraişi! Ar trebui să vă fie ruşine. Voi aţi fost ultimii care aţi acceptat Islamul, şi sunteţi primii care părăsesc acest cerc puternic? Amintiţi-vă că până la urmă Islamul va triumfa. Lumina sa se va împrăştia în lung şi-n lat ca lumina soarelui şi a lunii, luând întreaga lume în îmbrăţişarea sa.

Opriţi-vă, o, Quraişi! Şi nu deveniţi necredincioşi renegaţi. Vă veţi autodistruge atât în această lume cât şi în următoarea".

Ascultându-i sfatul sincer şi emoţionant, oamenii din Mekka şi-au păstrat credinţa în Islam cu fermitate.

Abu Yezid Suheil bin 'Amr a luat parte la bătălia de la Yarmouk şi a murit ca martir.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a dat vestea cea bună de a avea o viaţă veşnică în Paradis tuturor celor 1400 de oameni care au fost „Companioni ai Copacului". Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că celor care au participat la *Bei'at-ur Ridhwan* li s-a promis că nici unul din ei nu va merge în *Gehennem (Iad)* (iad). Astfel, Umm Hişam bint Harithah (Allah să fie mulţumit de ea!) a primit şi ea vestea bună a Paradisului.

Între aceşti „Companioni ai Copacului" a existat un ipocrit rătăcit, Jadd bin Qais, care avea o cămilă roşie foarte scumpă. Potrivit tradiţiei din „*Sahih Al-Bukhari*", acest om a fost despărţit de membrii curaţi ai acestei grupări. Cuvintele Hadisului sunt:

„Toţi acei oameni care au jurat supunere sub copac vor merge cu siguranţă în Paradis, cu excepţia omului cu cămila roşie".

Această promisiune a Paradisului în Viaţa de Apoi este cea mai mare răsplată, asemănarea căreia nu poate fi găsită în această lume. Norocoşi sunt cei ce au primit această promisiune de la Allah Preaînaltul şi Mesagerul Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Şi când Umm Hişam bint Harithah (Allah să fie mulţumit de ea!) a părăsit această lume, aceasta este comoara pe care a dus-o cu ea.

Allah să fie mulţumit de ei şi ei de El.

Umm Selemeh Asma' bint Yezid bin Sakan Al-Ansariah

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus :

„Cine a participat la Legământul de la Ridwan nu va merge niciodată în Iad".

Asma bint Yezid (Allah să fie mulţumit de ea!) a avut onoarea de a participa la Legământul de la Ridwan.

Răbdătoare, cu o totală încredere în Allah Preaînaltul, pioasă, înţeleaptă şi cu teamă de Dumnezeu – acestea sunt câteva din calităţile Umm Salamei Asma' bint Yezid Al-Ansariah (Allah să fie mulţumit de ea!). Însă, mai presus de toate a fost curajul ei care inspiră un cititor al biografiilor acestor femei-Companion. Îndrăzneaţă până la extreme, ea a fost atât de curajoasă, încât cu stâlpul cortului ei, a ucis nouă soldaţi romani în bătălia de la Yarmook. Declaraţiile ei erau bine apreciate, de aceea era mereu elocventă şi convingătoare. Când vorbea, aproape că vrăjea auditoriul. Expresiile ei formau propoziţii frumoase ca un şirag de perle, iar tonul vocii era plăcut şi cu un sunet dulce. Odată ea s-a înfăţişat înaintea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ca reprezentant, mai degrabă decât avocat, pentru a pleda pentru cauza femeilor. Ea i s-a adresat foarte respectuos şi i-a spus:

„Astăzi am venit în faţa ta să susţin cazul femeilor. Allah Preaînaltul te-a trimis ca Profet al Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pentru toată omenirea – bărbaţi şi femei. Noi femeile, am avut de asemenea privilegiul şi onoarea de a jura supunere faţă de

Allah Preaînaltul şi faţă de tine. Şi noi îţi urmăm învăţăturile şi Sunnah (tradiţiile). Noi, femeile, locuim în casele noastre şi ne îndeplinim sarcinile. Suntem dedicate în a avea grijă de soţii noştri şi în îndeplinirea nevoilor lor. Noi ne ocupăm de creşterea copiilor şi de activităţile zilnice din cadrul gospodăriei. Bărbaţii, oricum au mai multe oportunităţi pentru câştigarea recompenselor de la Allah Preaînaltul, pentru că ei pot face lucruri, pe care noi, ca femei, nu putem. Bărbaţii asistă la rugăciunile congregaţionale în moschee şi la rugăciunile speciale de Vineri. Ei participă la rugăciunile speciale pentru cei morţi; de asemenea, au privilegiul de a participa la Jihad. Când ei merg la Jihad, suntem lăsate acasă pentru a le proteja proprietatea şi să avem grijă de familie. Nu suntem şi noi egale în a merita o răsplată de la Allah?"

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a fost foarte mişcat şi foarte impresionat de pledoaria ei, prezentată elocvent şi raţional. S-a întors spre Companionii săi şi i-a întrebat dacă au mai auzit vreodată pe cineva să pună o întrebare mai bună în ceea ce priveşte religia.

Simultan, toţi au răspuns că într-adevăr ea a fost excelentă. Profetul (Pacea şi binecuvântarea

lui Allah fie asupra lui!) s-a întors apoi către această femeie şi i-a răspuns:

„Te rog du-te şi spune-le femeilor pe care le reprezinţi că îndeplinindu-vă îndatoririle faţă de soţii voştri într-un mod plăcut, având în minte ceea ce-i va face fericiţi, şi urmându-i cu credinţă, îl veţi mulţumi foarte mult pe Allah Preaînaltul şi El vă va da aceeaşi răsplată promisă bărbaţilor."

Ea a fost atât de fericită la auzul acestor veşti minunate, încât s-a ridicat de la întrunire, recitând cuvintele – *La ilaha illallah, Allahu-Akbar*. S-a grăbit să le dea prietenelor ei vestea cea bună pe care o primise de la Trimisul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Ea a relatat că odată stătea cu prietenele ei când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a trecut pe acolo. Când le-a văzut, li s-a adresat, spunând:

Nu ar trebui să le fie nerecunoscători binefăcătorilor lor. Pentru că era mai îndrăzneaţă decât prietenele ei, l-a rugat să fie mai exact şi să clarifice ceea ce a vrut să spună prin afirmaţia lui. El a spus:

„O femeie locuieşte cu părinţii ei, apoi se căsătoreşte şi Allah Preaînaltul o binecuvântează cu copii. În momentele în care se plictiseşte de soţul ei, ea spune că n-a avut niciodată parte de fericire

în casa lui. Aceasta este o afişare de reală nerecunoştinţă faţă de soţul ei. Fiecare femeie musulmană ar trebui să încerce să evite să spună astfel de lucruri."

Vorbind despre poziţia şi statutul unui soţ, el a spus:

„Dacă ar fi ca eu să poruncesc unei persoane să se prosterneze în faţa unei alte fiinţe umane, aş cere unei soţii să se prosterneze dinaintea soţului ei."

'Amr bin Qatada (Allah să fie mulţumit de el!) relatează că dintre femeile Ansar, primele care au jurat supunere lui Allah Preaînaltul şi Trimisului Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi care au recitat cuvintele de mărturisire au fost Umm Sa'd bin Mu'aaz, Kabthah bint Rafi', Umm Selemeh Asma' bint Yezid şi sora ei Hawa' bint Yezid Al-Ansariah (Allah să fie mulţumit de ele!). Şi toate au avut privilegiul de a face acest lucru personal cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Şi acesta nu a fost un lucru neînsemnat. Cineva care a câştigat această şansă este cu adevărat foarte norocos şi el sau ea ar trebui să fie în mod justificat, mândru.

Umm Selemeh Asma' bint Yezid Al-Ansariah (Allah să fie mulţumit de ea!) relatează că atunci când Profetul s-a căsătorit cu 'Aişah

(Allah să fie mulţumit de ea!), ea a fost cea care a ajutat la pregătirea miresei. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a sosit, ea i-a oferit un pahar cu lapte. El a băut o parte şi i-a dat restul ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!), care era foarte timidă şi nu a luat paharul. Atunci, Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a spus:

„Aceasta este o şansă de aur ce nu se iveşte în fiecare zi; ar trebui să accepte şi să nu se simtă ruşinată.”

‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat că era atât de tensionată şi de timidă, încât mâinile îi tremurau. A luat paharul şi a început să bea laptele.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus să le dea puţin şi prietenelor ei şi celorlalte femei care erau de faţă. Toate au început să râdă şi au spus că nu doresc lapte.

El a glumit cu ele, spunând că minciunile şi foamea nu ar trebui puse împreună.

***

Umm Selemeh Asma’ (Allah să fie mulţumit de ea!) spuse că într-o zi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a venit la

casa lor când era vremea rugăciunii de *Maghrib*. În curtea casei lor au făcut o mică moschee şi el s-a rugat acolo. Apoi ea l-a servit cu puţină pâine şi puţină supă pe care o gătise. Ea a spus că jură pe Allah Preaînaltul în mâinile Căruia se află sufletul ei, că erau aproximativ 40 de oameni care s-au aşezat pentru masă; nu era decât o bucăţică de pâine şi supa era într-un vas mic de piele, dar toată lumea a luat o masă consistentă şi încă mai era destulă mâncare rămasă. Apoi familia a mâncat şi ea pe săturate. Spunea că a spălat vasul şi l-a puse deoparte într-un loc sigur. Că ori de câte ori cineva din familie era bolnav, i-ar fi dat apă din acel vas şi s-ar fi vindecat. Uneori pentru prosperitate, foloseau vasul pentru a bea apă şi nevoile lor erau săturate.

***

În timpul bătăliei de la Trenşee, Umm Selemeh Asma' bin Yezid (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a trimis Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) mâncarea lui preferată de curmale şi gee. În acel moment, el era cu Mama Credincioşilor Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea a luat atât cât a vrut şi apoi a trimis o invitaţie generală Mujahideenilor, care participau la război, să vină şi să ia şi ei parte.

Toată lumea a mâncat pe săturate, şi încă rămăsese aceeaşi cantitate de mâncare.

Geabir bin 'Abdullah (Allah să fie mulţumit de el!) a oferit şi el o cină; şi aici s-a întâmplat acelaşi lucru. O altă întâmplare a plenitudinii şi binecuvântărilor lui Allah Preaînaltul s-a întâmplat când Umm Suleim (Allah să fie mulţumit de ea!) a servit o masă Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Umm Selemeh Asma' bint Yezid (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat că în timpul vieţii Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ea era divorţată. Nu exista vreun precedent pentru *Iddetul* unei femei divorţate înainte de aceasta. Când ea a divorţat, a fost revelat următorul verset din Nobilul Qur'an:

„Muierile divorţate trebuie să aştepte trei menstruaţii ...." (Surat Al-Baqara:228)

În ceea ce priveşte învăţămintele şi cunoştinţele, Umm Selemeh Asma' (Allah să fie mulţumit de ea!) a ocupat o poziţie foarte înaltă. Dintre Femile-Companion, poziţia ei era după cea a Mamei Credincioşilor, 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi cea a Mamei Credincioşilor Umm Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!). Sunt

81 de hadisuri asociate numelui ei. Unul dintre hadisurile relatate de ea spune că:

„Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus, cu adevărat Allah Preaînaltul iartă toate păcatele şi asta nu-L afectează cu nimic."

Umm Selemeh Asma' bint Yezid (Allah să fie mulţumit de ea!) era o persoană foarte răbdătoare şi mulţumitoare Domnului ei în toate împrejurările. În timpul Bătăliei de la Uhud, tatăl ei, Yezid bin Sakan, fratele ei, 'Amer bin Yezid bin Sakan, şi unchiul ei, Ziyad bin Sakan (Allah să fie mulţumit de ei!), au fost cu toţii martirizaţi. Când i s-a spus, ea a întrebat despre Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). După ce l-a văzut ea însăşi sosind, îi mulţumi lui Allah şi a spus:

„Atâta timp cât el era bine şi sănătos, toate celelalte probleme deveneau nesemnificative şi cele mai mari dificultăţi erau consecinţe minore."

Pe scurt, privind diferite evenimente din viaţa ei, se poate înţelege măreţia ei. Mâncarea pe care a servit-o în Bătălia de la Uhud a devenit o ocazie pentru una din miracolele Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Ea a avut distincţia şi mândria de a fi prezentă la semnarea Tratatului de Pace de la Hudeibiyeh. Ea a fost dintre „Companionii Copacului" la *Bei'at-ur*

Ridhwan. E a luat parte în Bătălia de la Khaiber. În Bătălia de la Yarmouk, a ucis nouă soldaţi duşmani doar cu stâlpul cortului ei. În Bătălia de la Uhud, i s-a dat vestea cea bună a unei vieţi veşnice în Paradis în Viaţa de Apoi pentru tribul Banu 'Abdul-Ashahal. Dintre cei martirizaţi a fost şi tatăl ei. Despre aceşti oameni, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că s-au reunit în Paradis şi mijlocirea a fost acceptată pentru toţi. În lumina acestei afirmaţii, se poate spune că şi ea va merge de asemenea, în Paradis.

Ea a trăit până la o vârstă înaintată şi a murit în timpul califatului lui Yezid bin Mu'awiyah. Ea s-a mutat în Damasc în ultima perioadă a vieţii ei. Acolo a şi murit. A fost înmormântată lângă Poarta Saghir a Damascului.

Allah Preaînaltul va fi mulţumit de ei şi ei de El.

Umm Sa'd Kabshah bint Rafi' Al-Ansariah

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„O, Umm Sa'd (Allah să fie mulţumit de ea!)! Fii fericită şi dă vestea cea bună familiei tale, că toţi martirii lor au intrat în Paradis şi mijlocirea lor a fost acceptată pentru familia lor."

Numele ei a fost Kabshah bint Rafi' Al-Ansariah şi a fost mama unui mare *Sahabi,* Sa'd bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de el!). Când Abu Sa'yid Khudri (Allah să fie mulţumit de el!) a început să-i sape mormântul, a spus că pământul emana miros parfumat ca de şofran sau mosc. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că întreaga împărăţie a lui Allah a fost încântată la sosirea lui în Paradis. El a fost căpetenia tribului Banu Abdul-Ashahal şi când a acceptat Islamul, întregul său trib a făcut la fel, pentru că era atât de stimat pentru învăţătura şi cunoştinţele sale.

***

Usaid bin Hudhair, liderul tribului Aws, a aflat că un tânăr, Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!) venise din Mekka şi cu elocvenţa sa magică, atrăgea oamenii către el. Odată ce o persoană îl auzea, devenea Companionul său fidel. Într-o zi Usaid a aflat că el stătea într-o grădină, iar oamenii erau adunaţi în jurul lui. De asemenea prezent acolo era şi As'ad Zurarah. S-a dus acolo plin de mândrie şi aroganţă, ţinând o suliţă mică în mâna sa. Jubilând de puterea şi poziţia sa, el i-a

vorbit lui Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!) pe un ton arogant, întrebându-l cine i-a dat permisiunea de a răspândi probleme în liniştitul lor oraş. I-a spus că dacă îndrăznea să intre în vecinătăţile sale, el va fi persoana cea mai crea cu care va avea de-a face şi el însuşi va fi responsabil de consecinţe.

Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!) era un om demn şi răbdător, cu o credinţă puternică în Allah Preaînaltul. I s-a adresat politicos şi cu calm, numindu-l frate şi i-a spus că ar fi trebuit să petreacă doar câteva minute cu el şi să asculte ce avea de zis. Dacă îi plăcea ce auzea, putea accepta; pe de altă parte, dacă ceea ce auzea nu-i făcea plăcere, putea respinge. Acest lucru i-a părut rezonabil lui Usaid bin Hudhair şi a acceptat. Până la urmă, lumea l-a acceptat ca om învăţat şi era de asemenea un poet a cărui măiestrie în limbaj era bine cunoscută. Şi-a înfipt sulița în pământ şi s-a aşezat alături de Mus'ab (Allah să fie mulţumit de el!) să asculte ceea ce avea de spus.

Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!) a început prin a recita prima *Sură* a Nobilului Qur'an, *Surat Al-Fatihah*. A făcut aceasta pe un ton atât de emoţionant şi plin de farmec, încât Usaid bin Hudhair, pentru care înţelesul şi conţinutul erau total noi şi lucide, nu s-a putut abţine să nu exclame:

„Acestea nu sunt cuvintele ale unei fiinţe umane. Acestea sunt sigur Divine şi Cuvinte Adevărate. Dacă ai adus acest mesaj şi aceste Versete pentru oamenii din Medina, te rog să li te adresezi deschis. Nimeni nu te va împiedica de la răspândirea Mesajului. Te rog de asemenea să-mi faci favoarea de a mă accepta în familia Islamului."

Imediat ce a jurat supunere Islamului, modul lui de gândire s-a schimbat. S-a întors şi l-a trimis pe Sa'd bin Mu'aaz cu un anumit pretext pentru a-l asculta pe Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!). În aceeaşi manieră, arogant şi furios, s-a dus şi el într-o zi să-l întâlnească pe Mus'ab (Allah să fie mulţumit de el!). S-a întâmplat ca vărul lui Sa'd bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de el!) să fie şi el acolo şi i-a şoptit uşor acestuia identitatea persoanei care se apropia de ei; acesta i-a cerut să vorbească cu el, din moment ce era un foarte influent lider al tribului său. Dacă el a acceptat Islamul, atunci la fel ar fi trebui să procedeze întregul trib Banu 'Abdul-Ashahal. În timp ce vorbeau, Sa'd bin Mu'aaz se plimba furios. Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!) s-a adresat din nou foarte politicos şi umil, cerându-i ca cel puţin să-l asculte cu răbdare. Dacă nu-i plăcea ceea ce auzea, el, Mus'ab (Allah să fie mulţumit de el!) va pleca. Până la urmă nu era pământul său şi era un străin acolo fără nici o

putere. Când Sa'd (Allah să fie mulţumit de el!) l-a auzit pe acest om rafinat şi educat rugându-l atât de politicos, s-a calmat şi s-a aşezat lângă el să asculte ce avea de spus. Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de ea!) a vorbit mai întâi despre principiile Islamului, care l-au făcut o mare religie. Apoi a recitat diferite versete din Nobilul Qur'an. Sa'd bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de el!) a fost de asemenea copleşit de această nouă apropiere de viaţă şi de valorile sale. Imediat a depus jurământul de supunere şi s-a convertit la Islam. Chiar în acea seară a adunat membrii tribului său şi i-a întrebat:

„O, Banu Abdul-Ashahal, mă acceptaţi ca lider al vostru?"

Toţi au răspuns afirmativ, spunând că era un lider pe care-l iubeau. L-au recunoscut ca fiind un om foarte învăţat. Apoi, devenind foarte emoţionat, li se adresat spunând că dacă nu jurau supunere faţă de Allah Preaînaltul şi de Trimisul Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) nu ar mai vorbi cu nici unul dintre ei.

Toţi membrii tribului, bărbaţi şi femei, juraseră supunere Islamului, până seara. Când un număr atât de mare de oameni intraseră în sânul Islamului, întreaga Medina a răsunat de strigătele *Allahu-Akbar* (Allah este cel mai mare!). Mama lui Sa'd bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de el!) a fost

prima care a acceptat Islamul şi oraşul a trăit prima primăvară a acestei mari religii. Emisarul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a mutat din casa lui As'ad bin Zurarah (Allah să fie mulţumit de el!) în cea a lui Sa'd bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de el!). Şi casa lui s-a umplut de binecuvântările Islamului.

***

Elocvenţa, străduania şi eforturile sincere ale lui Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!) au dat roade şi revoluţia Islamică a cucerit oraşul Medina. În aceste împrejurări, Allah Preaînaltul a poruncit Trimisului Său (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Muhammed, să emigreze de la Mekka la Medina, care azi este cunoscut ca Oraşul Profetului. Când noii convertiţi la Islam au auzit că el urma să se stabilească acolo, în mijlocul lor, nu-şi puteau stăpâni bucuria. Femeile celor două cele mai importante triburi ale oraşului, Aws şi Khazraj aşteptau cu nerăbdare sosirea lui. Umm Sa'd (Allah să fie mulţumit de ea!) era cea dintâi dintre femei. Ea îşi dorea foarte mult ca el să stea în casa ei, aşa cum şi emisarul său, Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!) o făcuse.

Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de ea!) relatează că dragostea, respectul şi bucuria sinceră pe care au afişat-o bărbaţii şi femeile Ansar, l-au impresionat profund pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). El a repetat cu emoţie de trei ori:

„Pe Allah, voi oameni, îmi sunteţi mai dragi decât oricare alţii."

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a stat la casa lui Abu Ayub Al-Ansariy (Allah să fie mulţumit de el!), dar a spus despre casele din Medina, că dintre toate casele Al-Ansarilor, cele mai bune erau ale tribului Banu Najjar. Apoi cele ale tribului Banu 'Abdul-Ashahal; apoi ale lui Banu Harith bin Khazraj, şi apoi cele ale lui Banu Sa'dah; cu alte cuvinte, toate casele Ansarilor erau cele mai bune.

Sa'd bin Mu'aaz a spus că atunci când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a ajuns în Medina şi a început să accepte jurămintele de supunere ale oamenilor oraşului, mama sa, Umm Sa'd (Allah să fie mulţumit de ea!), a fost prima dintre femeile Ansari care a făcut acest lucru. Cu ea erau Umm 'Amer bint Yezid bin Sakan şi Hawa bint Yezid bin Sakan (Allah să fie mulţumit de ele!).

Umm Sa'd (Allah să fie mulţumit de ea!) era o femeie foarte demnă, răbdătoare, curajoasă, pioasă şi cu teamă de Dumnezeu. Cei doi fii ai ei, Sa'd bin Mu'aaz şi 'Amr bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de ei!) au participat la Bătălia de la Bedr. Ea a avut grijă de Mujahideenii răniţi şi a cărat în jurul câmpului de luptă burdufuri cu apă, pentru a le potoli setea. Ea a avut un rol activ în Bătălia de la Uhud. Când a auzit că fiul ei, 'Amr bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de el!), a fost ucis, s-a dus imediat în zona unde se dădeau lupte intense şi i-a mulţumit lui Allah Preaînaltul pentru apărarea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi a spus că durerea pentru fiul ei a fost mai mică atunci când l-a văzut pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) teafăr.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a suferit cu ea pentru moartea fiului ei şi a încercat să o consoleze. 'Amr bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de el!) s-a aruncat în rândurile inamice, motivat de spiritul *Jihadului* şi de asemenea, l-a ucis pe Dharar bin Al-Khattab cu propria-i sabie. În Bătălia de la Uhud au fost ucişi doisprezece oameni din tribul lui Umm Sa'd, 'Abdul-Ashahal, şi treizeci au fost răniţi.

În Bătălia de la Tranşee, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) luase

măsuri de siguranţă pentru femei şi au stat în fortul Banu Harithah. ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a relatat că Umm Sa’d (Allah să fie mulţumit de ea!) era şi ea cu ele. Când s-a uitat afară, l-a văzut pe Sa’d bin Mu’aaz (Allah să fie mulţumit de el!) purtând foarte puţină armură, o suliţă, recitând poeme de război şi înaintând triumfător. Ea i-a arătat mamei lui, Umm Sa’d (Allah să fie mulţumit de ea!) că acesta purta foarte puţină armură; ar fi fost mai bine dacă ar fi purtat una mai mare. Braţele-i erau în afara ei şi neprotejate. Duşmanul îl putea răni. Şi s-a întâmplat exact aşa cum se temea ea. Habban bin ’Arqah a aruncat o săgeată care i-a pătruns artera principală a braţului şi sângele i-a ţâşnit. Văzând aceasta, Habban bin ’Arqah a izbucnit în hohote de fericire şi a spus că era un cadou pentru el. Sa’d bin Mu’aaz (Allah să fie mulţumit de el!) l-a blestemat, spunând că faţa lui va arde în *Gehennem (Iad)*.

Pentru că era o rană foarte adâncă era şi foarte dureroasă. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) avea cortul lui Sa’d (Allah să fie mulţumit de el!) aşezat în interiorul sanctuarului din Medina, astfel încât să poată fi şi îngrijit mult mai uşor. Când a văzut că sângele nu se oprise, şi-a ars rana cu fier încins. Acest lucru îi opri total sângerarea, dar s-a umflat.

Într-o zi, după ce războiul cu Banu Quraizah s-a încheiat, se întâmplă ca o capră să-i treacă peste rană. Acest lucru i-a redeschise rana, din care a izbucnit sângele. El era foarte slăbit şi în cele din urmă a murit cu capul pe braţele Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Asma' bin Yezid bin Sakan (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus că atunci când Sa'd bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de el!) a murit, mama sa a izbucnit în lacrimi fără control. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a exprimat compasiunea şi i-a cerut să aibă răbdare. El i-a spus că fiul ei a fost o persoană atât de remarcabilă, încât Allah Preaînaltul a zâmbit când l-a văzut şi Tronul Său l-a primit bucuros.

Când toate forturile tribului Banu Quraizah au fost în cele din urmă cucerite, prada de război a fost distribuită în mod egal între soldaţii – bărbaţi şi femei – care au luptat în război. Printre aceştia se aflau sora tatălui său – Safiyyah bint 'Abdul Muttalib, Umm Sa'd bin Mu'aaz, Umm 'Ammarah, Umm Saleet, Sameerah bint Qais şi Umm-ul 'Ala (Allah să fie mulţumit de ele!).

***

Umm Sa'd bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de ea!) este acea femeie norocoasă care a auzit de la însuşi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) că ea va merge în Paradis. Un *Hadis* relatat de Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!) spune că Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis:

„Dacă o persoană a pierdut trei fii sau fiice şi a rămas răbdătoare şi şi-a declarat intenţia de a câştiga răsplată de la Allah Preaînaltul, atunci el sau ea, va intra în Paradis."

O femeie s-a ridicat şi a întrebat despre de o persoană care a pierdut doi fii sau două fiice şi el a răspuns afirmativ.

Mai târziu, ea şi-a dorit să-l fi întrebat şi despre pierderea unui singur copil. Umm Sa'd bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de ea!) este acea femeie care a îndură cu răbdare pierderea a doi fii pentru cauza lui Allah Preaînaltul.

În bătălia de al Uhud, ea l-a văzut pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pe un cal şi s-a îndreptat repede către el. Fiul ei, Sa'd bin Mu'aaz (Allah să fie mulţumit de el!), ţinea frâiele calului şi i-a arătat Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) că mama lui se apropia. El şi-a strunit calul şi salutând-o călduros, i-a spus:

„O, Umm Sa'd (Allah să fie mulţumit de ea!)! fii mulţumită şi transmite-i familiei ei vestea fericită că membrii martirizaţi ai familiei sunt împreună în Paradis, iar mijlocirea pentru ei fusese acceptată."

Când a auzit acestea, Umm Sa'd (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost foarte fericită. Cine ar mai putea să plângă şi să mai poarte doliu pentru cei decedaţi, după ce a aflat că ei se aflau deja în Paradis? Apoi i-a cerut Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să se roage pentru cei rămaşi din familie. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a adresat ruga către Allah Preaînaltul, pentru a îndepărta durerea şi tristeţea din inimile lor şi să facă astfel încât problemele să dispară.

După ce ambii ei fii au fost martirizaţi, Umm Sa'd (Allah să fie mulţumit de ea!) şi-a petrecut cea mai marea ei parte a timpului în rugăciune şi pomenirea lui Allah Preaînaltul, şi continuă să câştige această recompensă până la sfârşitul vieţii ei.

Allah Preaînaltul va fi mulţumit de ei şi ei de El.

Umm Munzir Salamah bint Qais

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Cei ce au participat la Legământul Ridwan au fost binecuvântaţi cu Paradisul.”

Umm Al-Munzir Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) a participat la *Legământul* Ridwan, şi astfel ea este deţinătoarea Paradisului.

Umm Munzir (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost o fiică remarcabilă a tribului Banu Najjar. Şi a fost sora unui eminent Companion, Salit bin Qais (Allah să fie mulţumit de el!). El a participat la bătăliile din Bedr. Ea a avut privilegiul de a fi prezentă la adunarea când, în timpul rugăciunii, a fost revelat versetul privind schimbarea *Qiblei* sau a direcţiei rugăciunii. Ea era de asemenea şi o mătuşă îndepărtată a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), care purta o mare stimă pentru tribul ei. Ori de câte ori un membru al tribului ei se îmbolnăvea, el îi vizita.

Unul dintre bărbaţii tribului Banu Najjar era bolnav. El s-a dus să-l vadă şi adresându-i-se ca unui unchi din partea mamei, i-a cerut să recite cuvintele:

„Nimeni nu are dreptul de a fi adorat cu excepţia lui Allah."

Bărbatul i-a spus că nu era unchi din partea mamei, ci din partea tatălui.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zâmbit şi i-a spus că tot ce trebuie să facă era să recite *Kalimah* o dată.

El l-a întrebat dacă va fi mult mai bine şi îi va fi benefic. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui

Allah fie asupra lui!) i-a răspuns că nu-i va fi doar mai bine, ci-i va fi cu mult mai bine. Viaţa lui va fi mai bună atât în această viaţă, cât şi în Viaţa de Apoi.

Umm Munzir Selemeh bint Qais (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost marea femeie care a răspuns invitaţiei lui Mus'ab bin 'Umeir (Allah să fie mulţumit de el!) de a accepta Islamul. Ea a devenit cunoscută după numele fiului ei, ca Umm Munzir (Allah să fie mulţumit de ea!). Numele ei originar era Selemeh bint Qais (Allah să fie mulţumit de ea!). Cele două surori ale ei, Umm Suleim bint Qais şi 'Umeirah bint Qais au acceptat şi ele Islamul şi au jurat supunere în prezenţa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

***

La scurt timp, femeile din Medina au acceptat Islamul şi au jurat supunere personal Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Când femeile au spus că-şi doreau să facă acest lucru în prezenţa Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), el a fost de acord, dar nu le-a atins palmele atunci când le-a convertit. El le-a spus că trebuie să se abţină complet de la următoarele şase lucruri:

1. Nu trebuie să accepte pe nimeni altcineva în afară de Allah ca demn de a fi adorat.
2. Nu trebuie să fure.
3. Nu trebuiau să comită adulter.
4. Nu trebuiau să-şi ucidă copiii.
5. Nu trebuiau să bârfească sau să acuze o persoană pe nedrept.
6. Nu trebuiau să nesocotească poruncile date de Allah Preaînaltul.

Umm Munzir (Allah să fie mulţumit de ea!) relatează că atunci când femeile Al-Ansari s-au adunat pentru a face jurământul, era şi ea printre ele. Toate au repetat cele şase puncte împreună cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) când au jurat supunere Islamului.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a spus de asemenea că nu trebuiau să-şi înşele soţii.

Umm Munzir Selemeh bint Qais (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost căsătorită cu Qais bin Sa'sa bin Wahab; aşadar, numele tatălui ei era Qais ca şi numele soţului ei. Dar ea deveni cunoscută după numele fiului ei, ca Umm Munzir (Allah să fie mulţumit de ea!).

***

După Bătălia Ahzab a avut loc războiul cu Banu Quraidhah. În această bătălie, Mujahideenii i-au asediat pe Banu Quraizah pentru douăzeci şi cinci de zile[23]. Din moment ce erau aliaţi ai tribului Aws, evreii din Banu Quraidhah s-au adresat liderului lor, Sa'd bin Mu'adh (Allah să fie mulţumit de el!), pentru judecata lui în privinţa egoiştilor şi aroganţilor Banu Quraizah şi cum ar trebui pedepsiţi. Sa'd bin Mu'adh (Allah să fie mulţumit de el!) a declarat că cei ce aţâţă la război dintre ei ar trebui decapitaţi, copiii lor ar trebui luaţi prizonieri şi proprietăţile lor ar trebui confiscate. Sugestia sa a fost pusă în aplicare. Când a dat această sugestie, se afla rănit în cortul ce fusese înălţat în curtea Moscheii Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Realizând că situaţia era critică, Rafa'ah bin Samwal Qurdhi a apelat la Umm Munzir Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) să-l adăpostească şi să apeleze la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pentru siguranţa sa. A spus că nu va uita acea favoare pentru tot restul vieţii lui. Părându-i rău pentru el, Umm Munzir Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a oferit adăpost şi

[23] După alte surse, asediul a durat cincisprezece zile.

i-a cerut Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să-l accepte, din moment ce ea l-a adăpostit. El a fost de acord şi a stabilit o garanţie pentru Rafa'ah. Astfel, el a fost salvat de o moarte sigură. Într-o zi, Umm Munzir Selemeh (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a spus Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) că protejatul ei se ruga constant şi de asemenea, consuma carne de cămilă. El a zâmbit şi i-a răspuns că dacă acesta îşi spunea rugăciunile, era în beneficiul lui; dar dacă rămânea loial propriei lui credinţe şi nu accepta Islamul, nu-i va fi de nici un folos. Ceva mai târziu, Rafa'ah s-a convertit la Islam, jurând supunere.

Acest mare act de mărinimie cu siguranţă va fi inclus între celelalte fapte bune ale ei. Dacă ea nu l-ar fi adăpostit şi dacă ea n-ar fi apelat la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) pentru viaţa lui, el ar fi putut muri ca necredincios şi ar fi mers în eternul Foc al Iadului în Viaţa de Apoi.

Printre Banu Quraidhah era o femeie, Rehanah bint Zeid bin 'Amr, pe care Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o luat-o ca şi sclavă pentru familia sa. Potrivit unor surse, el s-a căsătorit cu ea şi a devenind una dintre Mamele Drept-credincioşilor. Ceremonia căsătoriei a avut loc în casa lui Umm Munzir (Allah

să fie mulţumit de ea!). Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a întors din Pelerinajul său de Adio, ea a murit şi a fost îngropată în *Gennet-ul Baqi.*

Uneori, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia s-o viziteze pe Umm Munzir Selemeh bint Qais (Allah să fie mulţumit de ea!). El servea prânzul şi apoi se odihnea aici pentru un timp. Ea gătea foarte bine, iar Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) îi plăcea să mănânce la ea. Făcea mâncăruri speciale în zilele de vineri, el venind la ea cu unii dintre Companioni, pentru masă.

Umm Munzir (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost una dintre cei 1400 de norocoşi Companioni ai Copacului, la *Bai'at-ur Ridhwan*, pentru care Allah Preaînaltul a promis Paradisul. Aşa cum spune şi *Hadisul* din *Sahih Muslim*:

„Niciunul dintre ei, care a jurat supunere sub copac, nu va merge în Gehennem (Iad)."

Umm Munzir (Allah să fie mulţumit de ea!) a părăsit această lume când atât Allah Preaînaltul, cât şi Profetul Său Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) erau foarte mulţumiţi de ea.

Allah Preaînaltul va fi mulţumit de ei şi ei de El.

Umm Waraqah bint ’Abdullah bin Harith Al-Ansariah

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Umm Waraqah! Locuieşte în Casa ta, Allah îţi va dărui moartea ca martir.”

Ansarii din Medina stăteau la periferia oraşului lor, privind cu ochi nerăbdători spre drumul ce venea de la Mekka.

Bărbaţi, femei, băieţi şi fete, tinerii şi bătrânii aşteptau sosirea iubitului lor Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), care emigra din oraşul lui spre al lor, la invitaţia lor şi la porunca lui Allah Preaînaltul. Deodată cineva a strigat: „Iată-i că vin!" Şi toate fete şi femeile izbucniră într-un glas de preamărire al lui Allah Preaînaltul şi l-au întâmpinat pe Mesagerului Său.

Printre aceste femei Al-Ansari, se afla şi Umm Waraqah bint 'Abdullah (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea era o femeie învăţată, pioasă şi modestă, care era binecunoscută printre femeile-Companioni ca una care-şi petrece zilele şi nopţile în rugăciune şi meditaţie. Ea obişnuia să recite frumos Nobilul Qur'an; era o a doua natură a ei să petreacă mult timp meditând la sensul versetelor.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o stima foarte mult şi i-a spus să-şi conducă familia în rugăciunile de grup. Curtea casei a fost transformată într-o moschee; cu permisiunea Profetului (Pacea şi binecuvântarea

lui Allah fie asupra lui!), aveau un *Mue'zzin* pentru a face chemarea la rugăciune. 'Abdur-Rahman bin Khallad spune că l-a văzut pe *Mue'zzin*, care era un om foarte bătrân. Astfel, Umm Waraqah bint 'Abdullah (Allah să fie mulţumit de ea!) a fost delegată de către Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să fie *Imam* şi să conducă rugăciunea pentru femei.

***

Pe lângă setea ei de cunoaştere a Qur'anului, *Şeri'ah* (legislaţia Islamică) şi hadis, Umm Waraqah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea o dorinţă arzătoare de a muri ca martir pentru cauza Islamului. Când s-a anunţat că armata trebuie să se pregătească pentru Bătălia de la Bedr, Umm Waraqah (Allah să fie mulţumit de ea!) s-a dus la Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi şi-a oferit serviciile de voluntariat, de a avea grijă de răniţi pe câmpul de luptă. Ea i-a spus că era dorinţa ei cea mai mare să moară pentru cauza Islamului. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a putut vedea entuziasmul şi ardoarea ei, dar i-a spus să rămână acasă şi că va fi martiră acolo. Ea se întoarse acasă fericită, deoarece era datoria ei să

asculte porunca Trimisului lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) lua câteodată câţiva dintre Companionii săi, şi vizita casa lui Umm Waraqah (Allah să fie mulţumit de ea!). El le spunea acestora să-l însoţească la casa unei femei care era un martir viu. El o întreba de sănătate, se odihnea pentru un timp şi apoi făcea rugăciuni către Allah Preaînaltul pentru binele ei şi se întorcea. Allah Preaînaltul i-a revelat dragului Său Trimis că Umm Waraqah (Allah să fie mulţumit de ea!) va muri ca martir în propria-i casă. Nimeni nu putea înţelege cum avea să aibă loc acest lucru, cu ea stând în casă, dar erau siguri că se va întâmpla cu siguranţă, întrucât vestea le fusese dată de către Profetul lor de Încredere (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Umm Waraqah (Allah să fie mulţumit de ea!) însăşi aştepta în fiecare moment să vadă modul în care va avea loc acest eveniment de bun augur. Ea aştepta răbdătoare, pentru că îi va da o viaţă eternă şi un loc în Paradis. Când se va întâmpla? Cum anume se va întâmpla? Ce formă va avea? Cum va fi posibil să devină martir stând în casă? Pierdută în aceste gânduri, şi-a petrecut nopţile şi zilele. Profetul (Pacea şi binecuvântarea

lui Allah fie asupra lui!) a murit; Abu Bekr As-Siddiyq (Allah să fie mulţumit de el!) a murit şi el şi ‘Omar Faruq (Allah să fie mulţumit de el!) devenise Calif.

Umm Waraqah (Allah să fie mulţumit de ea!) avea doi sclavi care munceau pentru ea, o fată şi un băiat. Ea le-a spus că după moartea ei, aceştia vor fi liberi. Într-o zi, aceştia s-au întâlnit şi au decis să s-au săturat să tot aştepte ca această bătrână să moară. Au plănuit să o omoare în timp ce ea doarme şi astfel să se scape de sclavie. Erau atât de tentaţi de ideea de libertate, încât au uitat să-şi ia în considerare viitorul, ca şi viaţa în Lumea de Apoi.

La miezul nopţii, când Umm Waraqah (Allah să fie mulţumit de ea!) dormea profund, ei au omorât-o, i-au acoperit trupul cu o pânză şi s-au furişat din casă. O dată cu ivirea zorilor şi cu apariţia soarelui, vecinii au simţit lipsa recitării frumoase a Nobilului Qur’an de către Umm Waraqah (Allah să fie mulţumit de ea!), care obişnuia să umple atmosfera dis de dimineaţă. Când au intrat în casă, au fost şocaţi s-o vadă dormind un somn al morţii. Apoi au observat că ambii sclavi – fata şi băiatul – lipseau. Şi-au dat seama că aceştia trebuiau să fie criminalii. ‘Omar bin Al-Khattab (Allah să fie mulţumit de el!) a

ordonat ca oamenii să-i caute. În cele din urmă au fost găsiţi ascunzându-se. Când au fost aduşi în curte înaintea Califului, şi-au recunoscut vina şi au fost condamnaţi la moarte.

Astfel, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a dovedit că avea dreptate, că Umm Waraqah (Allah să fie mulţumit de ea!) va fi martir în propria-i casă şi va ajunge în Paradis.

„Cei care se tem vor fi în grădini şi [printre] pâraie. Într-un loc al adevărului, lângă un Stăpânitor Atotputernic." (Surat Al-Qamar:54-55).

Umm Aiman bint Se'alebeh

رضي الله عنها

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus:

„Oricine doreşte să se căsătorească cu o femeie a Paradisului, atunci ar trebui să se căsătorească cu Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!).”

Numele ei adevărat a fost Barakah bint Se'alebeh, dar a devenit cunoscută după numele fiului ei Aiman, ca Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!). Ea a fost femeia care a jucat rolul de mamă şi avu grijă de tânărul Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) când mama lui, Aminah bint Wahab a murit călătorind de la Mekka la Medina. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) obişnuia să i se adreseze cu „mamă" şi a spus că ea va merge în Paradis în Lumea de Apoi. A fost o femeie care a devenit peste ani ca un membru al familiei Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Când Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit, ea a fost profund afectată şi a plâns-o. Ea a fost cea care a îmbăiat-o şi a învelit-o în giulgiu, şi i-a pregătit trupul pentru înmormântare. Când fiica Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Zeineb (Allah să fie mulţumit de ea!), a murit, din nou a fost lovită de durere, ca oricare membru al familiei. Tot ea i-a pregătit trupul pentru înmormântare, cu ajutorul Mamei Credincioşilor Saudah (Allah să fie mulţumit de ea!) şi al Mamei Credincioşilor Selemeh (Allah să fie mulţumit de

ea!). Ea a participat la Bătăliile de la Uhud, Khaiber şi Hunain. Ea a avut de asemenea distincţia de a emigra de două ori – o dată în Abyssiniah şi din nou către Medina.

***

Ea a fost o sclavă a tatălui Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), ’Abdullah bin ’Abdul Muttalib. Era originară din Abyssiniah. Potrivit obiceiurilor tribale răspândite în Arabia la acea vreme, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi-a petrecut primii ani cu tribul Banu Sa’d. El a fost îngrijit şi crescut de către Halimah Sa’diah. Când avea 5 ani, el s-a întors înapoi la mama sa în Mekka. Când avea 6 ani, mama lui a hotărât să-l ducă la Yathrib, să-şi întâlnească bunicii care făceau parte din tribul Banu Najjar. Sclava Barakah bint Thea’labah i-a însoţit şi ea. Pe drumul de întoarcere, când au ajuns la Abwa’, mama lui s-a simţit deodată foarte rău şi a murit. A fost îngropată în acel loc.

Barakah bint The’alebeh l-a consolat pe micuţul băiat şi a făcut tot posibilul să umple locul lăsat de mama lui.

Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a crescut şi a ajuns un bărbat tânăr, a eliberat-o şi a căsătorit-o cu ’Obaid bin

Zeid Khazarji. După ce Umm Aiman s-a convertit la Islam, au început să apară neînţelegeri între ei. El nu dorea să depună jurământul de supunere şi să-l accepte pe Allah Preaînaltul şi pe Trimisul Său; şi astfel s-au despărţit.

De la primul ei soţ, 'Obaid, ea a avut un fiu, Aiman. Astfel a devenit cunoscută ca Umm Aiman. El a crescut şi a ajuns să fie unul dintre Companionii de seamă şi a fost martirizat în Bătălia de la Hunain. A doua ei căsătorie a fost cea cu Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!). Acesta a fost generalul armatei musulmane şi a fost martirizat în Bătălia de la Mu'tah. Ei au avut un fiu, Usamah bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!), care a fost un alt mare general al armatei musulmane.

Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) s-a căsătorit cu Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!), i-a cerut lui Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) ca Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!) să-l slujească. Ea era foarte bucuroasă să-şi ofere acestuia fiul. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) era conştient de caracterul ei exemplar, de manierele ei nobile şi de puritatea inimii. El a spus că oricine îşi dorea să se căsătorească cu o femeie a Paradisului, ar trebui

să se căsătorească cu Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!).

Când Zeid bin Hurithah (Allah să fie mulţumit de el!) a auzit această declaraţie a Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), bazată nu pe înfăţişarea, ci pe caracterul ei, el a dezvoltat o slăbiciune pentru ea şi a fost foarte fericit să se căsătorească cu ea. Fiul lor, Usama bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!), datorită caracterului său lăudabil, era foarte iubit de către Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!) a devenit renumit datorită dragostei pe care Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-o purta; de asemenea, şi fiul lui, Usamah bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!), a devenit cunoscut ca preferatul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

***

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) avea un mare respect pentru Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) şi o privea ca pe mama lui. Uneori, datorită firii ei, devenea insistentă şi încăpăţânată. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) era apoi

foarte respectuos şi răbdător şi făcea tot posibilul să o mulţumească.

Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!) spunea că Al-Ansarii din Medina şi-au dăruit livezile de curmale Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!); el în schimb, le-a distribuit Muhajirilor (emigranţilor) din Mekka. Când musulmanii au triumfat în lupta cu Banu Quraizah şi Banu Nadheer, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a început să returneze pământurile generoşilor proprietari Al-Ansari. Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!) relatează că atunci când el s-a dus la Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) să-şi recupereze livezile, ea l-a refuzat categoric. Pe de altă parte, ea i-a legat o pânză în jurul gâtului, l-a smucit şi i-a spus că ieşea din discuţie, şi că ea nu-i va înapoia livezile sub nici o formă. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a văzut aceasta, a încercat s-o convingă să returneze livezile. I-a spus acesteia că-i va oferi ceva de aceeaşi valoare în schimb; dar ea a refuzat. Apoi i-a oferit ceva cu dublă valoare; ea a refuzat din nou. Apoi a continuat să-i ofere de trei ori acea valoare şi tot aşa. Într-un final, i-a oferit ceva cu o valoare de zece ori mai mare decât valoarea livezilor şi în cele din urmă ea a acceptat. Şi Anas bin Malik

(Allah să fie mulţumit de el!) şi-a recăpătat livezile sale de curmali.

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) o vizita adeseori. Îndată ce o vedea îi spunea că ea-i aducea aminte de familia lui şi era mama lui care merita respect.

'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) relatează că într-o zi, când toţi stăteau împreună, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a băut nişte apă. Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) i-a cerut să-i aducă şi ei apă.

'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a întrebat-o pe un ton mai degrabă şocat, dacă ea i-a cerut Trimisului lui Allah să-i aducă apă.

Ea i-a răspuns: „De ce nu? Eu l-am servit deseori." El i-a adus apa şi i-a oferit-o acesteia într-un mod foarte respectuos.

Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!) relatează că uneori o vizita pe Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) împreună cu Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Aceasta era deosebit de încântată de sosirea lor şi servea mâncăruri şi băuturi delicioase. Dacă Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) refuza dintr-un motiv sau altul să servească, ea se supăra foarte tare şi se simţea jignită. Ea-l întreba de ce nu mânca sau bea. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie

asupra lui!) zâmbea, văzând-o cum se supăra. Uneori se întâmpla asta pentru că el postea.

Anas bin Malik (Allah să fie mulţumit de el!) a spus că într-o zi ea începuse să frământe aluat pentru a face pâine. El a întrebat-o ce făcea. Ea i-a răspuns că-i făcea pâine, pentru că aşa era obiceiul în ţara ei, Etiopia. Usamah (Allah să fie mulţumit de el!) semăna mai mult cu mama, decât cu tatăl lui. Astfel că ipocriţii îl batjocoreau, spunând că el nu era fiul lui Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!). Acest lucru îl supăra pe Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) foarte tare. 'Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus că odată Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a intrat în casă foarte fericit şi zâmbitor. Ea l-a întrebat dacă avea vreun motiv special. El i-a răspuns că se întâmplase ceva ciudat. A pus că Zeid bin Hatithah şi Usamah bin Zeid (Allah să fie mulţumit de ei!) dormeau cu feţele acoperite, însă labele picioarelor puteau fi văzute de sub cearceaf. Majzaz Madalji, un expert în fizionomie, îi văzu dormind şi a spus:

„Privind structura osoasă a picioarelor: se pare că tatăl şi fiul dorm."

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că a fost foarte încântat să audă acest lucru.

***

Unele miracole asociate cu Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) pot fi găsite în cărţile de istorie. În *„Tabqat Ibn Sa'd"* se menţionează că în timpul emigrării ei de la Mekka la Medina, a trăit o asemenea sete, încât credea că o să moară. Nu era nici urmă de apă în zonă. Deodată ea a văzut un vas de apă legat cu o sfoară de un alb extrem de pur şi frumos, coborând treptat către ea din cer. A ajuns în zona feţei ei şi s-a oprit. Ea şi-a lipit buzele de el şi a băut pe săturate, spre mulţumirea sufletului ei. Această apă rece din ceruri a fost suficientă să înlăture foamea, setea şi boala pentru tot restul vieţii ei. După aceasta, ea a spus că nu a mai simţit vreodată sete în toată viaţa ei. Deşi a postit în timpul celor mai arzătoare luni posibile, nu mai simţi vreodată dorinţa de a bea apă. Abu Nu'aym Asbahani, un recunoscut biograf şi istoric, a menţionat această întâmplare în cartea sa *„Hiliyat-ul Awlia"*. El spune că Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) era o femeie cu teamă de Dumnezeu, cu un suflet bun, pioasă şi cu un caracter pur, care postea în timpul zilei şi îşi petrecea nopţile în rugăciune.

***

Sub îndrumarea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ea avut un rol activ în *Jihad*. Ea a fost activă în multe bătălii. În bătălia de la Uhud, s-a dedicat complet îngrijirii răniţilor şi aprovizionării cu apă a Mujahideenilor însetaţi, pe câmpul de luptă. În bătălia de la Khaiber, ea a fost una dintre cele 20 de femei care au luptat împotriva duşmanului. Când fiul ei nu a participat la această luptă, pentru că-i era calul bolnav, ea l-a numit laş.

Un om devotat Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) şi un poet al Islamului, Hassan bin Sabit (Allah să fie mulţumit de el!), a scris poezii dedicate acestui eveniment şi a dezvoltat acest punct. Calul lui Aiman (Allah să fie mulţumit de el!) mâncase grâne otrăvite şi de aceea el nu a putut participa la bătălie, pentru că trebuia să aibă grijă de cal.

În bătălia de la Hunain, acelaşi războinic curajos şi neînfricat, Aiman (Allah să fie mulţumit de el!), a fost martirizat, dovedindu-şi valoarea ca războinic al Islamului. Când armata musulmană a pierdut teren, câţiva dintre Companioni – Abu Bekr As-Siddiyq, ‘Omar Faruq, ’Ali bin Abi Talib, ’Abbas bin ’Abdul Muttalib, Abu Sufyan, Harithah bin Nu’man, Usamah bin Zeid şi Aiman bin ’Obaid (Allah să fie mulţumit de ei!) au fost acele persoane remarcabile, care i-au fost alături

Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Ei nu au ezitat o clipă şi au dat dovadă de o loialitate fără egal şi curaj.

În timpul bătăliei de la Hunain, armata musulmană s-a confruntat cu o situaţie foarte critică, s-a panicat şi s-a împrăştiat, iar *Mujahideenii* erau pe punctul de a fugi de pe câmpul de luptă. Părea că pământul care era atât de întins se apropia acum de ei. În acel moment, când toţi păreau pierduţi, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a dat dovadă de un curaj extraordinar şi a spus:

„Sunt Profetul cu adevărat.
Sunt fiul lui 'Abdul Muttalib."

El a vrut să spună că era de neclintit pe câmpul de luptă şi că în acel moment critic, nu era nimic banal.

Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) l-a pierdut pe fiul ei Aiman (Allah să fie mulţumit de el!) în această bătălie, dar ea era un model exemplar în ceea ce priveşte răbdarea şi acceptarea Voinţei lui Allah.

În timpul bătăliei de la Mu'tah – Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!) a fost ales general al armatei musulmane. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus că dacă Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!) era martirizat, atunci ar trebui ca Gea'fer bin

’Ali Talib (Allah să fie mulţumit de el!) să fie general. Dacă şi el era martirizat, atunci ’Abdullah bin Rawahah ar trebui să-i ia locul şi dacă şi el era martirizat, atunci Mujahideenii ar trebui să-şi aleagă pe oricine considerau ei potrivit. Şi a fost Voinţa lui Allah Preaînaltul ca toţi trei să cadă martiri, unul după altul. Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) a îndurat pierderea soţului ei cu o mare stăpânire de sine şi i-a cerut fiului ei, Usamah (Allah să fie mulţumit de ea!) să îndure pierderea tatălui său cu curaj.

Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) pronunţa uneori unele cuvinte în dialectul Etiopian. Când Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) auzea pronunţia anumitor cuvinte, zâmbea cu plăcere şi o corecta. Ea nu putea spune *Asselam-u-Aleikum* şi spunea mereu *Asselam la Aleikum*. El i-a spus într-o zi, cu blândeţe, să spună doar *Selam*, pentru că înţelesul era opus modului în care ea îl spunea. În acelaşi fel, ea pronunţa greşit anumite expresii în rugile către Allah Preaînaltul; aşa că i-a spus acesteia să tacă.

Era o persoană foarte directă, fără absolut nici o răutate; era foarte sensibilă, sinceră şi compătimitoare. La întoarcerea din bătălia cu Bani Mustalaq, când ipocriţii au împrăştiat bârfa defăimătoare în ceea ce priveşte caracterul ‘Aişei

(Allah să fie mulţumit de ea!), ea a garantat fără să ezite pentru puritatea caracterului ei. Acest lucru a făcut-o mai îndrăgită şi i-a crescut valoarea în ochii ‘Aişei (Allah să fie mulţumit de ea!). Este scris în cărţile de istorie că ‘Aişah (Allah să fie mulţumit de ea!) a spus despre ’Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) următoarele: *„Ochii şi urechile mele au cele mai bune impresii despre ea.”*

Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a pregătit o armată pentru a zdrobi puterea romanilor din Palestina; Usamah bin Zeid bin Harithah (Allah să fie mulţumit de el!) a fost ales general al armatei. Companionilor ca Abu Bekr As-Siddiyq şi ‘Omar Faruq (Allah să fie mulţumiţi de ei!) li s-a cerut de asemenea să slujească sub conducerea sa. Unii dintre Mujahideeni nu erau încântaţi de această numire. Însă Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a rămas foarte ferm în legătură cu decizia lui şi a spus că Usamah bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) îşi va păstra poziţia aşa cum o merita. A trimis după Usamah bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) şi i-a spus să-şi înceapă călătoria în Numele lui Allah. Armata abia ajunsese la Jaraf, în apropierea Medinei, când Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) a trimis un mesager să anunţe că Profetul (Pacea şi

binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) era foarte bolnav. Armata s-a oprit şi a campat la Jaraf. Când Usamah (Allah să fie mulţumit de el!) a ajuns la Medina, Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a murit. Părea că Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) nu putea suporta durerea.

Involuntar, pătrunsă de durere, a izbucnit în plâns. Oamenii de acolo au fost luaţi prin surprindere; ei nu mai auziseră ceva asemănător până acum. Ea îl hrănise pe acesta în copilărie şi-l ţinuse în braţele sale; îl văzuse devenind un tânăr educat – un tânăr care a purtat apoi mantia Profetului lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). A fost martora lui ca tânăr mire, când se căsătorise cu Khadijah (Allah să fie mulţumit de ea!). De asemenea, ea a trăit torturile şi chinurile la care i-au supus Quraişii şi politeiştii din Mekka pe el şi noii convertiţi. Ea a trăit şi ziua când Mekka era ca Ziua Judecăţii de Apoi. Ea a văzut acele zile istorice, când el a condus noul stat Islamic. Şi cel mai important, a văzut miraculoasele revelaţii ale luminii lui Allah. Toate paginile de aur ale vieţii lui păreau că trec prin faţa ochilor ei.

Câteva zile după moartea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Abu Bekr As-Siddiyq şi ‘Omar Faruq (Allah să fie

mulţumit de ei!) s-au dus s-o viziteze pe Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!), pentru a o consola. Ea a început să plângă la amintirea Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Ei au întrebat-o de ce plângea, deşi ştia foarte bine că el se afla acum într-o lume mai bună decât aceasta, cu Allah Preaînaltul. Ea a spus că deşi într-adevăr ştia acest lucru, plângea pentru că revelaţiile lui Allah Preaînaltul luaseră sfârşit odată cu moartea lui. Auzind acest lucru, au început şi ei să plângă.

Într-o zi, Mu'awiyah bin Sufyan (Allah să fie mulţumit de el!), vorbind cu Usamah bin Zeid (Allah să fie mulţumit de el!), a lăudat-o foarte mult pe mama sa. Zeid (Allah să fie mulţumit de el!) a fost de acord, spunând că era mult mai binecuvântată chiar şi decât mama sa, Hind. Mu'awiyah bin Sufyan (Allah să fie mulţumit de el!) a acceptat adevărul acestei afirmaţii şi i-a spus că avea dreptate. Apoi a zis că Allah Preaînaltul a spus astfel şi a citat următorul verset:

„Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi." (Surat Al-Hujurat:13)

***

Ea avusese grijă de Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în

copilăria lui şi îi dăduse acestuia o dragoste şi grijă de mamă după moartea Aminei bint Wahab. Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a iubit-o şi a respectat-o foarte mult; până şi Companionii lui o tratau cu mare respect.

Sahih Muslim precizează că Umm Aiman (Allah să fie mulţumit de ea!) a murit la doar şase luni după decesul Profetului (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Însă alţii nu sunt de acord şi spun că ea a murit în timpul califatului lui ‘Osman bin ’Affan (Allah să fie mulţumit de el!). Ea a trăit până la o vârstă înaintată.

Allah Preaînaltul va fi mulţumit de ei şi ei de El.

-CUPRINS-

Prefaţă 7

Khadijah رضي الله عنها 11

Saudah bint Zam'ah رضي الله عنها 34

'Aişah رضي الله عنها 50

Hafsah bint 'Omar رضي الله عنها 84

Zeineb bint Khaziymah رضي الله عنها 105

Umm Selemeh رضي الله عنها 111

Zeineb bint Geahş رضي الله عنها 139

Juwayriah bint Harith رضي الله عنها 158

Safiyyah bint Huyayi رضي الله عنها 168

Umm Habibah Ramla bint Abi Sufyan رضي الله عنها 183

Maimunah bint Harith Al-Hilaliah رضي الله عنها 204

Fatimah bint Muhammad رضي الله عنها 215

Fatimah bint Asad رضي الله عنها 243

Umm Rumman رضي الله عنها **.....255**

Sumeyyeh bint Khabat رضي الله عنها **..... .269**

Umm Haram bint Malhan رضي الله عنها **.....276**

Asma' bint Abu Bekr As-Siddiyq رضي الله عنها **.....284**

Umm Suleim bint Malhan رضي الله عنها **.....298**

Umm 'Ammarah Nasiybah رضي الله عنها **.....312**

Ar-Rabiy'ah bint Ma'uwth رضي الله عنها **.....326**

Faryi'ah bint Malik رضي الله عنها **.....336**

Umm Hişam bint Harithah رضي الله عنها **.....344**

Umm Selemeh Asma' bint Yezid Al-Ansariah رضي الله عنها **..... 354**

Umm Sa'd Kabshah bint Rafi' رضي الله عنها **..... 364**

Umm Munzir Salma bint Qais رضي الله عنها **..... 376**

Umm Waraqah bint 'Abdullah رضي الله عنها **..... 383**

Umm Aiman رضي الله عنها **..... ..... 389**

Asociaţia *Surori Musulmane*

Asociaţia *Surori Musulmane* a fost înfiinţată în 2006 la iniţiativa femeilor musulmane care trăiesc în România. Activităţile asociaţiei sunt dedicate femeilor musulmane, precum şi tuturor celor interesaţi să cunoască atât detalii referitoare la principiile şi preceptele islamice care reglementează statutul femeii musulmane, cât şi stilul de viaţă şi problemele practice cu care se confruntă femeia musulmană în cadrul societăţii româneşti. Cultura, tradiţia, religia, viaţa cotidiană a femeilor musulmane sunt explicate şi detaliate pentru a se asigura un fundament viabil susţinerii drepturilor femeilor musulmane.

Prin proiectele Asociaţiei *Surori Musulmane* se vizează crearea unui dialog permanent, intercultural şi interreligios, în cadrul societăţii româneşti, oferind elementele necesare combaterii discriminării, islamofobiei şi antisemitismului. Asociaţia independentă *Surori Musulmane* îşi propune integrarea armonioasă şi constructivă a femeilor musulmane în societatea românească, încurajând o convieţuire model.

BUCUREŞTI - Şos. Colentina nr. 373, sector 2
Telefon: 021/2410280, 0766805530, 0725763889

CONS TANŢA - Str. Maior Şofran nr. 11, zona Delfinariu
Telef on: 0241/657739, 0341/411548, 0725439757

E- mail: surorimusulmane@yahoo.com
www.femeiamusulmana.blogspot.com
ww w.surorimusulmane.ro